JASMINE CRAIG

Întoarcere la Wharuaroa

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Morag Nelson era convinsă că, în toate existența ei ca asistentă medicală, nici o misiune nu fusese mai dificilă și mai obositoare decât cea pe care tocmai o avea de îndeplinit: să ducă trei copii de vârstă preșcolară și pe mama lor încă în convalescență, plus un munte de bagaje, de la Christchurch la KeriKeri. Cel puțin nu trebuia să schimbe avionul, iar bebelușul dormise tot drumul în brațele mamei, astfel încât ei nu-i mai rămăsese decât să se ocupe de Jason și de Richie, gemenii în vârstă de trei ani. Nu era deloc ușor, dar, din fericire, fiind prima călătorie cu avionul a micuților, aceștia erau atât de uimiți de tot ce se întâmpla în jurul lor, încât reușise să-i stăpânească mai ușor.

– Aproape am ajuns. Priviți, băieți, aceea e marea, le arătă ea întinderea sclipitoare a apei din Golful Insulelor.

– Marea! Marea! repetară pe rând băieții.

Morag privi cu venerație și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Nu-nțelegea de ce vederea golfului îi umplea pentru prima dată sufletul de dor. Era chiar caraghios după o absență de șase ani, mai ales că părăsise cu mare bucurie locurile natale – nordul Noii Zeelande – și jurase să nu se mai întoarcă acolo niciodată.

Ei, iat-o acum îndreptându-se chiar spre gura lupului. O scurtă privire spre Richie îi readuse senzația de rău din stomac, acea senzație pe care o avea de când mama acestuia declarase că nu mai putea suporta Christchurch fără soțul ei și că prefera să meargă să locuiască împreună cu fratele.

Întâmplător, acesta era chiar Thorpe Cunningham – exact cel ce-o alungase din Wharuaroa cu șase ani în urmă, punându-i în vedere să nu cumva să mai vină vreodată. Cât de mult semănau, el și nepotul lui! Atât doar că, dacă la Richie era vorba de niște linii colțuroase ce-i dădeau chipului un aspect atât de puțin copilăresc, la unchiul său apăreau puțin modificate, transformându-l într-un bărbat superb ... Asta în cazul în care îți plăceau bărbații înalți cu păr arămiu și ochi de-un albastru-verzui. Ei personal, nu-i plăceau și la aceasta nu contribuise în întregime numai reacția lui când aflase că propriul frate intenționa să se însoare cu ea. Adversitatea dintre ei fusese instantanee și inexplicabilă, agravată de faptul că Graham se îndrăgostise de ea, pe-atunci în vârstă de șaptesprezece ani, fără însă a fi fost cauzată de acest fapt.

Ultima scenă dintre ei îi era încă atât de proaspătă în minte, încât o revedea în toate amănuntele, de parcă s-ar fi întâmplat din

nou aievea în fața ochilor ei. Thorpe își oprise mașina brusc la marginea șoselei, atât de aproape de ea, încât era s-o împingă în șanț, cu tot cu bicicletă, după care coborîse furios și-i ceruse socoteală:

– Ești gravidă?

– Nu! Cum îndrăznești ...

– Taci. De fapt, așa mă gândeam și eu. Fetele ca tine nu rămân însărcinate ... Ei bine, cât vrei?

Și pentru că ea rămăsese mută de uimire, repetă cu aceeași duritate:

– Cât vrei? Nu-ncerca să pozezi în ingenuă, Morag. Cât mă costă să scap de tine?

– N-am nevoie de banii tăi!

– Nici de Graham n-ai nevoie. Am văzut eu bine: pe cât de mult te dorește el, pe-atât ești de rece.

Era adevărat; nu-l iubea pe Graham, dar nu știa cum să pună capăt acelei relații fără să-l rănească. În plus căsătoria cu el nu putea fi mai rea decât viața pe care o ducea ea. Nu-i plăcea deloc munca de infirmieră în micul spital de țară, sau poate că era din cauză că nu-și putea realiza visul, de a avea grijă de copii. I-ar fi trebuit o sumă mare de bani ca să devină asistentă medicală, cel puțin pentru primele douăzeci de luni și, în nici un caz unchiul și mătușa ei n-ar fi putut să facă rost de o astfel de sumă. Așadar, căsătoria cu Graham și proprii ei copii de care să aibă grijă păreau o alternativă acceptabilă.

– Ei bine?!

Nu-și putea explica de unde avusese tupeul să spună calm:

– De fapt, nu mi-ar strica niște bani.

– Așa m-am gândit și eu. Cât?

În timp ce în sinea ei îl numea bestie arogantă, cu voce tare rosti o sumă fabuloasă.

Thorpe se încruntă, dar, fără să spună un cuvânt, scoase carnetul de cecuri din buzunar, completă pe capota mașinii o filă, după care o rupse și i-o întinse cu vădit dispreț.

Ar fi rupt cecul în fața lui, dar, dacă tot fusese umilită până atunci, n-avea rost să mai dea înapoi.

– Mulțumesc, spusese ea pe același ton rece, încercând să-și ascundă tremurul vocii.

– Stai, stai! Nu te grăbi. Semnează aici, adăugase el după ce scrisese repede ceva pe spatele unui plic.

"Eu, Morag Nelson, promit ca, în schimbul sumei de bani primite de la Thorpe Cunningham, să plec din Wharuaroa și să merg în Auckland, sau mai departe, spre sud și să nu încerc să mai iau vreodată legătura cu Graham Cunningham."

Semnase și datase biletul, după care îi dăduse ei stiloul – un stilou elegant, scump, care în loc să-i facă semnătura mai impunătoare, îi accentuă umilința.

– Nu adormi, Richie, spuse ea revenind la realitate. Acum ajungem! Dacă privești bine, vezi portocalii în livezi.

KeriKeri era o regiune propice citricelor și în aer se simțea deja mireasma pomilor în floare.

– Unde locuiește unchiul Thorpe? întrebă Jason.

– Pe acele dealuri, scumpule. Destul de departe de KeriKeri, într-un loc numit Wharuaroa.

– Ce cuvânt! L-am și uitat.

– Înseamnă "valea cea lungă", iar casa unchiului vostru este construită astfel încât are vedere chiar spre această vale.

– Ai fost acolo?

Întrebând aceasta, Richie își mută curios privirea de la fereastră la ea.

– Da.

– Înseamnă ... că îl cunoști pe unchiul meu? adăugă el după ce răsuci bine în minte informația, pe toate părțile.

– Da; cel puțin, îl cunoșteam când eram tânără.

Ceva din cuvintele ei îi amuză pe amândoi băieții, astfel încât mai râdeau când avionul ateriză, nu peste mult timp, la aeroportul din KeriKeri.

În agitația debarcării copiilor și bagajelor, Morag uită de propriile ei emoții și temeri. O luă pe Rachel din brațele lui Sally Johnston, atât de palidă și slăbită, încât trebui să se sprijine de un însoțitor de bord și, având și băieții în supraveghere, coborî din avion. Trecuse de ora cinci și se făcuse aproape întuneric, pentru că era iarnă, iar Christchurch avea, pe bună dreptate, renumele de pol al frigului. Acoperind mai bine bebelușul cu șalul, Morag începu să caute din priviri în grupul de oameni ce așteptau dincolo de porți.

Da, era acolo, lângă o mașină roșie mare. Simpla amintire a ochilor lui de culoarea apei mării îi reînvia acea teamă. Apoi,

încercă să se liniștească, spunându-și că șase ani – perioada în care nu se văzuseră – însemnau foarte mult. Meseria ei, care implica atât de multă responsabilitate, îi dăduse încredere și siguranță de sine. Și, în definitiv, dacă nu vroia s-o primească, n-avea decât să aibă grijă de copiii surorii lui.

– Ah, Thorpe! strigă Sally Johnston ca și cum el ar fi rămas singura ei legătură cu omenirea.

– Sally! răspunse el încet și trist, cuprinzând totul dintr-o privire rapidă, în timp ce o ajuta să se urce în mașină.

După cum își îngustase ochii și privirea lui căpătase o lucire metalică, nu era nici o îndoială că o recunoscuse.

– Domnișoara Nelson, nu-i așa? Morag Nelson? spuse el imediat, de altfel.

– Da.

– Urcă repede. Copiii arată obosiți.

Morag încă nu știa ce să creadă, dar cel puțin era clar că n-avea de gând să-i interzică să urce în mașină ca să n-o întineze cu atingerea ei. Și, se gândi ea făcându-și curaj, putea să țină capul sus, căci îi plătise înapoi până la ultimul cent banii pe care el îi dăduse atunci. Zumzetul monoton al motorului îi adormi imediat pe copii și deși cuprinsă de duioșie la vederea chipurilor lor încrezătoare, Morag se gândi că lucrul cel mai înțelept era să nu se implice emoțional în atribuțiile ei de serviciu.

– Sper că nu te deranjează, Thorpe, dar m-am simțit atât de deprimată și, mai ales după gripa aceasta, am dorit mult să vin acasă, spuse Sally.

– Ai făcut foarte bine. Hazel abia așteaptă să aibă niște copii pe care să-i răsfețe.

– Cred că Morag nu va lăsa pe nimeni să-i răsfețe. Când locuiai aici – i se adresă ei, de data aceasta – unde era casa ta?

– Puțin mai jos de Wharuaroa – cam la două mile depărtare.

– Unchiul ei a cumpărat ferma de lapte a lui Sam Atoki, explică Thorpe calm. Asta se-ntâmpla după plecarea ta la școală.

– Da, da ... Chiar mă-ntrebam de ce nu te-am recunoscut, dar după aceea, eu am venit destul de puțin pe-acasă. Ce mai fac Graham și Louise?

– Sunt bine amândoi. Graham e căsătorit de câțiva ani, Morag. Soția lui e englezoaică. A fost plecat un timp în Anglia ... dar asta trebuie să se fi întâmplat când tu deja nu mai erai aici.

– Da? nu știam.

– Cred că se pierde ușor legătura.

– Așa este, se mulțumi ea să șoptească, după care, cei doi continuându-și discuția cu voce mai joasă, putu să privească nestingherită în jur, singură cu gândurile ei, fără a părea nepoliticoasă.

Urcau acum spre dealurile care adăposteau ferma familiei Cunningham. În spate, erau apele Golfului Insulelor, în față, zona cu portocali și, de-o parte și de alta, ferme mari cu padocuri acoperite cu iarbă. Morag se simți deodată acasă, în ciuda prezenței lui Thorpe.

Wharuaroa era numele fermei, dar și al văii lungi ce se-ntindea la nord și la sud și prin mijlocul căreia curgea râul

Puri. Se vedeau lumini și de la celelalte ferme și, printre ele, cea în care petrecuse patru ani triști alături de unchiul și de mătușa ei. Nu simțise nici o durere la vestea morții lor, într-un accident de barcă, la puțin timp după plecarea sa din localitate, accident petrecut din cauză că unchiul ei nu considerase necesar să cumpere veste de salvare. Da, era adevărat că nu simțise nici o durere, și asta pentru că nici ea nu primise din partea lor afecțiunea de care ar fi avut atât de multă nevoie după ce-i muriseră părinții, mama fiind chiar sora mătușii ei, Kate Warren. Experiența personală în casa unchiului și mătușii o adusese la concluzia că simțul datoriei este ceva foarte dăunător.

Fusese foarte mulțumită la orfelinat până când mătușa ei o luase, pe motiv că nici o rudă de-a ei nu trăise și nici nu va trăi vreodată din mila publică. Așadar, o adusese acasă la ea, unde lui Morag nu i se îngăduise să uite măcar pentru o clipă că trăia din mila lor. Abia când primise banii de la Thorpe Cunningham reușise să pună capăt acelei situații și să scape. Aranjând mai bine capul lui Jason pe braț, Morag se gândi că, de fapt, Wharuaroa nu fusese pentru ea un loc fericit, de care să-i fie plăcut să-și amintească.

Așadar, Graham se căsătorise! Trebuia să aibă douăzeci și șapte de ani acum, căci în vara aceea, când dorise să se însoare cu ea, avea douăzeci și unu. Privind înapoi, se revedea împreună cu el: doi copii jucându-se de-a adulții, sărutându-se și făcând planuri pline de romantism – până când fratele mai mare venise să pună capăt, hotărât, idilei lor. Thorpe trebuie să fi avut acum

treizeci și unu de ani, iar Sally, douăzeci și șase; ciudat cum, odată ajunsă în acel loc, în minte i se formau tot felul de conexiuni, mai ales că nu se mai gândise la acei oameni de ani de zile. În Wharuaroa, familia Cunningham era cea mai de vază, copiii lor învățau la școli bune și-și petreceau vacanțele la schi în Alpi. Așadar, orice legătură cu ei însemna o rampă de lansare pe plan social.

Deși locuiau în zona rurală a Noii Zeelande, membrii familiei Cunningham erau oameni culți și instruiți, după cum își amintea ea, sau cel puțin mama lui Thorpe avea astfel de pretenții. În orice caz, ferma era foarte bine întreținută iar familia demnă de respect. În ciuda refuzului lui Thorpe de a admite planurile de căsătorie dinte Graham și ea, Morag tot nu-l cataloga drept snob, ci mai degrabă practic și rațional. Și, în același timp, nemilos, arogant, autoritar până la a fi tiranic.

Când mașina se opri în fața casei, copiii încă dormeau.

– L-ați putea lua pe Jason, vă rog? spuse ea către Thorpe când acesta deschise portiera. Doamnă Johnston, puteți duce în brațe bebelușul? Eu mă voi ocupa de Richard și, cu puțin noroc, vom reuși să-i transportăm fără să se trezească.

Thorpe ridică din sprâncene, mirat de autoritatea ei, dar făcu întocmai ce fusese rugat, fără vreun comentariu, astfel încât, în câteva minute, erau deja în vestibulul spațios al casei, unde o femeie dolofană, aproape de vârstă mijlocie, îi întâmpină încântată.

– Să-i ducem sus, propuse Sally. Hazel, poți să-i admiri mâine.

Dacă totul merge bine, vor dormi nonstop până dimineață.

Casa fusese construită în perioada de înflorire a proprietarilor de vite, așa că includea o aripă destinată copiilor, compusă din două dormitoare, o cameră de joacă și o baie.

– Rămân eu cu ei în noaptea aceasta, în caz că se trezesc, spuse Morag. Aveți nevoie de somn.

– Ah, fir-ar să fie! oftă Sally, rezemându-se de perete și trecându-și mâna prin părul roșcat. Sinceră să fiu, așa devotată cum sunt soțului meu rătăcitor, de data aceasta l-aș omorî! Nu avea dreptul să plece pentru șase luni la Polul Sud și să mă lase așa, chiar și în mâinile tale capabile!

– Nu fiți îngrijorată, așa este convalescența după o gripă, atât de gravă. Mergeți să vă culcați, sunteți epuizată.

– Da, cred că așa voi face. Să-ți arăt mai întâi camera ta, chiar lângă apartamentul copiilor, spuse ea, întorcându-se să deschidă ușa din spatele ei. Îți place? Există și o ușă de legătură cu camerele copiilor, așa că poți ajunge la ei fără să fii nevoită să ieși mai întâi pe hol. Aruncă o privire rapidă de jur-împrejur, strâmbând din nas. Tot restul casei a fost redecorat acum câțiva ani, dar partea aceasta pare să fi rămas neatinsă, observă ca nemulțumită.

– Atât timp cât patul este confortabil, și este – spuse Morag așezându-se, pentru a-l încerca – nimic altceva nu mai contează; restul poate fi oricât de îngrozitor. Aceasta este, de altfel, prima poruncă din regulamentul sfânt al ordinului nostru, Karitane. De fapt, îmi place camera, are personalitate.

– Cel puțin e curată. Poți folosi baia copiilor. Apoi, te așteptăm jos. Dacă ritualul este același, ne adunăm în living în jurul orei șapte, la un pahar cu vin de Xerex și să stăm de vorbă.

– Vă supărați dacă nu cobor?

– Bine, dar de ce?

– În caz că se trezesc copiii, n-ar ști unde se află și s-ar speria. De fapt, asta e treaba mea – să am grijă de ei.

– Bine. Nici eu nu mi-aș dori altceva decât să mă pot culca. Sper însă să mă simt mult mai bine după ce voi face o baie și-mi voi schimba hainele de călătorie. De asemenea, Thorpe ar fi foarte dezamăgit. Adică ... mai degrabă disprețuitor față de slăbiciunea mea. El parc-ar fi făcut din fier și își închipuie că așa trebuie să fie toată lumea.

Rămasă singură, Morag privi cu atenție în jurul ei. Era normal ca acel mobilier auster, robust, tăiat în linii drepte, să nu fie pe gustul lui Sally, care aprecia adevăratele dantelării în lemn. Lui Morag, însă, îi plăcea mult camera, apreciind mai ales senzația de confort pe care o dădea, la care contribuia mult și balansoarul dintr-un colț. Și, ceea ce era foarte important, era cald: odată cu renovarea și modernizarea casei, nu se uitase de încălzirea centrală.

Făcuse baie, despachetase și se-mbrăcase cu o rochie albastru-deschis, care-i scotea și mai mult în evidență părul negru și ochii albaștri, dar altceva nimic. Paractic, primul lucru pe care-l învățai în cadrul practicii la spitalul Karitane era că îmbrăcămintea purtată nu trebuia să fie deloc provocatoare.

Garderoba ei era restrânsă și se conforma acestui principiu, poate cu una sau două excepții – articole cumpărate pentru a fi purtate, cine știe, în afara orelor de serviciu, cu anumite ocazii. De altfel, făcuse economii pentru a-i înapoia acea sumă lui Thorpe, așa că nici nu și-ar fi permis să-și umpere ceva deosebit. Situația ei era cu totul alta decât a lui Sally, care avea tot ce era mai bun în materie de îmbrăcăminte, care-i valorifica, pe deasupra, frumusețea de femeie descinsă parcă din tablourile lui Tizian.

Nu, în nici un caz nu o invidia. Se gândea uneori că îi plăcea prea mult independența pe care și-o dobândise, dar era atât de fericită că o avea! Într-un fel, călătoria ei înapoi la Wharuaroa era ca un fel de exorcism – o eliberare de orice urmă de vină, suferință și umilință rămasă din anii petrecuți acolo. Se simțea purificată – aproape o cu totul altă persoană, capabilă să-l înfrunte pe Thorpe de la același nivel, fără furie sau dispreț

Fredonând încet, intră în camera copiilor să vadă dacă totul este în regulă. În lumina slabă se profila silueta lui masivă: Thorpe în persoană, aplecat asupra lui Jason.

Auzind ușa deschizându-se, Thorpe ridică privirea și o ațintă atât de amenințător și de arogant asupra lui Morag, încât aceasta trebui să dea dovadă de multă stăpânire de sine pentru a rămâne într-o poziție demnă, cu umerii drepți și a-și îndeplini, cu aparentă dezinvoltură, îndatoririle: îl înveli mai bine pe Richie, verifică dacă Rachel doarme bine în leagăn și dacă totul e-n regulă la Jason, după care îl privi pe Thorpe direct în ochi. Acesta

făcu semn cu capul, indicând ușa de comunicare dintre încăperi și ieșiră amândoi.

– Dacă îmi este îngăduit să întreb, ce naiba faci aici? izbucni el imediat ce ajunseră în camera alăturată.

– Am grijă de copii, răspunse ea liniștit, hotărâtă să nu-și piardă nici calmul, nici siguranța de sine. Numai că ... părea prea mare pentru camera ei și, instinctiv, se retrase în spatele patului, cu un gest defensiv.

– Nu încerca să-ți bați joc de mine. Deși nu ridicase tonul, cuvintele sunau atât de amenințător, încât Morag își simți mușchii zvâcnind sub pielea delicată a gâtului. Vreau să dispari de-aici cât poți de repede.

– Desigur, este la latitudinea dumneavoastră, dar sper să-i puteți explica doamnei Johnson de ce m-ați concediat.

Furia pe care trebuia să și-o înăbușe îi făcea ochii mai strălucitori și-i îmbujora obrajii.

– O voi face fără nici o dificultate, spuse el blând, dar privind-o cu atât dispreț, încât Morag se simți din nou la fel de vulnerabilă ca la șaptesprezece ani.

– Foarte bine.

– Nu protestezi?

– Nu. De data aceasta, nici măcar nu va fi nevoie să-mi oferiți bani. Acum îmi pot găsi cu ușurință o slujbă.

– Să înțeleg că aș putea avea vreo dificultate în a găsi o altă dădacă pentru copii?

– E foarte probabil să fie greu de găsit.

Thorpe se încruntă și mai mult, vădit nemulțumit. Deși era un bărbat superb, cu o reputație de seducător, lui Morgan nu i se păruse niciodată atrăgător și nu i se părea nici acum, deși inima îi bătea parcă de două ori mai tare.

– Înțeleg ... spuse el după o scurtă pauză, luând o hotărâre rapidă. Voi telefona la Auckland mâine și, dacă nu reușesc să obțin pe altcineva, poți rămâne. Dar te avertizez: un singur pas greșit și-ai dispărut de-aici!

– Vreți, vă rog, să-mi spuneți ce ar constitui un pas greșit?

– În primul rând, să-l lași pe Graham în pace.

Mirarea ei era evidentă, dar el nu părea dispus să observe.

– Așa cum ați subliniat la ultima noastră întâlnire, nu-l iubeam nici atunci. Vă asigur că acești șase ani care au trecut m-au făcut să fiu total indiferentă față de el. Am venit cu o treabă și altceva nu mă interesează.

– Thorpe zâmbi ironic, plimbându-și privirea rece de-a lungul trupului ei, pentru a se opri asupra feței.

– Și înainte erai ca un catalizator, așa că nu văd de ce-ai fi altfel acum. Nu uita ce ți-am spus.

După care ieși în liniște, ca un animal de pradă. Morag rămase complet zăpăcită. Își amintea foarte bine, de la orele de chimie, ce era un catalizator, dar nu înțelegea cum jucase și juca ea rolul de agent care precipită acțiunea fără să fie afectat în nici un fel? Și-apoi, tonul pe care-i vorbise ...

Și cum o privise, de parcă era o femeie pe care o poți cumpăra pentru o noapte.

Se așează în scaunul balansoar, cu ochii închiși, încercând să-și amintească tot ceea ce auzise despre Thorpe pe vremea când locuia acolo. Își dădea seama că nu auzise mare lucru – mai mult niște aluzii făcute de mătușa Kate, dar numele lui era legat de cele ale mai multor femei, dar nu de prin partea locului, ci de undeva mai departe, unde se pare că era foarte căutat. Cât despre el, nu refuza deloc ceea ce i se oferea atât de generos, după cum îi spusese Graham. Acesta, deși vorbea foarte puțin despre fratele mai mare pe care aproape că-l ura, niciodată nu lăsase să se înțeleagă că ar fi fost un senzual lacom.

Profitând de existența oglinzii în stil victorian, de bună calitate, de la șifonier, Moreg se privi cu atenție: nimic spectaculos – un păr atât de negru încât avea reflexe albăstrui, în contrast cu care tenul părea și mai palid, ochi albaștri, trăsături regulate, fără însă a fi de o frumusețe ieșită din comun, o gură generos arcuită, poate puțin prea mare și cu buze prea pline pentru a se încadra în standardele de frumusețe și o bărbie al cărei contur trăda hotărâre și încăpățânare. Cel puțin, aceasta era părerea bărbaților cărora principiile ei cam demodate le stricaseră planurile. De fapt, nici nu înțelegea cum de silueta ei delicată și firavă îi făcea s-o dorească în pat lângă ei.

Ridică din umeri, nemulțumită de ea însăși că se lăsase atât de afectată de o privire a lui Thorpe. Doar știa bine cât de nepoliticos putea fi.

Dar de ce o prevenise în legătură cu Graham? Sau căsnicia lui Graham nu era chiar atât de fericită? În orice caz, era hotărâtă să

nu se lase implicată în nici o relație cu membrii familiei Cunningham, întrucât reprezentau o perioadă din viața ei pe care prefera s-o uite.

Desigur, dacă ar fi avut cât de cât simțul autoconservării, ar fi refuzat s-o însoțească pe Sally imediat ce și-a dat seama cine era aceasta și unde intenționa să meargă. Din păcate, compasiunea învinsese dorința egoistă de liniște, se gândi ea, scoțând jurnalul și începând să scrie.

O întrerupse o bătaie în ușă – era cina adusă de femeia care-i întâmpinase și pe care o numiseră Hazel, menajera, după toate probabilitățile.

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea repede, conștientă că trebuia să-i câștige bunăvoința, căci urmau să coopereze.

Într-adevăr, trăsăturile femeii părură să se mai detensioneze.

– Da, este cam incomod, dar ai avut dreptate să vrei să rămâi în apropierea copiilor, mai ales în prima noapte. Ce fac?

– Dorm duși.

Vrei să-i vezi puțin?

Imediat, Hazel o urmă în camera copiilor și rămase privindu-i îndelung, cu lacrimi în ochi.

– Au crescut, comentă ea, întorcându-se în camera cealaltă, cu Morag. Sunt o fraieră sentimentală, dar nu rezist în fața imaginii unui copil care doarme. Soldier și cu mine avem unul, dar acum e mare și a plecat la casa lui. Într-o bună zi, o să-mi dăruiască niște nepoți care, cu siguranță, vor fi cei mai răsfățați de pe pământ.

Morag se gândi că încă nu era nici cazul, nici momentul potrivit să înfrâneze această tendință spre răsfăț a lui Hazel; va vedea ea cum se descurcă pe parcurs, doar mai avusese și alte cazuri de acest gen. Așadar, rămasă singură savură cina care întrecea orice așteptări. Când termină, coborî ea cu tava. Găsi, din instinct, bucătăria unde Hazel mânca alături de un bărbat masiv, bronzat.

– A fost bun? întrebă aceasta cu îngrijorarea unei adevărate bucătărese.

– Delicios.

– Servește-te cu cafea, dacă dorești, adăugă ea cu un zâmbet satisfăcut. Ah, el este Soldier, soțul meu.

– Mă bucur, spuseră amândoi, dând mâna solemn.

– Mulțumesc, nu vreau cafea. Mă-ntorc repede la copii, să nu se trezească. Era prima dată când intra în casă; pe vremea idilei cu Graham se întâlneau în secret, așa că acum avea ocazia să admire pentru prima dată, traversând livingul, mobila, tablourile, vaza japoneză. Casele de tipul acesteia, în amalgamul de stiluri reprezentând diverse perioade, aveau ceva ce nici o sumă de bani nu putea cumpăra în alte locuri. Se gândea, de exemplu, la casa luxoasă pentru care lucrase, și care totuși părea rece și neprimitoare, pe când aici, se vedea că fiecare obiect fusese ales și cumpărat cu dragoste și așezat astfel încât să fie în deplină armonie cu toate celelalte. Urcă vechea scară de lemn și, după ce verifică încă o dată copiii, hotărî să se culce. Era o noapte rece și liniștită, iar căldura patului o îmbia irezistibil.

Fără să țină cont că era abia ora șase dimineața. Rachel începu să scâncească, făcând-o pe Morag să sară din așternut și s-o ia, înainte de a-i trezi pe băieți, pentru a i-o duce lui Sally.

– Sally ... Doamna Johnston! Treziți-vă! Rachelei îi e foame.

– Vai, Morag, răspunse Sally, ametită de somn. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?! Tocmai venise Sandy de la Polul Sud ...

– Rachel n-o să se supere dacă adormiți din nou, spuse Morag așezându-i copilul alături. Sau, dacă doriți, vă fac un ceai.

– Ar fi grozav. Și-atunci, tu, purcelușule, la masă!

Morag coborî în bucătărie și pregăti ceaiul, mișcându-se mai repede și eficient, dar încercând în același timp să nu facă zgomot. De la setul de vase din lut, la frigiderul uriaș și aragazul sofisticat, totul în bucătărie era unh amestec de tradiție și modernism. Tocmai reușise să încarce tot ce trebuia pe tavă și să pornească pe scări, cu mare grijă, când cineva aprinse lumina sus, pe palier, speriind-o îngrozitor. Și, după cum simți părul zbârlindu-i-se, știa bine cine era acel "cineva", chiar înainte de a-l vedea.

– Bună dimineața, spuse ea vesel, hotărâtă să păstreze cu orice preț o aparență de normalitate.

Thorpe era îmbrăcat cu un halat de casă – atât cât să-i acopere nuditatea, după cum Morgan își dădu seama dintr-o privire rapidă, ceea ce-o făcu să se îmbujoreze ușor.

– Bună dimineața, Morag. Vrei să te ajut?

– Nu, mulțumesc.

– Pe viitor, poate ar fi mai ușor dacă ai aprinde lumina.

– Acum că știu de unde, cu siguranță așa voi proceda. Dacă ... va mai fi cazul, adăugă ea, rece.

– Ah, da ... spuse Thorpe pășind alături de ea, părând să nu fie deloc stânjenit de îmbrăcămintea lui sumară. M-am mai gândit ... Sally te apreciază foarte mult și mă-ndoiesc că mai prezinți vreun risc pentru Graham. Dar ... ceea ce-am spus aseară rămâne valabil. O singură greșeală și nu vei mai primi niciodată vreo slujbă în vreo casă decentă.

– Nu e nevoie să vă faceți griji, rosti ea șuierat, când ajunseră în dreptul camerei lui Sally. Din principiu, nu stric căsniciile, domnule Cunningham, așa că nu mai rămâneți decât dumneavoastră asupra căruia să-mi exercit farmecul fatal. Vă rog să mă credeți, prefer să mor. Thorpe, ridică din sprâncene, total surprins.

– N-ai ezitat nici o clipă să-l seduci pe Graham. Lupul își schimbă părul ...

– Așadar, nimic nu mă poate reabilita în ochii dumneavoastră.

Privirea lui trădă o scurtă ezitare, lucru destul de ciudat pentru cineva atât de sigur pe sine.

– Să spunem doar că nu-mi vine chiar atât de ușor să-mi schimb părerea. Cunosc bine femeile de tipul tău, Morag: eficientă, bună în meserie, demnă de încredere în multe privințe și totuși, întotdeauna la pândă să nu rateze marea șansă.

– Mulțumesc. Și eu v-aș putea schița portretul, dar sunt prea politicoasă ca s-o fac. Și-apoi, dacă nu vă supărați, trebuie să închei discuția. Sora dumneavoastră mă așteaptă să-i aduc ceaiul – și-i place să-l bea fiebinte.

Capitolul 2

– Thorpe era?

– Da.

– Întotdeauna se trezește în zori. Te-a șocat cu ... lipsa hainelor?

– Avea un halat pe el.

– Nu-i pasă câtuși de puțin de ceea ce cred oamenii despre el. A fost, totuși, singurul punct stabil din viața noastră după moartea tatălui, când pe mama n-au mai interesat-o decât problemele artistice, până când a murit și ea. Thorpe, însă, e de neclintit și întotdeauna am știut că, orice s-ar fi întâmplat, el găsea o soluție. Întotdeauna ne-am bazat pe el și, după cum vezi, încă ne mai bazăm și acum.

Trebuie să fie foarte bine să te poți baza pe cineva, se gândi Morag, pe care scena neplăcută dinainte o predispusese la melancolie. Poate că ăsta era motivul pentru care se purta ca un

autocrat. Totuși, nu se justifica atitudinea față de ea, de parcă ar fi fost o slujnică din epoca victoriană, și încă una de care trebuia să-ți ferești argintăria.

Privi pe fereastră florile care, în lumina zorilor și în ciuda iernii, colorau grădina cu o fantezie inepuizabilă.

– Întotdeauna imaginea acestor flori mă emoționează, se auzi vocea lui Sally, care se dăduse jos din pat și venise lângă ea, la fereastră.

– Uitasem cât e de frumos, spuse Morgan cu ochii plini de lacrimi.

– Dacă se menține cald, o scot pe Rachel pe terasă, la soare.

A fost cald și frumos toată ziua și Rachel s-a putut juca în căruciorul pe care Soldier l-a dat jos din pod.

– Mă bucur că Thorpe nu a modificat nimic, spuse Sally, stând pe un șezlong și supraveghind-o atât pe ea, cât și pe cei doi băieți ocupați cu construirea unui castel masiv de nisip. Băieților le place groapa de nisip și leagănele și-apoi când vor avea și Graham cu Louise copii, aceștia se vor juca tot aici. Desigur, și copiii lui Thorpe, dar el nu pare interesat să aibă urmași. Ochii ei, de aceeași nuanță ca ai lui Thorpe, sau poate puțin mai deschiși, o priveau speculativ.

Te surprinde ideea că Thorpe ar putea fi tată? Știi, am impresia că nu-ți prea place de el.

– Da, mi se pare cam autoritar și dominant, recunoscu ea sec, dându-și seama că n-avea rost o dezmințire în fața unei persoane cu o percepție atât de fină și de rapidă ca Sally.

– Știu ce vrei să spui, dar majoritatea femeilor sunt înnebunite după el. Eram cea mai populară fată la școală, pentru că toate colegele sperau să le invit acasă pe timpul vacanței. Bietul Thorpe! A fost atât de hăituit, încât a devenit expert în autoapărare și contraatac. Mă-ntrebam dacă o fi fost vreodată îndrăgostit.

Făcu o pauză, ca și când ar fi așteptat un comentariu, dar Morag părea că nici să nu vrea să audă de el, așa că se folosi de acest moment pentru a-l admonesta pe Jason, pregătit, după toate probabilitățile, să-și folosească mașinuța de jucărie ca bâtă împotriva lui Richie. Sally, însă, se încăpățâna să nu abandoneze subiectul.

– Mă gândeam la un moment dat, că s-a obișnuit atât de mult să fie circumspect, încât se teme să se lase liber să se îndrăgostească. Și totuși, cred că i s-a întâmplat și lui o dată. Nu cred că a fost o relație fericită ... Spunea ceva despre a dori și a urî în același timp ... Apoi mi-a citat din Shakespeare. Da, întări ea văzând mirarea pe chipul lui Morag, poate da citate din autori celebri. El e deșteptul familiei. Apropo de familie ... Ce-o fi cu Graham și Louise de întârzie să-și salute sora rătăcitoare?! Oftând, scoase din coșulețul de lucru puloverul pe care-l tricota pentru Jason. Aș putea să merg eu la ei, având în vedere că locuiesc destul de aproape, dar nu știu dacă am energia necesară. Ah, Morag, crezi că-mi voi mai reveni vreodată după această gripă?

– Nu uitați că alăptați, ceea ce este și-așa destul de greu și de obositor, la asta s-a mai adăugat și gripa. Este firesc să dureze mai

mult convalescența. Și ... nu veți termina niciodată pluoverul acesta dacă veți continua să vă uitați la el ca la o reptilă dizgrațioasă.

– Nu-mi place să tricotez, cu toate că este singurul meu talent de gospodină.

Nu știu să cos și să pun tapet, mirosul de vopsea îmi face rău, detest să am murdărie sub unghii, așa că am angajat un elev de liceu care să aibă grijă de grădină, iar în ceea ce privește gătitul, mâncărurile pregătite de mine nu sunt grozave. Dar, când mă uit la familia mea, parcă reușesc să depășesc complexul de inferioritate.

Morag o privi oarecum surprinsă: deși era o Cunningham, iată că avea și ea momente de îndoială, de slăbiciune, crize de adaptare ... ca orice alt muritor mai puțin privilegiat și în ciuda siguranței de sine a fratelui ei.

Se ridică, o înveli mai bine pe Rachel în cărucior, apoi interveni energic în disputa băieților, care avea toate șansele să degenereze într-o cumplită bătaie pe ruinele castelului de nisip, liniștindu-i doar cu promisiunea de a-i duce la plimbare să vadă adăposturile câinilor.

– Mergeți și amuzați-vă, dragii mei! spuse Sally încet, rămânând lângă fetiță.

Ținând de mână băieții, Morag porni să exploreze lumea cu totul diferită ce se deschidea dincolo de poarta de la capătul grădinii: mai întâi grădina de zarzavat, apoi, coborând pe o alee pietruită la poalele dealului, ajunseră la hambare și magazii,

clădiri anexă mai vechi sau mai noi, de diferite dimensiuni, toate vopsite în verde și umbrite de un șir de copaci.

Câinii aveau sectorul lor, fiecare legat cu lanț în fața cuștii lui. În timpul zilei nu erau lăsați decât vreo doi acolo, dar băieții erau recunoscători că pot vedea și-atât, cu toate că, pe măsură ce se apropiau de cuști, o strângeau mai tare pe Morag de mână și se lipeau mai strâns de ea. Și totuși ajunși în fața ciobănescului, singurul lăsat de pază în zonă, încrezători în privirea lui sinceră, băieții îi mângâiară capul păros, iar cățelul confirmă prietenia agitându-și coada cu putere.

– Pare furios, dar e foarte blând și prietenos, remarcă Jason.

– Așa sunt toți, îi răspunse Morag.

Apoi, ridicând întâmplător privirea, văzu o mașină oprită brusc în dreptul unui hangar. Șoferul coborî în fugă, intră să ia o unealtă, apoi ieși.

– E unchiul meu! strigă Richie, privind și el în aceeași direcție, cu mâna streașină la ochi.

Graham se întoarse și le făcu semn cu mâna, apoi veni spre ei.

Morag simți o adâncă dezamăgire. Graham pe care și-l amintea ea era tânăr, mereu cu zâmbetul pe buze și privirea strălucind de bucurie și nu acest străin cu un aer susceptibil.

– Bună, copii! Ați călătorit bine?

– Am venit cu avionul, răspunse Jason, după ce amândoi îl priviră lung câteva clipe.

– Da, știu. Era clar că nu-l interesa; în schimb, privirea îi era ațintită asupra feței lui Morag. Nu ne-am văzut de mult timp.

– De foarte mult timp. Ce mai faci?

– Bine, dar tu?

– Și eu.

Și asta a fost totul. Promise copiilor să vină să-i vadă, apoi alergă înapoi spre mașină, ca și când abia ar fi așteptat să plece.

Morag zâmbi, gândindu-se la cât adevăr era în întrebarea pe care atâția bărbați și femei probabil că și-o puseseră înaintea ei: "Ce naiba am văzut la el?" sau "la ea?" În amintirea ei, el era un fel de Făt-Frumos pentru care avea o mare afecțiune, având în vedere că el o iubise, iar ea nu simțise nimic altceva pentru el decât considerație. Acum, părea un bărbat încordat, stresat, prea ocupat pentru a face cel mai mic efort ca să fie pe placul nepoților.

Thorpe putea fi liniștit: era clar că și ea îl interesa pe Graham tot atât cât Graham o interesa pe ea. Apropo de Thorpe ... Când se întoarseră, tocmai discuta cu Sally, sau mai degrabă râdeau amândoi.

Era prima oară când îl vedea că nu e furios, sau extrem de reținut și, împotriva voinței, trebuia să-i recunoască farmecul sub semnul unei masculinități în fața căreia orice alt bărbat pălea. Era un bărbat frumos, înalt și puternic, dar mai erau și alții, destui la număr, așa. Ceea ce-l particulariza era forța lui interioară exteriorizată printr-o personalitate deosebită.

Thorpe îi urmări cu privirea pe măsură ce se apropiau și, fără să vrea, Morag se simți pradă din nou acelei furii neputincioase, ca de fiecare dată când știa că o judeca nedrept.

– L-am văzut pe unchiul Graham, anunță Richie. Era grăbit.

– Unde era? întrebă Thorpe, încercând să se stăpânească, dar străpungând-o cu privirea pe Morag.

– Lângă căței, răspunse Richie surprins și oarecum speriat de reacția unchiului său.

– A venit în mare viteză într-un Landrover, să ia niște unelte, explică Morag pe un ton indiferent.

– Da, da, înțeleg ... se mai calmă Thorpe, dându-și seama, probabil, că sora lui îl privea nedumerită. Cred că s-a defectat buldozerul: construiește un baraj pe dealul Pile.

– Și ... ce părere aveți de câini, băieți? întrebă Sally după ce dădu din cap în semn de înțelegere. V-au plăcut?

– Grozav!

Morag îi lăsă povestind entuziasmați, unul începând fraza și celălalt terminând-o, după cum le era obiceiul și merse să vadă dacă nu cumva Rachel se trezise.

Tocmai se uita înduioșată cum fetița dormea în aceeași poziție în care obișnuia și Sally, când, ridicând întâmplător privirea, își dădu seama că Thorpe o fixa. Se simți, în mod ciudat, stânjenită și încordată -– era neplăcut să fie obiectul disprețului lui permanent, dar, în definitiv, cui îi păsa de ce gândea el! Îndreptându-și umerii, îi susținu privirea cu aceeași răceală, deși își simțea obrajii înfierbântați. Găsi însă puterea să-i întoarcă spatele și să revină lângă Sally.

– Se pare că vă simțiți mult mai bine, comentă ea, plăcut surprinsă de buna dispoziție a acesteia.

– Datorită aerului de aici și ... a ușurării la gândul că "frățiorul cel mare" se ocupă de tot. Mă tem că nu sunt deloc independentă ... ca tine, de exemplu.

Morag ridică din umeri. Abia după prânz, într-un moment de odihnă, când copiii dormeau, ghemuită într-un fotoliu lângă fereastră în salon, reflectă cu voce tare:

– Independența este foarte importantă, e adevărat. Dar uneori aș da orice să am un umăr pe care să mă pot sprijini.

– Adevărat?! se miră Sally, privind-o ca și cum nu-i venea să creadă. Pari mult prea calmă și sigură pe tine și ... extrem de eficientă pentru o astfel de slăbiciune.

– Să fim serioși! Când sunt obosită, ar fi minunat să am în preajmă pe cineva puternic – un munte de putere, tăcut și liniștit. Vorbesc așa, dar, de fapt, nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoită să trăiesc lângă cineva care să fie astfel.

– Nici mie. Sandy vorbește tot timpul, intră în panică destul de repede și, cu toate acestea, mă bazez mult pe el. Ei ... mă-ntreb cum i se pare Antarctica ...

– Rece, cum altfel?! spuse imediat Morag și amândouă râseră.

Probabil că păreau mult mai apropiate decât ar fi fost normal într-o relație obișnuită între angajator și angajat, din moment ce femeia ce tocmai intrase privi mirată spre Morag înainte de a se adresa lui Sally:

– Hazel mi-a spus că ești cu bona copiilor aici.

– Este soră Karitane, Louise, explică Sally cumnatei sale, după care făcu prezentările. ț

Și te rog, nu cumva s-o superi, pentru că, dacă pleacă, îți dau ție puștii să ai grijă de ei.

– Asta este o amenințare cumplită, spuse soția lui Graham pe un ton rece, privind-o cu atenție pe Morag. Thorpe mi-a spus că înainte ați locuit aici, în vale, domnișoară Nelson.

– Da.

Se părea că Thorpe nu-i spusese nimic altceva, căci altfel s-ar fi cunoscut în privirea Louisei. Morag îi răspunse politicos la întrebările care o includeau în conversație,apoi, găsind momentul potrivit, vru să se retragă.

– Nu pleca, Morag, te rog! spuse Sally. Precis găsești ceva de făcut și doar ai și tu nevoie de puțină odihnă în fiecare zi.

Morag se văzu pusă într-o poziție destul de delicată. Louise ridică din sprâncene, vădit surprinsă, dar, pe de altă parte, Sally era șefa și, din cine știe ce motiv, nu vroia să rămână singură cu cumnata ei.

Soția lui Graham era o blondă cu tenul alb și fin, și ochi mari; o femeie înaltă și mlădioasă în fața căreia Morag se simțea stingheră și ștearsă. I se părea incorect din partea lui Sally să se folosească de ea în acest fel, dar, de-acum se obișnuise cu mici răutăți din partea celor pentru care lucrase în decursul timpului.

În cele din urmă, după aproximativ douăzeci de minute care păruseră interminabile, se auziră zgomote din camera copiilor, ceea ce însemna că, unul din ei, cel puțin, se trezise, ceea ce reclama imperios prezența lui Morag acolo. Aceasta părăsi încăperea, gândindu-se, în timp ce urca scările, ce-o fi văzut

Graham la femeia aceea rece și nu prea interesantă. De fapt, nici n-o interesa și își propuse să n-o afecteze câtuși de puțin dacă aceasta o considera o simplă servitoare.

Când, mai târziu, Sally încercă să-și explice atitudinea, păru destul de evazivă.

– E plictisitoare, spuse ea justificându-se. Sau, poate nu plictisitoare, dar atât de critică! Și cam snoabă. M-am enervat și m-am folosit de tine. Te rog să mă scuzi. Cobori și tu diseară, nu-i așa? Vor fi Gray și Louise, dar nu trebuie să-ți pese de ei.

– Nu, rămân sus. Copiii încă nu sunt complet familiarizați cu locul.

– Ah, credeam că voi avea un sprijin moral. Gray și Thorpe nu ratează nici o ocazie de a-și adresa mici răutăți unul altuia, mai ales Gray. Lui Thorpe pare să nu-i pese, dar, desigur, știe că îl are oricând pe Gray la ordinele sale. Iar draga de Louise, mereu între ei, mereu regretând că nu s-a căsătorit cu fratele mai mare ...

– Sunteți indiscretă, glumi Morag.

– Știu că nu vei spune nimănui. Ești tipul de om care nu ar bârfi pentru nimic în lume, pe când, mie îmi place să mai comentez din când în când. Dar, sincer vorbind, Louise mă sperie. Gray a avut întotdeauna ceva împotriva lui Thorpe: probabil din invidie, bietul de el, dar până să se căsătorească, se-nțelegeau destul de bine. Acum, cred că din cauza ei, pur și simplu îl urăște pe Thorpe. Louise vrea ca Gray să primească jumătate din Wharuaroa, dar Thorpe nu admite să fragmenteze ferma. Nici Gray nu renunță, căci îi place mult locul acesta.

– N-ar trebui să-mi spuneți toate acestea, spuse Morag liniștită, dorind din tot sufletul să nu mai audă nimic despre această familie. Vroia să se detașeze total de ei, să-și facă meseria, apoi să plece fără să se mai gândească vreodată la vreun Cunningham. Ori, acest lucru devenea imposibil în urma confesiunilor lui Sally. O deranja că-i părea rău pentru Graham, o deranja și mai mult prezența lui Thorpe și parcă simțea nevoia să meargă pe vârfuri ca să n-o observe.

"La naiba cu acest individ!" se gândi ea, cu un sentiment de frustrare, dându-și seama că tocmai își ținea răsuflarea când trecea prin fața biroului lui. Era ridicol! Tot acest zid de autoapărare pe care-l ridicase cu atât de multă grijă în jurul ei în tot acest timp, părea să se năruie în prezența lui, ca și cum, imediat ce ajungea la Wharuaroa, redevenea adolescenta naivă de șaptesprezece ani.

Din fericire, se întâlnea cu el foarte rar, pentru că, trezit din zori, la o oră imposibilă, când ea cobora cu copiii în bucătărie, el era deja plecat. Singura ocazie de a se întâlni cu el era cina, dar, cum de câteva seri Thorpe era plecat, fusese scutită de prezența lui.

Încet-încet, Sally își recăpăta buna dispoziție și optimismul, însă nu și energia, iar copiii erau la fel de receptivi la răsfățul lui Hazel și la spiritul de disciplină impus de Morag.

Întreaga natură, dar mai ales florile conspirau, într-o izbucnire de prospețime și culoare, pentru a da acelei ierni aparența primăverii. Împotriva voinței ei, Morag se îndrăgostea

de acel loc. Păcat însă că locul era legat de-o anumită persoană ... Scutură din cap enervată: individul acela ocupa prea mult loc în gândurile ei, ceea ce devenea periculos. Dacă nu rămânea fermă pe poziția ei, putea foarte ușor să ajungă să se alăture șirului lung de femei cărora aroganța și masculinitatea lui Thorpe li se păreau irezistibile. Era chiar nedrept ca un bărbat să fie atât de frumos și să emane, din fiecare trăsătură, atât de multă forță.

Lui Morgan îi displăcea și totuși, fără să facă nici cel mai mic efort, avea cât se poate de clar în fața ohilor figura lui, până în cele mai mici amănunte: nu numai trăsăturile cizelate, dar și forța pe care umerii și brațele o sugerau, sau pasul aparent leneș.

"Încetează! Te comporți prostește!" se mustra ea însăși și totuși imaginea rămase stăruitoare, în mintea ei, astfel încât nici nu mai păru surprinsă când Thorpe intră în cameră.

– De ce i-ai spus Louisei că tu și Graham ați fost iubiți? îi ceru el socoteală, furios, fără vreo altă introducere.

– Nu i-am spus și nici n-am fost.

Poate că lipsa oricărui protest, sau poate convingerea fermă din tonul ei l-a făcut și pe el să creadă. Aruncă spre ea o privire rece și tăioasă, după care încuviință din cap, ducându-și mâna la ceafă, ca și cum l-ar fi durut.

– Atunci, înseamnă că Gray i-a spus! Ce prostie ...

Morag nu știa ce ar fi putut răspunde la așa ceva, așadar continuă să calce tăcută. Totuși, după câteva clipe întrebă:

– Vă doare gâtul?

– Cum?! Ah, nu. Se pare că mi-am făcut un obicei ...

Am spus că acționezi ca un catalizator, continuă el, rezemându-se de perete și privind-o cu mare neplăcere. Nu e nevoie să-mi spui că n-ai făcut nimic – știu. Dar, simpla ta prezență aici a și cauzat o ruptură între Graham și Louise. Ești mulțumită?

– Vă asigur că nu sunt deloc mulțumită, tot așa cum vă asigur și că eu și cu Graham n-am fost niciodată iubiți.

– Firește ... Nu mă așteptam să-ți schimbi povestea.

– Ascultă-mă! izbucni ea. N-am fost ...

– Taci! spuse el scurt, făcând acum cu capul spre fereastra deschisă, dincolo de care se auzeau voci.

– N-am fost iubita lui Graham, termină ea pe un ton coborât, dar la fel de ferm.

Era foarte important să-l convingă de acest lucru, dar privindu-l, își dădea seama că nu credea un cuvânt din ce-i spunea.

– Ciudat, continuă el cu un zâmbet disprețuitor, aș avea o impresie mai bună despre tine dacă ai recunoaște, dar presupun că ești prea mândră ca s-o faci.

De fapt, nu acest aspect mă interesează, ci faptul că Louise este aproape isterică, închipuindu-și că tu și cu Graham ați reluat legătura.

Spre disperarea lui Morag, ochii i se umplură de lacrimi de furie și frustrare, situație cu atât mai jenantă cu cât, negăsindu-și batista în buzunar, se văzu nevoită să se șteargă cu dosul palmei, trăgând nasul cât se poate de neelegant.

– Nu e cazul să plângi! spuse el iritat, ca și cum ea ar fi făcut-o special ca să-l supere. Pentru Dumnezeu, ia asta!

"Asta" era o batistă mare care îi devenise lui Morag imperios necesară.

– Pesemne e nevropată, rosti ea cu greu, cu voce răgușită de plâns. Trebuie să știe că ne-am văzut doar o singură dată. Trebuie...

– Este într-adevăr, nevropată. Știe că v-ați văzut o singură dată... Și, în afară de "nevropată", îi mai poți găsi o mulțime de alte calificative, sunt sigur, dar în același timp este marea iubire a lui Gray și, momentan, vrea să-l părăsească și să plece acasă. Asta pur și simplu l-ar ucide pe bietul Gray.

– Atunci, va trebui să plec eu, spuse Morag, după ce-l privi lung câteva clipe. Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut să fac nimic rău.

– Mă-ndoiesc c-ai putea să nu faci vreun rău, replică el amuzat, deși pe același ton ironic. Se pare că ai un efect ciudat asupra acestei familii. Nu cred că plecarea ta va mai ajuta cu ceva. Louise, care e foarte posesivă, a devenit acum foarte nesigură pe sine. Poate ajunge până acolo încât să fie convinsă că te-ntâlnești cu Gray pe ascuns. Singurul lucru care ar mai putea-o liniști ar fi o relație între noi doi, trase el concluzia, calm.

Morag deschise gura, uluită, dar nu ieși nici un sunet.

– Exact, se arătă Thorpe de acord, ca și cum ar fi auzit sau înțeles cuvântul nerostit. Dar trebuie să suporți măcar o parte din vină. Nu-i poți pretinde nici unei femei, oricât de stabilă

emoțional ar fi, să agreeze ideea revenirii așa, din senin, a unei foste iubite a soțului ei.

– Dar nu mă învinuiți! Întâlnirile cu foste iubite sau foști iubiți sunt ceva cât se poate de frecvent și obișnuit! Noua Zeelandă e atât de mică, încât e foarte probabil să dai peste persoana de care erai îndrăgostit la șaptesprezece ani! Refuz să mă consider vinovată!

– Cel puțin recunoaște că, dacă n-ai fi venit aici, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

– Poate ... recunoscu ea, mormăind nemulțumită, apoi adăugă repede: în definitiv, asta este ce spuneți dumneavoastră...

– Poți fi sigură că e cât se poate de adevărat. Ah, de ce naiba a trebuit să vii aici, Morag? Ar fi trebuit să mă debarasez de tine chiar din seara în care ai venit cu Sally.

– Și mie îmi pare rău că am rămas. Dar, dacă v-ați fi comportat normal, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

– Uite că s-a întâmplat și acum trebuie să suportăm toți consecințele. Și ...încetează de a mai folosi asta ca pe un scut, izbucni el, luându-i fierul de călcat din mână. De ce nu face Hazel așa ceva?

– Face parte din datoriile mele. Făcu un pas înapoi, stingherită, într-adevăr, fără acel fier de călcat care-i dădea o ocupație, și astfel posibilitatea de a-și masca oarecum nervozitatea.

Totuși ... n-ar fi mai bine să plece? Adică ...

– Te temi de mine?

Întrebarea lui suna batjocoritor și trăda o mare siguranță de sine.

– Nu, nu mă tem de dumneavoastră. Dar nu-mi place să mă prefac a simți ceva ce nu simt, asta e tot. Și urăsc înșelăciunea. Sally nu va ști și nu va înțelege ce se-ntâmplă.

– Mă-ndoiesc. Cred că mai degrabă va fi mulțumită. De cinci ani tot încearcă să-mi găsească pe cineva cu care să mă căsătoresc.

– Să vă căsătoriți ...

– Nu te teme, n-am de gând să-mi sacrific libertatea de dragul lui Graham. Când tu și Sally veți pleca, așa-zisa legătură dintre noi se va stinge. Până atunci, însă trebuie s-o convingem pe Louise că n-are nici un motiv să se teamă pentru Graham.

Morgan își trecu mâna prin păr, încordată. Thorpe părea calm, deși o ușoară tresărire a unui mușchi al maxilarului o avertiza că e inflexibil în hotărârea luată și nu admite să fie contrazis. Parcă niciodată nu se simțise atât de speriată. Categoric că ar flirta liniștit, în ciuda părerii atât de proaste pe care o avea despre ea, însă știa sigur că n-ar în stare să facă față unei astfel de situații.

Începu să spună ceva, dar cuvintele rămaseră suspendate undeva în aer când o luă de mână și-o trase spre el, în timp ce în ochii lui verzi-albăstrui furia căpătase sclipiri incandescente.

– Nu ți se pare că sunt chiar atât de neplăcut de atins, remarcă el calm. Ar trebui să fie destul de ușor.

O mai privi o clipă în adâncul ochilor măriți de spaimă, înainte de a se apleca spre ea. Când își dădu seama ce are de

gând să facă, Morag avu o mișcare convulsivă, dar, făcând uz de forța sa, Thorpe o imobiliză și o sărută îndelung, lăsând chiar impresia că-i face plăcere.

Din nefericire, plăcerea a fost reciprocă, dacă acesta era cuvântul potrivit pentru senzația ce-o cuprinsese, umplând-o în același timp de spaimă. Thorpe nu făcuse greșeala de-a o forța, dar buzele lui erau calde și dulci – chinuitoare și, când fără voie, Morag se relaxă oarecum, le simți pe gât, tulburându-i simțurile cu o dorință aproape la limita durerii; începu să tremure și-l respinse.

– Liniștește-te, spuse el pe un ton amuzat, dar hotărât. Parcă n-ai mai fi fost sărutată înainte.

– Dă-mi drumul! Sigur c-am mai fost sărutată dar ... nu așa, cu sânge-rece. Thorpe ... Tăcu din nou când el se opri și o privi cu ochi plini de o dorință pe cât de pătimașă, pe-atât de impersonală.

– Te rog să mă scuzi ... Poate așa îți place mai mult ...

Era un sărut apăsat, ca un asalt senzual asupra simțurilor ei, un sărut care reclama imperios răspuns. Era ca și cum ar fi plătit-o și vroia să se asigure că primește ce i se cuvine pentru fiecare bănuț investit.

Cu sângele pulsându-i nebunește în vene, Morag îl lovi cu putere în glezne, apoi i se smulse din brațe.

– O singură dată dacă mă mai atingi, îmi fac bagajul și plec. De fapt, cred că oricum am să plec ...

Thorpe se rezemă de perete și orice urmă din acea pasiune care o îngrozise, dispăruse, lăsând locul autocontrolului său

obișnuit. Dacă se gândea mai bine, nu el își pierduse controlul de sine, ci trupul ei dezlănțuit în reacții pentru care acum se disprețuia.

– Dacă pleci, am să am grijă să nu mai primești vreodată vreo slujbă în țara aceasta.

M-ai mai amenințat o dată, dar n-ai putut face nimic.

– Ba da, cum să nu, aș fi putut!

Îl privi ostil și-n ochii lui citi acea hotărâre care-o convinse că, de data aceasta, se va ține de cuvânt.

– Nu te cred, dar rămân. Și asta, doar pentru că nu vreau s-o abandonez pe Sally și pentru că am ținut cândva la Graham.

– Rămâi pentru că așa-ți spun eu.

– Să ne-nțelegem: condițiile le pun eu.

– Trebuie să recunosc că ai tupeu. Și ... care sunt aceste condiții?

O privea amuzat și-n ochi îi juca o lumină caldă.

– Nu sunt jucăria ta, spuse ea scurt, făcând un efort să nu reacționeze la farmecul lui.

Era în continuare arogant, dar simțul umorului îl făcea mai uman, parcă.

– Ce înseamnă exact acest lucru?

– Știi foarte bine. Nu vreau să se mai repete ceea ce tocmai s-a întâmplat.

– Cum vrei, dar timp de câteva secunde, ți-a făcut plăcere ... adică, până când educația primită de la mătușa ta Kate și-a spus cuvântul. Foarte bine, continuă el pe un ton schimbat, ca și cum

ar fi discutat o afacere, îmi voi înfrâna dorința impetuoasă, cu condiția să nu mă provoci.

Nu-ți cer decât să acționezi adecvat la orice propunere sau invitație pe care ți-o fac în public.

Și, nu uita: Louise este o femeie cu mintea ascuțită și cu o percepție foarte fină.

Capitolul 3

Morag era aproape convinsă că toată acea poveste nu era decât o furtună într-un pahar cu apă și că nici o femeie nu putea fi chiar atât de nevropată cum îi fusese descrisă Louise. Și, dacă nu s-ar fi întâlnit cu ea chiar în acea după-amiază, intenționa să refuze complicitatea în planul propus de Thorpe. A fost, însă, de-ajuns,o singură privire suspicioasă din partea acelei individe pentru a-și da seama că, într-adevăr, avea cele mai negre bănuieli.

De asemenea, poate că ar fi ales cealaltă alternativă, aceea de a părăsi Wharuaroa, riscând ca Thorpe să-și pună în aplicare amenințările, dacă Sally nu s-ar fi simțit tocmai atunci atât de obosită, încât hotărî să nu mai coboare la cină.

– Mergi tu la cină, o rugă ea pe Morag. Voi lăsa ușa deschisă, și dacă unul din copii se trezește și plânge, voi auzi. Și-așa n-ai avut nici o zi liberă de când ai venit la noi, măcar încearcă să te distrezi în seara aceasta.

– Bine, acceptă Morag după o scurtă ezitare, dar numai dacă îmi promiteți că mâine veți merge la doctor pentru un control general.

– Pui o condiție cam grea, dar nu-ți pot refuza nimic. Hai, acum îmbracă-te frumos și fă-l pe Thorpe să se înfioare de plăcere. Am impresia că fratele meu te consideră interesantă ...

Îmbujorarea lui Morag o făcu pe Louise să râdă cu subînțeles, dar din fericire nu mai insistă asupra acestui subiect.

Când Morag coborî în salon, își dădu seama că nu erau decât ea și Thorpe acolo. Ar fi vrut să fugă înapoi, dar tocmai atunci el se întoarse spre ea.

– Cum se mai simte Sally?

– Cam slăbită. Întotdeauna a fost atât de sensibilă?

– Cred că da. Îmi amintesc că mama îi dădea în fiecare iarnă un tonic care avea un gust îngrozitor.

Zâmbi cu acel farmec irezistibil al lui, apoi continuă, după câteva clipe. Îmi amintesc la fel de bine și urletele ei de protest. Ești îngrijorată?

– Nu ... A promis că merge mâine la doctor.

– Sarah Griffith o cunoaște de când era mică, așa că va putea să-ți mai risipească temerile.

Vino mai aproape de șemineu. Arăți de parcă ți-ar fi frig. Sau poate din cauza rochiei ...

Morag se încordă, privindu-l ostil.

Era îmbrăcată cu o rochie verde-deschis din jerseu, care n-o avantaja în mod deosebit.

– În orice caz, nimeni nu te-ar putea acuza de-a fi făcut un efort deosebit pentru a arăta atrăgător în seara aceasta, comentă el zâmbind. Te-mbrăcai cu mai mult gust când aveai șaptesprezece ani.

– Ca și cum ți-ai mai aminti ...

– Sigur că-mi amintesc. Și, cum pe fața ei se citea în continuare aceeași neîncredere, Thorpe începu să enumere: câteva perechi de blugi foarte colanți, trei sau patru șorturi și o întreagă colecție de bluze scurte, mulate pe corp, în nuanțe de roz și galben-auriu care îți veneau mult mai bine decât actuala îmbrăcăminte.

– Ai, într-adevăr, o memorie remarcabilă.

– Am fost atât de îngrijorat din cauza ta în acel an, încât de-aceea îmi amintesc totul atât de bine. Și-apoi, unde mergeam, dădeam peste tine.

– Te asigur că nu din vina mea.

Insinuările lui care murdăreau acea idilă nevinovată o deranjau îngrozitor și orice referire la acea perioadă îi dădea o stare de tensiune.

– Te cred. Nu aveai ochi decât pentru Graham.

Morag îl privi în timp ce, pe jumătate întors cu spatele, își turna o băutură. Nu putu să nu-i observe umerii lați și grația mișcărilor și simți un gol în stomac. Sorbi puțin din vinul de Xeres cu care o servise și chiar regreta că nu fumează; simțea nevoia să se ascundă în spatele unei perdele de fum de ochii lui pătrunzători care vedeau prea mult. Cu puțin timp înainte, îi

reproșase că nu-l iubise pe Graham; ar fi vrut să-i reamintească, dar ceva o reținu; în definitiv, povestea se terminase de mult și, cu cât era dată uitării mai repede, cu atât mai bine.

– Vreau să te mai întreb ceva: cum i-ai explicat mătușii tale de unde ai avut banii pentru a te întreține în timpul cât ai urmat acele cursuri?

– N-am dat nici o explicație. Le-am lăsat un bilet când am plecat. Biata mătușa Kate ... Cred că nu i-a păsat prea mult; mai degrabă, s-o fi bucurat că a scăpat de mine.

– Nu prea erau oamenii potriviți să aibă grijă de un copil. Îți place munca pe care o faci?

– Oh, da!

Pe măsură ce discutau, Morag descoperi că, în mod surprinzător, Thorpe putea fi, atunci când vroia, o persoană interesantă și amabilă, iar conversația cu el era o nesperată plăcere. Încet-încet, captivată de farmecul său, se relaxă și-i povesti unele întâmplări din viața ei de asistentă în cadrul ordinului Karitane, făcându-l să râdă de câteva ori. Și, ciudat lucru: deși circumspectă, ca și cum instinctul ar fi prevenit-o asupra unui pericol, fiecare clipă petrecută acolo, în compania lui, devenise o clipă de plăcere anticipată cu nerăbdare și trăită din plin, cu intensitate maximă. Purtarea lui fusese ireproșabilă, ca și cum sărutul acela nu existase niciodată. Oare nu asta își dorise și ea ...? O atitudine politicoasă și nimic mai mult.

Recunoștea, jenată, că indiferent cum se numea ceea ce exista între ei, acel ceva creștea în intensitate în loc să se diminueze și,

cu cât îl vedea mai mult, cu atât îi venea mai greu să lupte cu atracția puternică pe care o exercita asupra ei.

Cel mai mult o înfuria faptul că părerea lui conta atât de mult pentru ea, în condițiile în care niciodată până atunci n-o interesase dacă un bărbat oarecare are sau nu o părere bună despre ea. Hotărî să nu admită să fie pusă într-o situație delicată, în care să nu-și poată stăpâni emoțiile, doar pentru a satisface fanteziile unei nevropate geloase.

După o noapte agitată, concluzia a fost că singurul lucru rezonabil de făcut era să-l țină pe Thorpe la cât mai mare depărtare. Și-apoi ... Sally se putea dispensa de ea; de-acum, împreună cu Hazel, se putea descurca și fără ajutorul ei.

A doua zi, când Thorpe o aduse pe Sally acasă de la doctor, avea un aer sumbru, iar sora lui merse direct în camera ei, unde se așeză în pat. Când Morag îi aduse copilul să-l alăpteze, se vedea clar că plânsese, dar, din moment ce nu i se spuse nimic, nici ea nu întrebă.

După prânz, când copiii dormeau deja, Thorpe o rugă pe Morag să-l urmeze în livingul mic.

– Ești mult prea isteață ca să nu fi observat că este ceva în neregulă, începu el direct.

Morag încuviință din cap, încruntată, dându-și seama că exista ceva ce-l afectase profund.

– Doamna doctor Griffiths nu e sigură, dar crede c-ar putea fi vorba de o afecțiune cardiacă la Sally.

– Nu se poate! ...

– Trebuie să facă analize, desigur, dar Sarah bănuiește că ar fi vorba de o slăbire a valvulelor.

Într-un impuls de compasiune, Morag își așeză mâna pe brațul lui.

– Se pot face acum adevărate minuni în medicină, Thorpe.

– Știu.

Îi privi degetele fine dar eficiente, cu pielea albă și unghiile strălucitoare. Abia atunci, dându-și seama că depășise limita relației dintre ei, Morag vru să-și retragă mâna, dar, zâmbind, el i-o acoperi cu mâna lui.

– Încerci să-mi alini suferința, Morag, ca o bună soră de caritate? Mulțumesc, nu e necesar. Știu ceea ce așa ceva presupune, cum, de altfel, știe și Sally – e adepta informării complete a pacientului. Își lăsă mâna în jos și continuă, încruntat și îngândurat, de pe poziția patronului: va avea nevoie de tine mai mult ca oricând.

Vreau să-mi promiți că nu o vei abandona.

– Ai o părere chiar atât de proastă despre mine, încât să-ți închipui că aș putea-o lăsa într-un astfel de moment?! spuse ea, retrăgându-și mâna de parcă brațul lui ar fi ars-o.

– Nu mai vorbi prostii. Te rog să mă crezi că sunt și eu în stare să gândesc.

Îmi dau bine seama că te-ai trezit într-o situație care îți displace și nu te condamn că vrei să scapi din ea, așa că părerea mea despre tine n-are nici o importanță în acest caz. Nu vreau decât promisiunea ta.

Bine, o ai, spuse ea scurt, furioasă pe ea însăși de a-i fi dat ocazia să scoată din nou în evidență cât de puțin însemna pentru el.

– Mulțumesc. Apropo, continuă el sec, conducând-o spre ușă; Graham și Louise vin diseară la cină. Vreau să fii și tu acolo, dar nu îmbrăcată ca aseară. Dacă vrem s-o convingem pe Louise că îmi pari ... interesantă, va trebui să porți ceva mai atrăgător.

– Nu port haine atrăgătoare.

– Nu te cred, Morag!

O măsură cu privirea lent, ostentativ, făcând-o să roșească, de parcă ar fi stat complet dezbrăcată în fața lui.

– Crede-mă că și eu gândesc, îl parafrază ea, uitându-se fix la el, cu ușor dispreț.

– Rațiune sau calcul rece?

– Instinctul de autoapărare.

Ceva din răspunsul ei îl irită, dar imediat își recăpătă stăpânirea de sine și ridică din umeri, cu un gest aproape imperceptibil, aparent indiferent.

– N-are importanță. Îmbracă-te cu ceva rezonabil, totuși. Nu e nevoie să arăți ca o stea de cinema, dar ține seama că, în mod normal, nu mă interesează femeile prost îmbrăcate.

– Mă voi strădui, răspunse ea cu răceală ieșind fără a mai privi înapoi.

Morag urcă scările furioasă, făcând uz de toată imaginația și disprețul ei pentru a-l eticheta așa cum era convinsă că merită. Era ciudat cum putea să fie atât de furioasă împotriva lui și

totuși, atât de puțin imună la farmecul pe care, incontestabil, îl avea. De fapt, încercă ea să-și explice, era oarecum normal: atracția carnală ținea de ochi și glande și caracterul celui dorit nu avea nici o importanță. Păcat însă că, în cazul ei, această atenție fizică a trebuit să se manifeste tocmai față de Thorpe Cunninghm, care nu prea avea scrupule în a se prevala de avantajul dat de fizicul său superb.

Crezuse de mai multe ori că se îndrăgostise, dar își descoperise repede greșeala. Nu putea fi considerată nici pe departe o femeie cu experiență, se gândi ea tristă, dar cel puțin, își putea da seama când un bărbat manifestă interes pentru ea. Dacă s-ar fi arătat dispusă, probabil că Thorpe ar fi flirtat cu ea, poate că, nu se știe, ar fi încercat și s-o seducă ... Deși era conștient de efectul pe care-l avea asupra femeilor, autocontrolul funcționa perfect, ca urmare a unui exercițiu repetat îndelung și, în plus, era tipul de bărbat care ar fi considerat sub demnitatea lui să întrețină relații amoroase cu angajata sa, sau, mă rog, cu o femeie care se află în casa lui. Morag nu putea să nu se gândească la cum ar reacționa dacă Thorpe ar încerca să facă dragoste cu ea. Se temea că rezistența opusă de ea n– ar fi decât formală. Nu numai că Thorpe era un bărbat extrem de versat și experiența sa se desăvârșise de-a lungul anilor, dar, după cum era absolut convinsă, arta seducției era la el înnăscută. Fusese răsfățat de ursitori: era un bărbat frumos, puternic, inteligent. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, la acestea se adăugau grația mișcărilor, eleganța și senzualitatea. Sigur, cu timpul avea să se însoare cu o

femeie la fel de bine înzestrată ca și el care avea să-i dăruiască urmași și să conducă bine gospodăria, fiind o stăpână a casei absolut perfectă. Iar el părea tipul de bărbat care să nu-și dorească nimic altceva de la soția lui. În nici un caz nu se arăta dispus să se abandoneze nebuniei de a dărui nelimitat.

Da, da ... asta era ceva ce Morag nu trebuia să uite: dorința era ceva, iar dragostea, cu totul altceva, ori Thorpe nu și-ar fi îngăduit pentru nimic în lume să se îndrăgostească ... și mai ales de ea, Morag Nelson!

Din fericire, doctorița Griffith nu impusese nici o restricție strictă pacientei sale, cu excepția interdicției de a face vreun efort fizic.

– Și asta înseamnă foarte mult pentru mine, spuse Sally pe când, împreună cu Morag, supraveghea de pe terasă jocul băieților. Știe că aș muri dac-ar trebui să stau în pat.

– Când mergi la analize?

– Mă va anunța Sarah Griffith. Trebuie să recunosc că îmi e puțin teamă, dar mi-a spus că astfel de operații au devenit acum o chestiune de rutină, așa că nu voi intra în panică.

– Dar soțul tău?

– Thorpe e de părere să-l anunțăm – l-am putea contacta prin radio. Eu, însă, nu vreau. Nu poate pleca de-acolo până la primăvară, așa că n-ar avea nici un rost să-i spun, să-și facă griji inutile.

Cel mult, până ar ieși din iglu sau din ce-or locui ei acolo, la Baza Scott, ar afla că totul s-a și terminat cu bine.

– Are dreptul să știe, comentă Thorpe, intrând în micul salon care se continua cu terasa. Nu ești și tu de aceeași părere ... Morag?

– Refuz să mă implic în această contrazicere, luând partea unuia sau a celuilalt. Totuși, un lucru, Sally: dacă, prin absurd ...

– M-am gândit și la asta, o întrerupse Sally, arătându-se la fel de hotărâtă ca fratele ei. Susțin că am dreptate să procedez așa. Thorpe, promite-mi că nu vei lua vreo inițiativă fără să-mi spui.

– Bine, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, vorbi el cu o voce blândă, așa cum Morgan nu-l mai auzise până atunci. Totuși, cu o condiție.

– Întotdeauna ai o condiție de pus, obiectă ea, mai în glumă, mai în serios. Foarte bine, s-o auzim.

– Să rămâi aici până se-ntoarce el.

Morag aruncă o privire rapidă spre Thorpe și își dădu seama că era inflexibil. O cuprinse pur și simplu disperarea când Sally acceptă amuzată; însemna să-și petreacă încă trei luni, pe puțin, în compania lui. Se enervă și mai mult când îi surprinse privirea ironică îndreptată asupra ei. Pesemne că era atât de transparentă, încât Thorpe constată cu cinism cât de aproape era ea de-a pierde lupta împotriva atracției pe care o exercita asupra ei. Nemaisuportându-l, Morag se ridică și merse lângă băieți. Cum aceștia nu se arătară prea entuziasmați de venirea ei, anunțând că vor să ridice fără ajutor o construcție de nisip mai înaltă decât oricare făcută de ei vreodată, plecă și de-acolo și se-ndreptă spre pajiște, câțiva pași mai departe. Rămase lângă un arbust cu flori

mari de camelie pe care căldura neobișnuită pentru acel anotimp le deschisese înainte de vreme. Și totuși, cerul era acoperit de nori care puteau aduce, începând chiar din ziua următoare, schimbări. Întinse mâna și mângâie petalele unei camelii, gândul rămânându-i însă undeva departe. Simți prezența lui Thorpe în spatele ei cu câteva clipe înainte ca acesta să rupă floarea pe care tocmai o mângâiase și să i-o așeze după ureche.

– Îți vine bine, dar nu știu exact după care ureche trebuie pusă.

– Nici eu, răspunse ea, neplăcut surprinsă de reacția întregului ei trup la apropierea lui. Există parcă o sugestie, dar este pentru altă floare.

– Ai fost vreodată în Insule?

– Nu. Dar tu? Stupidă întrebare; doar el fusese peste tot.

– Da, și mi-a plăcut foarte mult. Vrei să vii la KeriKeri cu mine?

Mirată, își mută privirea de la el la Sally, care încuviință din cap, zâmbind.

– Din partea ei ai permisiunea, iar eu nu accept un refuz din partea ta.

– Te cred ... dar n-o pot lăsa pe Sally singură cu copiii.

– Prostii. Este prea conștiincioasă, se adresă el lui Sally, luând-o de mână pe Morag și aducând-o înapoi pe terasă.

– N-ai avut deloc liber de săptămâni întregi, așa că du-te cu el. Mă descurc cu Hazel. Cumpără niște suveniruri, sau altceva în timp ce Thorpe își vede de treburile lui, sau pur și simplu vezi ce mai e nou acolo.

Morag zâmbi. Dacă mai continua să se eschiveze, Sally ar fi crezut-o timidă. Era clar că aceasta vroia ca ei doi – ea și Thorpe – să se placă. "Biata Sally ... era înclinată spre aranjamente de căsătorie! Dac-ar fi știut ea ... se gândi Morag în timp ce se lăsa condusă înapoi în casă.

Drumul spre KeriKeri, deși doar pietruit, era foarte acceptabil, nici pe departe cum fusese, plin de găuri, când Morag locuia la Wharuaroa. Și, cum părea că Thorpe nu simțea nevoia să continue acea mascaradă și când n-avea spectatori, profită de tăcerea dintre ei pentru a privi peisajul.

– Arată mult mai bine decât înainte, îndrăzni ea, totuși, după un timp.

– Efectele prosperității. În ciuda a ceea ce se spune în presă sau la televizor, ultimii ani au fost foarte buni și datorită mijloacelor de comunicație mai eficiente, încet-încet și partea de nord ajunge la nivelul din restul Noii Zeelande.

– Îmi plăcea și când era totul sălbatic și erau iepuri pe marginea șoselei. Îmi amintesc cum a sărit unul mic, negru, și a traversat cam pe-aici, trecând pe lângă noi.

– "Noi"? Adică tu și Graham?

Morag se îmbujoră, furioasă că reacționase ca o școlăriță speriată de tonul lui aspru.

– Da. Graham a încercat să-l lovească și m-am supărat.

– Ai o memorie foarte bună. Este inclus și momentul în care ți-am dat bani ca să scap de tine?

– Da; nu cred că-l voi uita vreodată.

– "Întipărit în memorie" ... parcă așa sună clișeul, spuse el sarcastic. Să nu-ți închipui că lucrul acesta se mai poate repeta.

– Dacă îți par o aventurieră fără scrupule, izbucni ea furioasă, fără a se gândi prea mult, nu ți-e teamă că te-aș putea seduce și apoi cere o recompensă?

– N-ai nici o șansă, draga mea. Sunt în stare să te sărut până nu mai poți, fără să simt nimic.

– Dumnezeule, ce brută plină de aroganță ești! Conversația scăpase de sub control, dar era prea furioasă pentru a se opri. Sper să văd clipa când o femeie te va aduce în genunchi în fața ei, după care să-ți dea un șut cum n-ai mai primit niciodată!

– E dureros să afli că sunt imun la farmecul tău? Poți fi cât se poate de sigură că nu vei fi niciodată această femeie.

Morag îl privi îndelung, simțindu-se tot atât de neajutorată și umilită în fața lui ca atunci când avea șaptesprezece ani. Își încleștă degetele până i se albiră, apoi, treptat, își recăpătă calmul.

– Crede-mă, domnule Cunningham, nu te-aș vrea nici dacă mi-ai fi oferit pe o tavă de argint. Trebuie mult mai mult decât bani și frumusețe ca să compenseze lipsa ta de omenie.

Se lăsă o liniște adâncă. Morag regreta că acționase impulsiv, cu o impertinență ce depășea orice limite. Aruncă o privire rapidă spre el și se înfioră văzându-l zâmbind.

Îl subestimase: dincolo de omul de afaceri sofisticat, competent și muncitor, exista un Thorpe primitiv și sălbatic al cărui ego îl rănise la sânge.

– Nu aveam nici un drept să vorbesc așa. Te rog să mă scuzi, spuse ea sec.

– Aproape c-ai lansat o provocare, Morag.

– Nu, nu lansez nici o provocare.

– Ți-e teamă?

– Da. Îți cunosc capacitatea de a fi nemilos și nu vreau să mă implic în vreo confruntare. Nu vreau încurcături și necazuri.

– Asta este filozofia ta de viață? Ai plecat din Wharuaroa când se părea că-ți voi face necazuri, porți haine care-ți ascund liniile trupului, în culori care te dezavantajează, ești de acord să joci un rol pe care-l detești, fiindcă te amenință. Întotdeauna încerci să te ascunzi când apare vreo problemă, în speranța că va dispărea?

– Exact.

– Și totuși, pari o luptătoare.

– O luptătoare?! Nu reușești nimic luptând, atât timp cât alții au puterea. Am descoperit lucrul acesta când am fost dusă la orfelinat; apoi am venit aici. Am încercat să lupt, dar n-a ieșit nimic. Graham mi-a oferit o ieșire, dar știam că mă vrea doar ca să-ți facă în ciudă. Iar tu, fiind cel ce deținea puterea, te-ai debarasat de mine fără nici o problemă. Habar n-ai cum e când te simți ca o marionetă manevrată de alții. N-ar fi trebuit să mă întorc pentru nimic în lume.

– De ce ai făcut-o?

Pentru că Sally nu găsea pe nimeni care să-mi ia locul, iar eu am avut naivitatea să cred că în șase ani, deja a uitat toată lumea.

– Ți-ai reprimat într-adevăr foarte multe.

Totuși, cred că renunți la luptă prea ușor. Mi-ai restituit banii și te-ai întors, în ciuda faptului că te așteptai la unele neplăceri.

– Am sperat că nu vor exista. Oricum, am fost învățate că prima prioritate sunt copiii, așadar, trebuia să vin. Cât despre restul ... Nu-mi place să mă simt obligată față de nimeni. Am luat cecul acela pentru că eram furioasă pe tine. Intenționam să-l rup în fața ta, apoi mi-am dat seama că era singura mea modalitate de a evada. Privind înapoi, continuă ea zâmbind trist, acum totul pare melodramatic și copilăresc. Nu-nțeleg de ce ai intrat în panică, trebuia să-ți fi dat seama că, lăsate libere să-și urmeze cursul, lucrurile s-ar fi stins de la sine. Și eu, și Graham eram foarte tineri și lipsiți de maturitate.

– Nu atât de lipsiți de maturitate pentru a nu face dragoste. Graham era hotărât să se însoare cu tine. Aveam impresia că, dacă ai fi rămas însărcinată, te-ai fi căsătorit cu el deși eram convins că nu-l iubeai.

– Ți-a spus el că am făcut dragoste?

– Da, deși nici nu era necesar. Era evident că se maturizase peste noapte și nu putea exista un alt motiv.

Vorbea ca și cum subiectul respectiv îl dezgusta. Dădea impresia unui bărbat pretențios căruia îi repugna ideea de iubiți – chiar și foarte tineri – nevoiți să-și consume relația amoroasă pe ascuns. De fapt, nici ea nu agreea ideea.

– Presupun că nu mai are rost să-ți repet că, indiferent de ceea ce a spus el, n-am făcut dragoste.

– Nu, n-are.

O spusese pe un ton categoric, pe deplin convins. Nu te-nvinovățesc pentru asta. N-ai avut pe nimeni care să aibă grijă de tine și cred că învățăturile în materie de morală la un orfelinat constau într-o listă lungă de interdicții. De asemenea, n-am nici un dubiu că Graham a fost cât se poate de insistent și, mai ales dacă ți-a promis că se căsătorește cu tine ... e normal să nu-i fi rezistat. Crede-mă, nu sunt eu cel în măsură să încep s-arunc cu pietre.

Întoarse puțin capul s-o privească, iar ochii îi străluceau de-o nebănuită emoție.

– Mă-ntreb ce l-a făcut să spună acest lucru ... Probabil, ca să-și impună voința; s-o fi gândit că, dacă știai că are o obligație față de mine, ai fi permis căsătoria. În cazul acesta, te-a subestimat. Nu am făcut dragoste cu el, Thorpe.

– Așa cum am spus înainte, referitor la același subiect, consider că adevărul, oricât de neplăcut, e preferabil minciunii. Și dacă încă simți atât de puternic acea vină încât să continui minciuna, înseamnă că trebuie să faci ceva, să găsești o soluție.

– Mai bine să renunțăm la această discuție, spuse ea obosită și Thorpe păru mulțumit să-i accepte propunerea, retrăgându-se din nou în carapacea tăcerii. Abia când ajunseră la Golful Insulelor, copleșită de frumusețea acelei panorame, Morag nu se putu abține de a admira cu voce tare un cireș taiwanez înflorit.

– E minunat! Cum poate exista ceva atât de minunat pe lume!

– Când eram mici, eu și Graham am gustat din cireșele unui astfel de pom, începu să povestească Thorpe, cu farmecul pe care

numai el putea să-l aibă, atunci când vroia. Erau atât de amare, încât a trebuit să treacă mult timp până să îndrăznesc să mă apropii de cireșele pe care mama le comanda din Insula de Sud.

– În primul an când am mers în sud, și eu m-am îndopat cu cireșe și caise. Cu toate acestea, am simțit lipsa mandarinelor culese direct din pomul din grădină.

Continuară să discute pe un ton vesel în care animozitatea de la început părea să nu-și mai aibă locul.

– Trebuie să merg la avocat, spuse Thorpe când intrară în KeriKeri. Bănuiesc că voi sta aproximativ o oră acolo. Crezi că ai cum să-ți umpli acest timp?

– Sigur că da, răspunse ea, de data aceasta mai distant.

KeriKeri se dezvoltase mult și Morag, deși nu mai cunoștea locurile foarte bine, se opri cu plăcere la câteva magazine de artizanat și galerii. Tocmai admira o expoziție de articole de olărit, când, în spatele ei, auzi o voce:

– Scuzați-mă ...

Morag se întoarse și zâmbetului ei de recunoaștere îi răspunse imediat cel al tinerei care i se adresase.

– Știam că ești tu! Nu te-ai schimbat deloc, doar că ai un aer mai sofisticat. Îți mai amintești de mine, Morag?

– Cum aș fi putut s-o uit pe Lauren Vodanovich, cea mai afurisită fată din școală!

– Lauren Ramsgate acum – sunt căsătorită de câțiva ani. Dar... ce-i cu tine aici? Povestește-mi. Nu mai speram să te-ntorci.

Morag se văzu nevoită să-i explice de ce venise.

Fusese întotdeauna o persoană rezervată, așa că Lauren nu știa prea multe din cele întâmplate cu șase ani în urmă, totuși știa destul pentru a face un vizibil efort de a-și înfrâna curiozitatea și a nu pune vreo întrebare, după ce Morag termină ce-avea de spus.

– Trebuie neapărat să vii la noi când ai o zi liberă, insistă Lauren cu ospitalitate. Hazel știe unde locuim și mi-ar face mare plăcere să-ți arăt casa noastră.

– Și mie mi-ar face plăcere să vin.

În definitiv, dacă tot trebuia să rămână în Wharuaroa până când vremea din Antarctica îi va permite lui Sandy Johnston să se întoarcă, nu era rău să aibă cât de cât o viață socială, ori Lauren, exuberantă cum Morag și-ar fi dorit întotdeauna să fie, ar fi antrenat-o în așa ceva. Dincolo de aparențe, însă, Lauren avea o inimă plină de căldură și încercase întotdeauna s-o ajute.

– Atunci, ne-am înțeles. Poate te aduce Thorpe. El și Alan, soțul meu, discută întotdeauna despre marcarea hotarelor și bolile rare ale oilor ... Merg și la vânătoare împreună, în Mararuas.

– Ar fi minunat, spuse Morag, destul de puțin convinsă. Trebuie să plec acum; a spus că își termină treburile cam pe la ora aceasta. La revedere, Lauren.

– La revedere. Te aștept neapărat.

Thorpe încă nu venise, în schimb, lângă portiera din dreptul scaunului aștepta o tânără – încă o adolescentă, după aprecierea lui Morag. Fata părea iritată de remarcele unui grup de liceeni,

referitoare la mașină. În mod normal, Morag ar fi trebuit să meargă la ea și să se prezinte, dar ceva îi spunea că gestul ei ar fi fost interpretat drept arogant. Așadar, merse să privească vitrina celui mai apropiat magazin, de unde putea să observe când vine Thorpe.

Acesta apăru în cinci minute, însoțit de un domn mai în vârstă, de care se despărți chiar lângă mașină. Ca să evite o situație penibilă, Morag ar fi trebuit să intre în magazin și apoi să iasă de-acolo, dar era deja prea târziu, căci Thorpe o văzuse, așa că nu avea altă soluție decât să vină direct spre ei.

Tânăra care-l așteptase îi arătă clar că prezența ei o deranja.

– Cine este, Thorpe? întrebă ea, fixând-o pe Morag cu niște ochi mari, albaștri.

Fără a părea deloc deranjat de lipsa de politețe a fetei, Thorpe făcu prezentările.

Tânăra era Gabrielle Shaw și era îndrăgostită de Thorpe. O salută formal pe Morag, apoi se întoarse spre el și, privindu-l în ochi cu o dorință pe care nu încerca deloc s-o ascundă, îl invită la cină. Fără să-și dea seama prea bine cum procedase, Thorpe, care nu părea să-i răspundă cu aceleași sentimente, o puse în situația de a o invita și pe ea, ceea ce Gabrielle făcu, deși cu un aer de superioritate. Morag nu se simțise niciodată atât de neînsemnată ca atunci când, refuzând politicos dar ferm invitația, Gabriella abia aruncă spre ea un "Ah, nu face nimic!" pentru a-și concentra din nou toată atenția spre Thorpe.

– Te rog, promite-mi că vii. Este ziua mea.

– De ce nu poți veni? o întrebă Thorpe pe Morag, așezându-și mâna pe umărul ei, cu un gest deopotrivă posesiv și intim.

Chiar fără s-o privească pe Gabrielle, Morag își dădu seama de încordarea acesteia.

– Sunt angajată să am grijă de copiii doamnei Johnston, așa că nu pot pleca ori de câte ori vreau, mai ales acum, Thorpe, spuse ea pe un ton neutru, gândindu-se că e timpul să pună capăt acelui joc.

– Mai sunt câteva săptămâni până când Gabrielle își serbează ziua și Sally o are și pe Hazel s-o ajute. Și ... pentru numele lui Dumnezeu, nu-i da impresia că e bolnavă. Sarah a spus că s-ar putea să fie vorba de o afecțiune a valvulelor, nu e nimic sigur.

– Despre ce e vorba? îl întrerupse Gabrielle, nerăbdătoare. Ce se-ntâmplă la Wharuaroa, Thorpe? Se pare că am rămas în urmă cu noutățile. Cine are probleme cu inima?

"Și ... cine este dădaca asta pe care o tot tragi după tine?" părea să fie întrebarea următoare, nerostită.

– Sally, sora mea, explică Thorpe liniștit. Cât despre Morag Nelson, și ea a locuit în Wharuaroa acum câțiva ani, înainte de a urma cursurile de asistentă din ordinul Karitane. Ea și Graham au avut o idilă în tinerețe, iar acum sunt amândoi recunoscători faptului că n-au fugit împreună și nu s-au căsătorit.

Morag zâmbi așa cum îi cerea strânsoarea degetelor lui pe umărul ei și, chiar dacă observase cât de forțat îi era zâmbetul, Thorpe nu comentă nimic.

Mai mult prin modul de a se purta decât prin comportament, Thorpe lăsase impresia că Morag ar fi o prietenă de familie, ceea ce o determină pe Gabrielle să-și revizuiască atitudinea și intenția de a o ignora total.

– Înțeleg ... Sunt convinsă că sora ta se va descurca, în cazul în care nu dorește și ea să vină. Astfel încât, Morag – îți spun pe nume, noi cei de-aici nu ne formalizăm – te aștept, nu-i așa?

Cum Gabrielle o privea la fel de neprietenos, Morag putea refuza și de data aceasta, dar Thorpe vorbi în locul ei.

– Sigur că vine. Suferă de o supradoză de conștiinciozitate, dar rezolv eu această problemă.

– Sunt sigură că vei reuși, replică Gabrielle zâmbind malițios. Te pricepi să rezolvi orice, după cum Morag probabil că știe ...

Capitolul 4

– Hai, spune repede ce-ai de spus, până nu pocnești, zise Thorpe imediat ce porni motorul mașinii, o scurtă privire spre Morag fiindu-i suficientă pentru a-și da seama că aceasta pur și simplu clocotește de furie.

– Ai tupeu! Am fost de acord cu această mascaradă prostească, deși tot timpul mi-am spus că nu e bine ce fac, fără însă să știu că intenționezi să răspândești zvonul în tot ținutul! Ce naiba pui la cale?

– Credeam că e clar; nu-mi place să se facă presiuni asupra mea.

– Din partea fermecătoarei domnișoare Shaw?! Cred că ești singurul bărbat care spune așa ceva.

– Așadar, sunt un tip deosebit ... În primul rând, Gabrielle are optsprezece ani; apoi, pare pur și simplu obsedată – abia s-a întors acasă după trei ani de școală și s-a hotărât să mă aleagă pe

mine drept norocosul cu care să-și consume prima relație de dragoste. După cum știi, adolescentele mă-ngrozesc, mai ales cele care-și închipuie că sunt îndrăgostite. Din păcate, din prea mare dragoste, părinții o răsfață îngrozitor. Are și momente când e cu adevărat fermecătoare, când totul iese cum vrea ea. Presupun că, fiind unicul lor copil, nici nu prea poți da vina pe părinți.

– Ești foarte moralizator!

– Încetează de-a mai juca rolul victimei! izbucni el, aruncând spre ea o privire amenințătoare. Poftim, recunosc că mă folosesc de tine, tot așa cum și tu te-ai folosit de Graham și-apoi de mine ca să scapi de situația neplăcută în care te aflai. Cred că, măcar acest gest reparatoriu mi-l datorezi.

– Ți-am restituit banii!

– E adevărat, dar ai distrus în mod iremediabil relația dintre mine și fratele meu.

Primul impuls al lui Morag a fost să nege vehement, apoi renunță, impresionată oarecum de tonul lui de regret.

– Bine, Thorpe, dar nu te înțelegeai nemaipomenit de bine cu Graham nici înainte de apariția mea.

– Da, dar după ce-ai plecat, nu ne-am mai înțeles deloc. Bineînțeles că m-a acuzat pe mine pentru plecarea ta. M-am întrebat de multe ori de ce, în scrisoarea pe care i-ai lăsat-o nu i-ai spus nimic despre intervenția mea ...

– N-am vrut să creez probleme ... Cred că mă simțeam vinovată pentru că luasem banii.

– Înseamnă că te simțeai la fel de rea ca și mine?

Zâmbind îi luă mâna și i-o strânse cu putere. Noi doi ne asemănăm foarte mult.

– Nu-mi place deloc! declară ea, mirată totuși de valul de emoție ce o cuprinsese la atingerea lui.

– Îți displace sau nu, acesta este adevărul.

Râsul lui dădu atmosferei o notă intimă. Din fericire, drumul ce ducea pe marginea unei viroage deveni destul de periculos și Thorpe îi dădu drumul la mână, pentru a se concentra în totalitate asupra conducerii mașinii. Trăsăturile lui deveniră din nou o mască frumoasă care să-i ascundă gândurile.

În seara aceea, când coborî la cină, Morag își dădu seama cât de mult însemnau acei șase ani pentru ea: dacă înainte, chiar și la o cină fără pretenții foarte mari ca aceea, s-ar fi simțit stingheră și stângace, acum, cel puțin, știa să se poarte și astfel de evenimente sociale nu i se mai păreau un chin.

De fapt, acum șase ani de zile nici n-ar fi fost invitată la cină! Se părea că, după atâta timp, lucrul acesta încă o durea și poate că unul din motivele pentru care Thorpe o atrăgea și-i displăcea deopotrivă era faptul că nu fusese deloc dispus s-o ia în considerare ca adolescentă. Degeaba își spunea că era normal din partea lui să fie interesat în primul rând de soarta lui Graham; resentimentul ei era același.

Ținând cont de sfatul lui Thorpe, se-mbrăcase cu o bluză colantă care-i punea în evidență liniile delicate ale trupului și o fustă în culori frapante, efectul general fiind o combinație

interesantă de simplu și sofisticat, o combinație ce spera s-o definească și pe ea însăși, ca persoană.

Când intră în salon, Thorpe era singur: stătea lângă șemineu și citea o carte. La intrarea ei ridică privirea, exprimând admirație și ceva în plus, ce-i dădea o căldură aparte.

– Foarte frumos, comentă el sec, închizând cartea. O diferență ca de la sublim la ridicol, sau mai degrabă, invers.

– Ți-ai exprimat foarte clar dorința, raspunse Morag ridicând ușor din umeri.

– Mă bucur că ai avut totuși ceva ce se poate purta.

În cuvintele lui era aceeași ironie ca în privirea ce zăbovea cu impertinență asupra conturului sânilor, delicat rotunjit, și al buzelor. Îmbujorarea ei păru să-l amuze, dar, cum Morag se încăpățâna să tacă, își schimbă și el atitudinea – una din acele treceri bruște de la o stare la alta, cu care întotdeauna o surprindea. Îi oferi ceva de băut, apoi deschise cartea pe care o răsfoise înainte și-i arătă o planșă care înfățișa Bunavestire: îngerul vestitor ducând în mână crini și Fecioara Maria cu o aureolă aurie în jurul capului; în fundal, un peisaj idilic în minunate nuanțe de albastru și verde, totul fiind încadrat într-un chenar cu frunze, flori și îngeri cântând la diferite instrumente muzicale, totul redat cu o măiestrie artistică desăvârșită.

– Superb! exclamă Morag entuziasmată, cu fața transfigurată de plăcere.

– Este o pagină din una din cărțile medievale; ai mai văzut această pictură?

– Nu. Din păcate, educația mea artistică a fost neglijată, mai precis, nu știu nimic despre artă. Sunt însă foarte sigură pe ceea ce îmi place.

– Poți împrumuta din bibliotecă tot ce dorești. Aceste picturi, continuă el, răsfoind paginile cărții și arătându-i-le, sunt ușor de decodificat din momentul în care cunoști convențiile folosite. În orice caz, se vede că ai fler artistic, deși gustul tău n-a fost cultivat în acest sens.

Aceste neașteptate cuvinte de laudă din partea lui, în măsura în care putea fi considerată laudă – o umplură de-o bucurie înșelătoare. Totuși, simți o mare ușurare când Graham și Louise își făcură apariția, deși trebui să înfrunte privirea plină de neîncredere a acesteia.

La început, avu impresia că seara aceea avea să fie un adevărat coșmar, dar Thorpe salvă situația. Cu siguranță de sine, ajutat de farmacul personalității sale, duse conversația pe terenul sigur al unui schimb politicos de generalități. Nu i-a fost deloc greu lui Morag să-l secondeze și, în scurt timp, reuși să se relaxeze și chiar să poată discuta cu Louise, care se dovedi o femeie extrem de manierată.

De asemenea, Morag avu surpriza să constate că fuseseră invitați și Lauren Ramsgate cu Alan al ei – un uriaș blond cu un ochi albastru și unul căprui. Efectul prezenței lor a fost o detensionare totală a atmosferei. Lauren nu ducea niciodată lipsă de subiecte de conversație și, cum buna ei dispoziție era contagioasă, când terminară desertul – un deliciu de fructe

proaspete și lichior – toți păreau veseli și ca și cum s-ar fi simțit grozav unul în compania celuilat.

Chiar și Morag era bucuroasă. Deși fusese furioasă pe Graham pentru minciunile pe care le spusese despre relația lor, a fost de-ajuns o privire rugătoare, disperată din partea lui pentru a-și da seama că, bietul de el, trăia într-un iad unde nimeni nu putea ajunge până la el în afara femeii care-l împinsese acolo. Și, după cum aceasta își frângea mâinile, atunci când nu le ducea cu gesturi nervoase la tâmplă sau la gât, sau ca să-și răsucească inelul, nici ea nu părea fericită.

Ridicând privirea, Morag o întâlni pe cea a lui Thorpe: directă și imposibil de interpretat. Așezat în cap de masă, cu degetele lungi și fine în jurul piciorului paharului cu vin, supraveghind acei oameni care se mișcau la comanda lui, era stăpân pe situație.

Într-adevăr, părea să-i aibă pe toți sub control, în afară de soții Ramsgate, dar până și ei îl ascultau.

Avea nevoie de ei pentru buna lor dispoziție permanentă și umorul sănătos, contagios și ca martori ai interesului său pentru Morag Nelson. Bineînțeles că era perfect conștientă de stratagema lui și pentru o clipă îl urî. Apoi el îi zâmbi și toată ura dispăru, dizolvându-se într-o emoție greu de definit, pe care n-o mai trăise înainte.

"Dumnezeule!" se gândi ea, cuprinsă de disperare. "Cred că mă-ndrăgostesc de el!"

Când se ridică, Thorpe îi luă mâna și, practic, o trase odată cu el. Morag se lăsă condusă, observând privirea curioasă și plină de

interes a Louisei care surprinsese gestul lui. De altfel, toată seara, Thorpe rămase lângă ea și, fără a fi totuși ostentativ în purtări, își juca rolul foarte bine. Cu siguranță, făcuse acest lucru de nenumărate ori până atunci: atent față de toți oaspeții săi, dar lăsând unei singure femei impresia că este în centrul atenției lui.

Morag nu-și dădea seama dacă era și ea sau nu o actriță la fel de bună, dar era foarte probabil ca o parte din acea atracție pe care o simțea împotriva voinței ei să fi fost destul de evidentă.

Până la urmă, fusese o seară destul de obositoare și Morag respiră ușurată când ultimii oaspeți plecară. Tocmai se pregătea să urce la ea în cameră, când auzi vocea lui Thorpe:

– Stai puțin, vreau să-ți spun ceva. Vino în salon, unde nu ne aude nimeni.

Morag se supuse, fără a-și ascunde însă nemulțumirea.

– Ei bine? ... întrebă ea, abia trecând dincolo de prag.

– A fost foarte bine ... Acum, vor avea la ce să se gândească. Presupun că următorul pas este ca Lauren să te avertizeze.

– Să mă avertizeze?!

– Da. Am observat deja o oarecare îngrijorare în privirea ei, din când în când. Fără-ndoială, se va simți obligată să te prevină că un bărbat de treizeci și unu de ani, necăsătorit, nu prezintă nici o siguranță.

Tonul lui ironic era parcă menit s-o enerveze sau poate să se înfurie el însuși.

– Bine, bine, voi lăsa impresia că dau buzna acolo unde îngerilor le e teamă să pășească pe vârfuri. Thorpe ... continuă ea

pe un ton serios și îngrijorat, renunțând la poza de bravadă. Oare... Louise a crezut?

– Este o fire foarte suspicioasă, dar am impresia că începe să creadă povestea noastră.

Vorbise cu buzele strânse, ceea ce-i dădea un aer de cruzime. Instinctiv, Morag făcu un pas înapoi, dar cu o mișcare rapidă, Thorpe o prinse de umăr, plimbându-și degetele încet pe bluza de mătase.

– Thorpe ...

– Morag ...

Deși îi rostise numele cu ironie, când o strânse la piept și o sărută, orice urmă de ironie dispăruse, lăsând în loc o dorință puternică în fața căreia orice încercare de opunere de rezistență se năruia.

Mai târziu, Morag se întreba cum de acest bărbat avea puterea să-i declanșeze acea stare pasională.

Deocamdată, însă, când buzele lui le atinseră pe ale ei, dispăru orice urmă de rațiune, răspunsul ei venind cu o patimă de care nu bănuise niciodată că e capabilă.

Nu opuse nici o rezistență când o luă în brațe și o așeză pe canapea, primind, cu simțurile răvășite de plăcere mângâierile lui. A trebuit ca ușa să se deschidă brusc ca Morag să revină brutal la realitate.

– Încearcă să bați la ușă data viitoare, spuse Thorpe pe un ton tăios, ținând-o pe Morag astfel încât să fie pe jumătate ascunsă de umărul lui.

– Te rog să mă scuzi, spuse Louise cu răsuflarea tăiată. Mi-am uitat geanta.

Se auziră pași grăbiți înăuntrul încăperii, apoi înapoi spre ușă, după care Louise dispăru cu un "Noapte bună" rostit pe un ton jenat. Stacojie la față, Morag se ridică, mai umilită decât oricând în viața ei.

– Nu mai fi așa de jenată. Consideră acest episod ca făcând parte din scenariu. Dacă Louise mai avea cumva vreo umbră de îndoială, acum e pe deplin edificată.

O bănuială îngrozitoare se strecură în sufletul ei, făcând-o să se simtă deopotrivă jenată și furioasă. Își aranjă bluza, copleșită de un val de dispreț față de propria-i persoană. Nu vedea, pe moment, decât o singură cale de a-și salva demnitatea – de fapt, niște resturi de demnitate, ca niște fâșii zdrențuite.

– Ce te-a făcut să crezi că se va-ntoarce? întrebă ea, făcând un efort dureros de a-l privi.

Pentru o clipă, Thorpe păru ușor surprins, apoi zâmbi, vrând parcă să-i arate cât de corectă fusese presupunerea ei.

– Să spunem că mă pricep la femei, șopti el. De asemenea, am observat că plecase fără geantă – ea, care e atât de atentă cu lucrurile ei.

– Ești foarte versat! Era, de fapt, previzibil, dar asta m-am gândit eu ca femeie.

– Vrei să spui că așa te-ai fi comportat?! Te-ai fi întors pe furiș ca să spionezi și să-i surprinzi pe cei pe care-i bănuiai îndrăgostiți?

O privea ca și cum ar fi fost ceva extrem de neplăcut ce-ar fi descoperit sub lupa microscopului.

– Probabil că da, dacă aș fi vrut neapărat să aflu, spuse ea reușind să zâmbească oarecum degajat

– Oh, Doamne! Voi, femeile! spuse el, fără să facă nici un efort de a-și ascunde disprețul. Tot așa ai făcut și cu Graham? I-ai dezlănțuit dorințe fierbinți în timp ce calculai cu sânge-rece avantajele pe care le puteai obține?!

– Ca și tine, de altfel. Ai avut dreptate când ai spus că noi doi ne asemănăm mult. Deși își simțea inima zdrobită de deziluzia trăită, adăugă, parcă împinsă de un demon pervers: să nu-mi spui că te șochez, Thorpe. Te credeam ceva mai versat. Doar nu acum afli că femeile pot simți pasiune fără să simtă neapărat dragoste. Și de ce revii mereu la relația mea cu Graham? Ca și când ai avea ceva personal!

Își dădu imediat seama că mersese prea departe. Până atunci, o ascultase cu aceeași expresie de dispreț cu care o intimidase pe Louise, dar la această ultimă remarcă a ei, cu care îl atacase tocmai pentru a-și șterge gustul înfrângerii, figura lui se înăspri și mai mult, devenind amenințătoare.

– Poate că am, spuse el atât de încet, încât abia se făcu auzit. Poate că te doream atunci tot atât cât te doresc și-acum. Vino aici.

Morag rămase privindu-l lung, dându-și seama că teribilismul ei o adusese într-o situație din care nu putea decât să iasă învinsă. Instinctiv, hotărî că n-avea nici un rost să încerce să i se opună fizic, pentru că, era cât se poate de clar după zâmbetul lui

răutăcios, că abia aștepta să facă uz de forță. Așadar, cu o stăpânire de sine de care nu se credea capabilă, își luă un aer cât se poate de calm.

– Și eu te consider atrăgător. Cu toate acestea, n-am de gând să-mi stric viața pentru așa ceva. Dacă m-aș vârî în pat cu fiecare bărbat care mi se pare atrăgător, n-aș mai avea timp pentru nimic altceva.

Presupunând că fusese suficient de convingătoare, îndrăzni să-l privească în ochi, străduindu-se să pară cât mai ironică.

– Ești o individă cu mult sânge-rece, spuse el pe un ton deopotrivă sardonic și apreciativ, prinzând-o de ceafă și imobilizând-o. Oare ești chiar atât de dură precum pari, Morag?

– Absolut.

O spusese cu indiferență, dar își simțea inima sfâșiată de durere. Îl ura pentru că fusese în stare s-o sărute doar pentru a o induce în eroare pe Louise și se disprețuia pentru că-l lăsase pe Thorpe să creadă că și ea era în stare de același lucru. Acest individ era mult prea periculos pentru liniștea ei și totuși, deși o tulbura în asemenea măsură, nu-i venea să creadă că s-ar putea îndrăgosti de un asemenea tip misogin. Ceea ce complica în mod neașteptat lucrurile, era dorința ei nebunească de-a-i mai simți o dată buzele și mângâierile.

Thorpe îi zâmbi și o sărută ușor, mai degrabă sporindu-i chinul decât alinându-l, apoi îi dădu drumul.

– Vom vedea. Acum, du-te să te culci.

Morag merse în camera ei, dar nu reuși să doarmă.

Într-un târziu, când se ridică și se uită pe fereastră, văzu lumină care venea de la biroul lui Thorpe, deși trecuse de ora unu. Abia atunci mulțumită că și el era încă treaz, căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineață, vremea se înrăutăți și, spre prânz, cerul deveni plumburiu, anunțând o ploaie torențială. Sally, deși veselă ca de obicei, nu-i însoți pe Morag și pe băieți în plimbarea până la râu și înapoi, preferând să rămână acasă, la căldură.

Din discuția copiilor, Morag își dădu seama că băieții cunoșteau destul de multe despre viața la fermă, ceea ce însemna că petreceau majoritatea timpului la Wharuaroa. Nu era pentru prima dată când se gândeau la căsătoria lui Sally – categoric, ea ținea mult la soțul ei, dar ce fel de bărbat o fi fost acela de-o lăsase cu trei copii mici și plecase să-și petreacă iarna în Antarctica ... În orice caz, ei nu i-ar plăcea o astfel de căsătorie, ci un soț care să-i fie mereu alături. În cazul acesta, era de dorit să nu se-ndrăgostească de un ofițer de marină.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunare, înaintând împotriva vântului, Morag privi în jur cu mare plăcere. Familia Cunningham gospodărise cu mare grijă pământul – în aceeași măsură cu înțelepciune și simț artistic, efectul fiind unic în zonă. Era de înțeles de ce Graham nu vroia să renunțe la toată acea frumusețe și, pe de altă parte, de ce Thorpe nu vroia să împartă proprietatea. Poate că și tatăl lui avusese o vină în modul în care lăsase moștenirea, sau, poate că nu ... având în vedere comportamentul lui Graham.

Morag își aminti de nervozitatea acestuia în seara dinainte, de aparența sa de marionetă pe sârmă, de antipatia față de Thorpe, la care făcuse de multe ori aluzie încă din adolescență, deși atunci încerca să-i dea o tentă de umor. Pentru prima dată, Morag, se gândi că, dac-ar fi fost în locul tatălui lor, și ea i-ar fi lăsat proprietatea tot lui Thorpe, pentru că fratele lui era mult prea instabil din punct de vedere emoțional pentru a avea grijă de Wharuaroa.

Ajungând la râul care, deși nu mare, își anunța prezența de la distanță prin clipocit de ape, Morag se jucă împreună cu băieții, apoi se plimbă puțin prin crângul alăturat, minunându-se de fiecare descoperire a lor – o piatră verzuie, o păpădie, un melc – după care, privind încă o dată cerul de un plumburiu amenințător, le propuse să se întoarcă imediat acasă, provocându-i la o întrecere. Pe la jumătatea drumului ce urca dealul, zgomotul motorului unui tractor venind din spate îi făcu să încetinească. Era Graham.

– Urcați! îi îndemnă el, făcând semn spre remorca tractorului.

– Nu, mulțumim! spuse Morag și repetă cu și mai multă convingere când acesta se arătă neîncrezător.

– De ce n-ai vrut, Morag? De ce? întrebă nemulțumit Jason, după ce Graham, ridicând din umeri, se îndreptă spre barăci.

– E periculos să călătorești într-un tractor, mai ales pentru copii.

Răspunsul păru să-i satisfacă, așa că-și continuară întrecerea până acasă, unde Hazel îi întâmpină cu promisiunea unei

surprize pe care o vor găsi în bucătărie imediat ce aveau să-și scoată cizmele și să se spele pe mâini. Morag îi zâmbi complice lui Hazel, apoi simți o tresărire a inimii văzându-l pe Thorpe intrând, ud de ploaie: picăturile de apă încă luceau pe piele, dând părului o tentă brun-roșcată. Arăta aproape ca un pirat și, în orice caz, mult prea viril pentru liniștea minții oricărei femei.

Copiii îl rugară imediat s-o convingă pe Morag ca nu cumva să se opună planului lui Hazel, iar el, cu ochii sclipind de bucurie, intră imediat în joc.

– De fapt ... eu nu aveam niciodată voie în bucătărie.

Richie, cel mai îndrăzneț dintre frați, întrerupse momentul de tăcere, indiciu clar că aluzia lui Thorpe fusese bine interpretată, cu justificată spaimă.

– Lui Hazel chiar îi place să ne aibă lângă ea, în bucătărie. E adevărat, unchiule Thorpe.

– Atunci, cine sunt eu să vă opresc?! Aveți grijă, însă, să nu-i mâncați prăjiturile.

– Promitem că nu!

După care o urmară pe Hazel spre bucătărie, lăsând-o pe Morag singură cu Thorpe și îngrozitor de stingheră.

– Cred c-ar trebui să merg și eu cu ei, spuse ea deodată, căutând un pretext pentru a ieși din încăpere, înainte ca Thorpe să înceapă iar cu ironiile în care excela și de care n-o scutea niciodată.

– Are Hazel grijă să nu-și strice pofta de mâncare pentru prânz! Nu pleca! Vreau să-ți vorbesc.

Morag se mulțumi să ridice din sprâncene, întrebător, fără însă să plece. Era conștientă că emoția puternică pe care o simțea, de parcă în pieptul ei s-ar fi zbătut o pasăre gata să se sufoce, n-avea cum să nu-i transpară pe chip. Era umilitor ca, după scena din seara dinainte să reacționeze cu aceeași intensitate la cel mai neînsemnat stimul venit din partea lui. Pe de altă parte, era suficient de realistă pentru a-și da seama că dorința părea să aibă o voință și o rațiune proprie și că, lucru ciudat, deși Thorpe o disprețuia, era în același timp atras de ea.

– Îmi cer scuze dacă am fost dur aseară. Nu-mi place înșelăciunea.

– Ai fi putut să mă păcălești. Credeam că-ți face plăcere.

– Te doare?

Thorpe își însoți întrebarea de un zâmbet plin de sălbăticie,

– Nu. Ceea ce mă doare, este modul în care profiți de o reacție perfect normală.

– Ce fel de reacție perfect normală?

– Haide, Thorpe! Nu te preface că nu înțelegi. Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Mă zăpăcești pur și simplu. La început dai impresia unei fete timide și reținute, apoi răspunzi ca o femeie versată, într-o dezlănțuire de pasiune, ca în clipa următoare să devii rece, sofisticată, dură. Care din acestea ești tu cu adevărat?

– Îmi vine greu să cred că te te interesează personalitatea mea. Accentul subtil pus pe cuvântul "personalitate" făcea aluzie clară la ceea ce ea considera a fi sfera de unic interes. Și, nu e

nevoie să te scuzi. Mă interesezi tot atât cât și eu te interesez, din exact același motiv. Ai un avantaj asupra mea, de care văd că te prevalezi din plin și la care nu vrei să renunți, dar n-am încotro. Nu-ți închipui, însă, că mă voi îndrăgosti de tine, sau să fiu atât de naivă încât să ma aștept la ceva bun din partea ta. Nici pe mine nu mă interesează o relație amoroasă.

– O tipă dură de tot, așa cum spuneam.

Morag simți cum fiecare fibră din corp se tensionează când brațul lui îi cuprinse talia.

– Acum, nu mai e nimeni care să ne vadă.

– Nu-mi pasă.

– Nu accept să se profite de mine.

Cu ochii strălucind de furie, dar și de dorință, încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o trase imediat înapoi, îi atinse gâtul cu un sărut ușor, și abia apoi îi dădu drumul.

– Având în vedere că ai fost atât de sinceră cu mine, voi fi și eu la fel. Te consider foarte atrăgătoare, numai că sunt un bărbat pretențios.

– Adică?

– Nu-mi plac bunurile la mâna a doua.

Cruzimea cuvintelor lui o lovi în plin, așa cum, de altfel, Thorpe calculase, dar Morag, deși complet lividă, strânse din pumni și găsi puterea să-i răspundă pe un ton indiferent.

– Dacă acesta a fost un exemplu de cum se comportă și vorbește un bărbat exigent, îmi închipui ce-nseamnă să fii nepoliticos.

Mormăind o înjurătură și scrâșnind din dinți, Thorpe o prinse de umeri și o întoarse brutal cu fața spre el.

– Plângi? șopti el, ștergându-i ușor cu degetul o lacrimă strălucitoare. Dumnezeu știe de ce scoți la iveală tot ce e mai rău în mine! Te rog să mă ierți, și de data aceasta, primește-mi scuzele.

– Nici nu cred c-aș îndrăzni să fac altfel, răspunse ea încercând să zâmbească, mereu uimită de purtarea lui. Spui că nu mă înțelegi; ei bine, același lucru pot să-l spun și eu despre tine: nu te înțeleg, Thorpe. Nu te înțeleg deloc.

– Și totuși, ar trebui, spuse el încet, privind-o cu atenție, dar fără ostentația obișnuită. Doar dacă nu ești într-adevăr o ingenuă.

– Ceea ce nu e posibil, așa cum ai spus-o de nenumărate ori, remarcă ea ca o concluzie, oarecum obosită de acea conversație și de încordarea cu care trebuia să-și supravegheze și să-și controleze reacțiile în apropierea lui. Privindu-l în ochi, îi văzu sclipirea ironică și se desprinse din mâinile lui, neînțelegând de ce o afecta atât de mult faptul că nu putea să-l convingă că nu fusese iubita lui Graham. Nu, nu trebuie să-mi mai dai nici o replică, adăugă ea cu răceală și schimbă imediat subiectul. Când trebuie să meargă Sally la analize?

– Poimâine.

– Atât de repede?

– Da. Rachel vine cu noi, dar băieții vor rămâne în grija ta.

Morag încuviință din cap, iar supărarea ei trecu pe planul al doilea, în fața îngrijorării pentru Sally.

– Ce implică aceste analize?

– În principal, radiografii. Dacă va trebui operată, o va întărca pe Rachel și atunci vei avea grijă de ea tot tu.

– Oare vor face operația imediat?

– Cred că da. Chipul lui exprima îngrijorare și nehotărâre, ceea ce contrasta puternic cu obișnuita lui siguranță de sine. Se opune categoric să luăm lăgătura cu Sandy.

Spunând acestea, Thorpe parcă i-ar fi cerut ajutorul. Ceea ce Morag nu-și putea explica era de ce o impresiona atât de mult acel moment de slăbiciune și vulnerabilitate din partea lui.

– Are dreptate, Thorpe. Soțul ei n-o poate ajuta cu nimic, și dacă iei totuși legătura cu el, Sally se va supăra, ceea ce-i va face și mai rău.

– Și eu mi-am spus asta. Dacă aș fi în locul soțului lui Sally, continuă el după o scurtă ezitare, și dacă Sally n-ar rezista la acea operație, nu i-aș ierta niciodată pe cei care mi-au ascuns boala ei.

– Da, dar soțul lui Sally pare să fie total diferit față de tine! Nu-l poți judeca aplicând criteriile tale. Ai încredere că Sally este cea mai în măsură să știe ce-i mai bine pentru ea și pentru el.

Thorpe o privi în continuare lung, apoi ridică ușor din umeri. Pentru o clipă, Morag avu impresia că uitase că-i vorbea ei, din moment ce fusese tentat să-i împărtășească acele gânduri. Altminteri, de ce-ar fi arătat că are și el momentele lui de îndoială și de slăbiciune?! Doar nu-i stătea în fire! Așa cum ai spus, dacă fac ceva împotriva voinței ei, se va supăra și nu e momentul acum să riscăm, încheie el discuția, redevenind distant.

Capitolul 5

Din fericire pentru liniștea lui Morag, Thorpe plecă spre Auckland împreună cu Sally chiar în ziua următoare, întrucât nu era recomandabilă pentru ea o călătorie cu avionul.

Intrând în casă după ce-i conduse, Morag își dădu seama cât de îngrijorată era pentru Sally, în ciuda optimismului și chiar aparentei nepăsări afișate de aceasta. Hotărât lucru, membrii acestei familii aveau un fel de fascinație ciudată asupra ei: mai întâi Graham, apoi Sally și, mai nou, posibila atracție simțită față de Thorpe. Dac-ar fi avut cât de cât instinctul autoapărării, n-ar fi venit pentru nimic în lume la Wharuaroa!

Băieții erau destul de agitați în absența mamei lor, astfel încât Morag trebui să facă uz de toată ingeniozitatea ei pentru a preveni certurile. Și, pentru a se adăuga la acea atmosferă destul de încărcată, începu o ploaie nesuferită, așa cum numai în Northland se-ntâmpla. În aceste condiții, Morag și Hazel se

retraseră în bucătărie, la căldură și începură să frământe un aluat, în timp ce copiii se jucau sub supravegherea lor, la celălalt capăt al mesei.

– Crezi că va fi totul bine? întrebă Hazel în timp ce-și beau amândouă ceaiul.

– Hazel dragă, nu sunt decât o asistentă din ordinul Karitane, n-am de unde să știu. Părerea mea este că la anul pe vremea asta,va ficomplet restabilită, chiar dacă va trebui să suporte operația acum. Are un caracter puternic și e curajoasă.

– Toți sunt așa, mai puțin Graham. Ah, uneori îmi vine să-i trag o palmă.

Morag se amuză copios, mai ales că figura de obicei veselă și senină a lui Hazel, căpătă brusc un aer furios.

– Vorbesc serios, Morag. S-a schimbat mult de când l-ai cunoscut? Morag o privi mirată. Reieșea că Hazel era la curent cu idila lor de-acum câțiva ani. De fapt, era normal ca bârfele să circule cu rapiditate în acea localitate mică.

– Nici nu știu dacă l-am cunoscut cu adevărat. Eram amândoi foarte tineri.

– Eram curioasă dacă așa a fost întotdeauna. Ei, în curând vor veni, el și soția asta a lui, comportându-se de parcă ar fi proprietarii. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că spusese destul, Hazel schimbă subiectul, lăsând-o pe Morag pradă îndoielilor.

După prânz, când băieții adormiră în sfârșit, Morag se văzu în situația de-a nu avea nimic de făcut, ceea ce nu i se întâmplase până atunci.

Scrise două scrisori, apoi își aminti de invitația lui Thorpe de a lua orice carte dorește din bibliotecă. Într-adevăr, părea cel mai bun lucru de făcut într-o zi ploioasă și întunecată ca aceea, atât de întunecată, încât, cum Hazel stingea întotdeauna luminile în toată casa atunci când nu era nimeni prin preajmă, Morag ajunse aproape bâjbâind în încăpere. Abia după ce înaintă câțiva pași, își dădu seama că nu era singură: cu spatele spre ușă, Louise ținea o vază în mână, ca și cum ar fi admirat-o. Morag ezită câteva clipe, apoi se-ntoarse și aprinse o veioză, lăsând impresia, când Louise se-ntoarse spre ea, că abia atunci intrase.

– Ah, scuză-mă, nu te-am văzut, spuse ea sperând să arate tot atât de mirată ca Louise. Te-am speriat?

– Da. Ce cauți aici?

– Am venit să iau o carte.

– Ai permisiunea lui Thorpe?

– Desigur.

– Atunci, du-te și ia. Deși ... credeam că măcar în timpul zilei ar trebui să lucrezi.

Morag nu răspunse nimic acelei răutăți bine țintite, refuzând să-și ia apărarea, ca și cum s-ar fi dezvinovățit. Străduindu-se să se miște firesc, își alese o carte – un roman modern pe care vroia într-adevăr de mult timp să-l citească.

– Îl iau pe acesta, spuse ea, și cum Louise continua s-o fixeze fără spună nici un cuvânt, hotărî să părăsească imediat încăperea. Poate ne vedem mai târziu, mai adăugă ea și porni spre ușă, simțind privirea tăioasă a celeilalte femei ca o lamă de cuțit.

Abia când ajunse la ușă, o auzi pe Louise rostind pe un ton poruncitor:

– Așteaptă ... Vino înapoi.

– Ce este? întrebă ea rămânând pe loc.

Soția lui Graham arăta de parcă întreaga ei viață depindea de ceea ce vroia să afle.

– Ce este între tine și Thorpe?

După o fracțiune de secundă de ezitare, Morag hotărî să reacționeze ca și cum ar fi fost într-adevăr îndrăgostită de Thorpe.

– Îmi pare rău, dar cred că nu te privește, veni răspunsul ei blând, dar ferm

– Dumnezeule, ce tupeu ai! Cred că ai avut un șoc când ai aflat că Graham s-a căsătorit.

– Știam deja, minți ea. Doar eram în serviciul doamnei Johnston de câteva săptămâni.

– Da ... Și-atunci, de ce-ai venit?

– În nici un caz ca să-ți stric căsătoria, spuse Morag cât se poate de direct, simțind deopotrivă exasperare și compasiune. Te rog să mă crezi, doamnă Cunningham, că dacă-l vroiam pe soțul tău, m-aș fi căsătorit cu el acum șase ani, când credeam că e îndrăgostit de mine.

Louise își dădu capul pe spate, cu o mișcare involuntară, de parc-ar fi fost pălmuită. Se uită lung spre Morag, fără însă ca privirea să-i fie focalizată și, respirând greu, aproape gâfâind, se lăsă să cadă, mai degrabă decât se așeză, pe un scaun.

– N-ar fi trebuit să te întorci, spuse ea încet.

Instinctiv, sau poate pe baza experienței căpătate în meseria ei, Morag își dădu seama că Louise nu era nici pe departe atât de nevrozată pe cât dorea să pară, ci mai degrabă extrem de calculată și atentă la efectul comportamentului ei.

– Nu văd de ce să nu fi venit. Apoi, amintindu-și argumentele pe care le adusese în discuția cu Thorpe, le repetă și-n fața ei. Noua Zeelandă e o țară mică; atât de mică, încât e aproape inevitabil să nu te-ntâlnești la un moment dat cu fostul iubit, sau cu fosta iubită din adolescență.

– În cazul vostru, n-a fost doar o relație nevinovată, nu-i așa? Ați făcut dragoste.

– M-am săturat să tot fiu înfierată pe nedrept! Gândește-te la un singur lucru: ai impresia că Thorpe e genul de bărbat care să accepte ce-a rămas de la fratele lui ?!

Era cam riscant să-l aducă pe Thorpe în conversație, dar nu știa cum altfel s-o convingă. Ba, mai mult, nu se opri aici.

– Nu mă interesează deloc soțul tău, doamnă Cunningham, tot așa cum nici eu nu prezint nici un interes pentru el. Și, dacă o să mă tot hărțuiești cu acuzații și scene, mă voi vedea nevoită să-i spun lui Thorpe.

Efectul a fost din nou cel scontat: numele lui Thorpe făcea pur și simplu minuni.

– Prea ești sigură de Thorpe, izbucni Louise plină de ură, căpătând, în mod paradoxal, o dimensiune mai umană. Să știi că nu se va căsători niciodată cu tine, ci cu Gabrielle Shaw.

– Timpul va hotărî. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc să văd dacă nu cumva s-au trezit copiii.

Urca deja treptele când își dădu seama că tremură de indignare. Era încă sub impresia acelei scene oribile și ceva îi spunea că, dincolo de aparențe, soția lui Graham era o femeie foarte calculată și șireată, ceea ce-i dădea probabil forța de a-și dirija soțul după bunul plac. Dar, oare nu-și dădea seama că nu realiza nimic purtându-se astfel? Sau, poate cine știe ce plan diabolic avea.

După ce se asigură că băieții dorm bine, Morag se așeză în scaunul balansoar și încercă să citească, dar nu putu trece de prima pagină, așa că,în cele din urmă, lăsă cartea jos și privi în gol pe fereastră. Aproape că uitase de ploile acelea apăsătoare din South Island, când un uriaș părea să verse din cer găleți după găleți cu apă.

Spre seară, Thorpe telefonă din Auckland și chiar de la acea distanță vocea lui o făcu să se înfioare.

Morag simți o mare ușurare când Sally luă receptorul ca s-o liniștească personal.

– Totul e bine, spuse aceasta veselă, fără a mai fi nevoită să-și ascundă temerile, ca până atunci. Am fost la un specialist, domnul Jameson, în această după-amiază. E un vechi prieten de-al mamei și părea optimist, deși prudent. Sarah Griffith a făcut bine că m-a trimis aici pentru investigații, dar situația nu e deloc atât de gravă precum părea. Am toate motivele să nu mai fiu îngrijorată.

În zilele următoare, vremea redeveni frumoasă, iar explozia de culori a florilor părea să repună primăvara în drepturi. Și totuși, casa era pustie fără Thorpe de fapt și fără Sally și Rachel, se grăbi Morag să adauge în gând, nemulțumită de cât de puternic resimțea golul lăsat în primul rând de absența lui.

În sfârșit, se-ntoarseră: Sally, slăbită dar veselă, și Thorpe, parcă brusc întinerit și, din nefericire, și mai frumos.

– Nici un fel de boală, anunță Sally cu un aer triumfător. Au spus că sunt obosită și n-au exclus faptul că resimt îngrozitor lipsa lui Sandy. Important este că am inima foarte sănătoasă. Sigur, trebuie să mai merg la Sarah Griffith să-mi prescrie o rețetă, dar în principiu trebuie doar să fac mai multă mișcare și să mănânc mai mult.

Abia mai târziu, în timp ce băieții făceau mare caz de jucăriile primite în dar de la mamelor, Thorpe se adresă direct lui Morag.

– Totul e în regulă? o întrebă el liniștit.

– Da.

Exista totuși o oarecare rezervă în răspunsul ei.

– Bine. Rămâne însă valabilă promisiunea ta de a rămâne cu Sally până se-ntoarce soțul ei.

– Văd foarte bine că încă nu se poate ocupa singură de copii.

– Este epuizată și încă nu și-a revenit după nașterea Rachelei. Are nevoie de îngrijire poate mai mult decât băieții.

– E deja primăvară, se grăbi ea să adauge, văzându-i chipul întunecându-se, foarte probabil la gândul soțului absent. O voi lua la plimbare în fiecare zi.

– Dacă e frumos, spuse el zâmbind, când Hazel intră strigând disperată "Rufele mele abia spălate!" , incapabilă de a le salva de ploaia torențială pornită brusc.

Profitând de conjunctură, Morag ieși împreună cu Hazel, s-o ajute să strângă rufele întinse la uscat. Ceea ce era ciudat, era că începea să facă parte din viața acelei familii mai mult decât i se întâmplase oriunde altundeva și, deși în adolescență urâse cei doi ani petrecuți la Wharuaroa, acum se simțea aici cu adevărat acasă.

Ținându-se de cuvânt, începu plimbările cu Sally chiar de-a doua zi și porniră spre dealurile care începeau din spatele fermei.

– Populația maori și aborigenii foloseau aceste frunze ca săpun, spuse Sally arătând spre un grup de arbuști în floare. Graham și cu mine chiar am încercat într-o zi și făceau, într-adevăr o spumă grozavă. Dacă urcăm dealul, se vede marea și nordul munților Mangamuka, până la Kaitara. Este o priveliște minunată.

După ce urcară dealul, care nu era deloc abrupt, în timp ce Sally se odihnea gâfâind, dar cu obrajii îmbujorați de aerul proaspăt, Morag privea împrejur, aproape nevenindu-i să creadă că poate exista atâta frumusețe.

– Este dumnezeiesc, încuviință ea, iar Sally, cu chipul strălucind de mândrie, ca și cum ar fi avut un drept special asupra acelei priveliști, o luă aproape ca pe un compliment adus ei personal.

Porniseră deja pe drumul de întoarcere, când Sally atinse ușor brațul lui Sally, făcând-o atentă.

– Uite-l pe Thorpe acolo! Mână vitele, și de altfel și Sam are nevoie de puțină mișcare.

– Sam?!

– Calul; are un nume lung – Abdul și nu mai știu cum încă – dar Thorpe îi spune Sam. Înainte îl călărea la concursuri de sărituri, apoi a mai îmbătrânit – mă refer la Sam – și, oricum, aici e mult prea mult de lucru pentru a mai avea timp de altceva. Privește-i! Arată bine împreună, nu-i așa?

Oh, da, arătau superb, de parcă formau un tot unitar, mișcându-se unul în prelungirea celuilalt într-un sincronism perfect.

– Thorpe are principii foarte moderne, continuă Sally, dar în unele privințe e conservator; de exemplu, în privința cailor. O mulțime de fermieri folosesc acum bicicletele.

Morag încuviință din cap, dar privirea îi era ațintită asupra lui Thorpe, care se apropia de ele, făcându-le cu mâna.

– Nu te așteptai să ne întâlnești aici, nu-i așa? râse Sally. Morag poate fi convingătoare când vrea.

– Foarte bine, dar să nu exagerați. A fost o plimbare plăcută?

– Da, după ce ne-am obișnuit cu acest vânt, se văzu Morag obligată să răspundă, deoarece întrebarea fusese pusă în timp ce Thorpe o privea pe ea.

În orice caz, nu e o vreme care să invite la o ședere prelungită în aer liber, completă ea cu un frison pe care astfel îl putea pune

pe seama frigului, deși fiorul care o străbătea avea cu totul alte cauze.

– Ai dreptate. Sally vrei să te duc acasă pe cal?

– Nu, Thorpe, mulțumesc. Nu sunt obosită.

De fapt, era și Morag, își dădea bine sema de aceasta,

– Du-te, o îndemnă ea, știind că refuzul fusese doar din politețe, pentru a n-o lăsa singură. Cu ocazia asta, vezi și dacă s-au trezit copiii.

– Bine, cedă Sally, lăsându-l pe Thorpe s-o ridice în șa în fața lui. Oh, e într-adevăr mai bine; se pare că, totuși, obosisem puțin.

– Data viitoare nu mai urcăm dealul, strigă Morag în urma lor, apoi, vârându-și adânc mâinile aproape înghețate în buzunare, porni spre casă.

Spre surprinderea ei, în fața intrării principale era oprit un Rolls-Royce. Tocmai voia să treacă pentru câteva minute pe la colțul ei preferat din grădină, un rond de orhidee, când fereastra salonului se deschise și auzi vocea lui Sally.

– Morag, poți veni puțin aici? Este la noi cineva care ar vrea să te cunoască.

– De fapt, "cineva" erau două persoane, domnul și doamna Shaw, părinții Gabriellei, tot atât de lipsiți de orice amabilitate elementară ca și fiica lor, după cum Morag avea imediat să constate, în urma întrebărilor ofensiv de directe pe care nu întârziară să i le pună. Nu era de mirare că biata Sally țipase după ajutor și că, având exemplul unor astfel de părinți, Gabrielle se purta atât de arogant și de nepoliticos.

– Și cât timp intenționezi să lucrezi pentru scumpa noastră Sally? o întrebă doamna Shaw.

– Depinde de Sally.

– Dac-ar fi după mine ... Aș vrea s-o am lângă mine pentru totdeauna, dar mă-ndoiesc că îi va conveni să-și petreacă următorii zece ani având grijă de copiii mei.

Fără să știe exact de ce, Morag avea impresia că Sally are un plan. Pentru moment, însă, un lucru era cert: ochii albaștri strălucitori ai doamnei Shaw își îndreptară privirea asupra mâinii ei stângi, apoi spre domnul Shaw, ca și cum tocmai li se confirmase o bănuială.

– Intenționezi să te căsătorești în curând? o întrebă doamna Shaw cât se poate de direct.

– Nu, răspunse ea cât se poate de ferm, hotărâtă să nu mai fie plasată pe o poziție falsă.

– Nu trebuie să puneți astfel de întrebări, dragă doamnă Shaw, interveni Sally, subminându-i planul. Morag preferă să ne pună în fața faptului împlinit, după cum am observat. Dar ... ce mai face Gabrielle? N-am mai văzut-o ... E plecată? Data trecută când am venit acasă își petrecea majoritatea timpului aici.

– Da, a fost plecată, confirmă aceasta, dar tonul ei devenea din ce în ce mai șovăitor. De fapt, iată de ce am venit, Sally. Nu știu cum, dar, deși l-a invitat pe Thorpe și ... pe domnișoara Nelson, adăugă ea după o ezitare, n-a mai știut sigur dacă a fost destul de clară în privința invitației adresată ție. Când ne-am dat seama de aceasta, am venit imediat să reparăm greșeala ei.

– Ceea ce este o minciună sfruntată, comentă Sally după plecarea soților Shaw. După ce mi-am periclitat statutul social căsătorindu-mă cu un om de știință cu o situație financiară destul de precară, m-au ignorat total. Motivul pentru care au venit este cu totul altul.

– Care?

– Poate că n-am dreptate, deși sunt aproape sigură că am așa că nu spun nimic. Ce impresie ți-a făcut Gabrielle?

– Este foarte frumoasă.

– Se pare că așa a fost și mama ei, deși pare incredibil. Altceva?

– Nici n-o cunosc, așa că nu mă pot pronunța. De fapt, nici nu vreau să merg la petrecerea ei.

– Atunci, de ce să te duci?! Eu nu merg, dar am o scuză foarte bună.

– Fratele tău a acceptat invitația în numele meu.

Era surprinzător cât de pătrunzătoare deveni privirea lui Sally, exact ca a fratelui ei.

– Ei bine, de obicei știe ce face, așa că, în locul tău, aș avea încredere în el, se mulțumi ea să comenteze.

Foarte bine, se gândi Morag, în timp ce supraveghea cina copiilor; Sally putea să aibă încredere în Thorpe, doar și ea era o Cunningham. Din păcate, pe ea Thorpe o trata ca pe o femeie de moravuri ușoare. Desigur, exista acea atracție reciprocă, dar recunoscu că nu va ezita să se folosească de ea pentru a liniști gelozia absurdă a cumnatei lui și ca scut împotriva insistențelor Gabriellei.

Cu toate că, Morag nu-nțelegea de ce. Thorpe nu era genul de bărbat care să aibă nevoie de un pretext care să-l apere ca un scut. Dimpotrivă, era capabil să se descurce în orice situație și domina prin simpla prezență — un conducător înnăscut, așa cum Graham n-ar fi putut fi niciodată. Și deși Morag cunoștea bărbați mult mai delicați, mult mai blânzi, mult mai curtenitori, nici unul nu-i făcea inima să bată cu atâta putere, ca un tam-tam tribal trimițând mesaje disperate.

Cel puțin, avea înțelepciunea să-și dea seama că era vorba doar de o atracție fizică, spre deosebire de Gabrielle, care se credea îndrăgostită de el. Desigur, și atracția fizică prezenta un pericol, dar, cel puțin, putea fi controlată, iar cruzimea cu care se purtase de mult cu ea o făcuse imună la orice posibilitate de a se îndrăgosti de el.

Nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne acolo până când Sally se restabilea complet; îi displăcea și mai mult faptul că trebuia să meargă la petrecerea dată de Gabrielle, o petrecere de snobi, fără îndoială, unde nu cunoștea pe nimeni și unde gazda va face tot posibilul s-o facă să se simtă stingheră.

La naiba cu Thorpe Cunningham!

Capitolul 6

Era o seară frumoasă și caldă, în care se simțea palpitând o nouă viață, vegheată de Kopu – astrul denumit astfel de populația maori și care împodobea cerul cu o bijuterie masivă din argint.

În aproximativ o lună, avea să fie înlocuit de o altă constelație, Pleiada, vestitoarea verii.

Numai că, tot atunci urma să se întoarcă soțul lui Sally din expediție, iar Morag să părăsească pentru totdeauna acel ținut, iar cel ce avea să se bucure cel mai mult de plecarea ei era chiar Thorpe, cel care conducea acum la petrecerea dată de Gabrielle Shaw.

– Doar n-ai emoții! o întrebă el în mod neașteptat, parcă intuind starea pe care Morag încercase s-o ascundă cu atât de multă grijă.

– Ba da.

– Arăți superb, nu mă-ndoiesc că știi, și-apoi, nu e chiar cum ai intra în cușca unui leu. Suntem totuși oameni civilizați.

– N-am vrut să vin de la bun început.

– Te temi?

Întrebarea fusese pusă cu ironie, dar, spre surprinderea lui Thorpe, Morag ridică doar ușor din umeri, simțind însă că-i poate vorbi cu toată încrederea, și foarte firesc.

– Nu, nu e vorba de asta. Am lucruri mai bune de făcut decât să te apăr de avansurile nedorite din partea unei frumuseți de optsprezece ani.

– Eu cred că nu, răspunse el repede, amuzat. Peste vreo cinci ani, când va înceta de a mai fi o răsfățată nesuferită, va fi o fată grozavă, dar deocamdată am avut destule neplăceri din cauza ei și e mai bine să fiu prudent.

– Totuși, aveam impresia că ești capabil să ai grijă de tine.

Thorpe îi aruncă o privire piezișă, care, deși ironică, invita în mod ciudat la o oarecare intimitate.

– Ca toți bărbații , am o aversiune înnăscută pentru scene.

Morag nu se putu abține să nu râdă și, în spațiul acela mic, închis al mașinii, râsul ei răsună blând și ademenitor, tânăr și pur, element al unei bizare alchimii ce se petrecea între ei.

– Tu vorbești, care mănânci fetițele ca un căpcăun!

– Țin la ea. În ciuda impertinenței și a defectelor ei, uneori e cu adevărat încântătoare. Am o mare afecțiune și pentru tatăl ei. Mă exasperează însă cum, pur și simplu, mama ei îi distruge caracterul.

– De ce nu o preiei tu, Thorpe? Este frumoasă și nu mă-ndoiesc că o vei modela așa cum trebuie în scurt timp.

Întrebarea ei ar fi putut atrage din partea lui o replică tăioasă, dar, contrar așteptărilor, Thorpe se arătă cât se poate de deschis la acest dialog.

– În primul rând, am spus că țin la ea, nu că o iubesc. Ori, am considerat întotdeauna că dragostea este o condiție esențială pentru căsătorie.

– Adevărat?

– Adevărat. Te șochează, nu-i așa?

– Ei bine, da. Mă așteptam să fii un cinic.

– Sunt, dar nu în totalitate. Vezi tu, am avut avantajul de a avea exemplul unor părinți devotați unul celuilat, așadar știu că dragostea există. Tot așa cum pentru Sally nu mai există alt bărbat în afara lui Sandy. Din punctul meu de vedere, este o relație ciudată, dar pentru ei funcționează. Și Graham, la fel: cred că e mai fericit așa nefericit cum e, cu Louise, decât fără ea.

Morag începu să se simtă stânjenită. Oare Thorpe se folosise de exemplul lui Sally și al lui Graham ca să-i testeze reacția? Oare nu se putea abține, nici măcar în astfel de momente de discuție apropiată, de a face aluzie la pretinsele ei greșeli?

– Probabil că ai dreptate, spuse ea cu răceală

– Știu că am. Care-i părerea ta?

– Ei bine ... Se gândi puțin, apoi reluă serioasă, ușor încruntată.

Da, am văzut căsătorii foarte fericite, dar și căsnicii nefericite.

Întotdeauna am fost convinsă că prietenia joacă un rol major în cele mai fericite căsătorii.

– Pasiunea se stinge, dar un prieten rămâne pentru totdeauna – asta vrei să spui?

– Da, numai că nu cred că pasiunea se stinge, ci se mai domolește; cel puțin, așa am auzit.

Thorpe izbucni în râs.

– De aceea nu te-ai căsătorit? întrebă el ca și când ar fi avut tot dreptul să știe. N-a existat nimeni pe care să-l consideri un prieten atât de bun?

– Nu ...

Morag se gândi cu tristețe că Thorpe tocmai găsise punctul slab al aranjamentului ei: în decursul anilor, au existat bărbați cu care fusese foarte bună prietenă, dar în nici un caz nu s-ar fi căsătorit cu vreunul din ei.

– Înseamnă că nu te-ai îndrăgostit?

– Ba da, de câteva ori, răspunse ea, vrând să dea o notă de frivolitate, dar, din păcate, nu pentru mult timp.

Dar tu?

Îi răspunse cu blândețe, dar de undeva, din profunzime, venea totuși o avertizare că se apropia de o zonă interzisă.

– Se pare că eu nu mă îndrăgostesc cu aceeași ușurință ca tine.

"Tu ai început", se gândi ea indignată, furioasă pe ea însăși pentru a se fi lăsat atrasă pe un teren al confesiunilor destul de intim, pe care el îl delimita, însă, după bunul plac. Hotărâtă, își

întoarse privirea spre fereastră, conștientă că Thorpe putea fi deopotrivă amabil și înțepător, ca un arici.

Thorpe tăcu și el până ajunseră la destinație, unde, brusc, se destinse.

Era o seară ciudată. Morag nu putu să nu observe interesul cu care privirile lui se îndreptau asupra ei. Din fericire, hainele pe care le purta erau tot atât de sofisticate ca ale celorlalți, deși, cu siguranță, nu atât de scumpe.

Știa că verdele-albastru al rochiei ei îi punea în evidență culoarea ochilor și reflecta pe cea a ochilor lui Thorpe, ceea ce îi unea printr-o subtilă legătură.

Da, era mulțumită de felul în care arăta și ea și Thorpe, ca și de privirile apreciative ale celorlalți invitați. Cu toate acestea, nu-i plăcea să fie centrul atenției și ura modul în care Thorpe dădea de înțeles tuturor că are drepturi depline asupra ei. În aceeași măsură ura și tristețea pe care nici râsul forțat, nici flirtul n-o putea alunga din ochii Gabriellei.

În ciuda temerilor ei, nu era o petrecere cu caracter foarte formal. Familia Shaw angajase o orchestră care cânta melodii foarte plăcute într-o sală mare, în timp ce în celelalte încăperi se puteau juca jocuri de cărți, discuta, sau erau amenajate ca baruri unde serveau câțiva chelneri. Și totuși, era cu mult mai ostentativă decât oricare alta la care asistase ea. Degeaba își spunea să profite de ocazia unei astfel de experiențe tot i se părea că timpul trece prea încet.

Thorpe părea mulțumit.

O prezenta acelor oameni, prietenii lui, cu politețe, prefăcându-se că ignoră privirile lor întrebătoare, după care găsea imediat formula potrivită cu care să se scuze și să se despartă de ei.

În cele din urmă, când Morag tocmai simțea că explodează dacă mai trebuie să facă încă un schimb de banalități cu una din acele doamne îmbrăcate și coafate impecabil, care abia își stăpânea curiozitatea față de ea, Thorpe veni cu ideea salvatoare:

– Hai să dansăm.

Era la fel de degajat și sigur pe sine pe ringul de dans ca și în afara acestuia, mișcându-se cu aceeași grație și naturalețe, știind exact ce să ceară partenerei și asigurându-se că primește exact ceea ce pretinde.

– Dansezi frumos, spuse el rezervat.

– Mulțumesc.

– Crezi că ai putea, totuși, să renunți măcar pentru câteva minute, la acest aer de plictiseală?! Este extrem de nepoliticos față de gazdă.

– Scuză-mă, răspunse Morag surprinsă, cu sclipiri de furie în ochi.

– Cel puțin prefă-te că te distrezi, altfel, se duce naibii ideea acestei mascarade.

– Și nu ne putem permite așa ceva, nu-i așa? spuse ea, arborând un zâmbet languros, deși cam șters. Sincer, Thorpe, nu-mi pasă. Nu-mi place s-o rănesc pe Gabrielle și, cum Graham și Louise nu sunt aici ...

– Ba sunt și ne privesc.

– La fel ca toți ceilalți, întrebându-se ce naiba ai văzut la mine, presupun.

– Ceea ce am văzut eu la tine, văd toți – doar ai avut grijă să observe, nu-i așa? O voce plăcută, o față drăguță și un corp foarte provocator.

Privirea lui o înfioră deopotrivă de plăcere și de teamă, tot așa cum strânsoarea brațelor lui o provoca și o umplea de repulsie.

– Încetează! scrâșni ea printre dinți. Urăsc să fiu târâtă în centrul atenției generale.

– Prostii!

Dacă ar fi așa, n-ai purta rochia asta. Continuă să joci acest teatru, dacă nu vrei ca purtarea mea să fie și mai ostentativă.

– Te urăsc!

– Nici eu nu prea mă omor după tine ...

Cu insolentă deliberare, își plimbă degetele de-a lungul conturului delicat al șoldurilor ei, apoi pe spate.

– Scoți la iveală tot ce-i mai rău în mine, șopti el, zâmbind malițios, cu ochii îngustați.

– Credeam că ești perfect.

Un mușchi zvâcni aproape imperceptibil maxilarul lui.

– Nu, nu sunt perfect, spre deosebire de tine, sunt cinstit. N-am negat relațiile amoroase pe care le-am avut; am fost doar discret.

– Mă dezgușți, răspunse ea, jignită și deziluzionată.

– Mă-doiesc.

Privirea cu care o fixa era atât de pătrunzătoare, încât sfărâma toate zidurile de apărare pe care Morag le ridicase cu atât de multă grijă pentru a se apăra împotriva lui, părând să ajungă direct la mintea și la inima ei.

– Ar trebui să fii recunoscătoare, continuă el rar. Dacă n-ar fi acest standard învechit al moralei, aș fi făcut de mult timp dragostea cu tine. Dar, având în vedere că ești oaspete în casa mea ...

Cu un efort uriaș de stăpânire de sine, Morag se abținu de a-i spune în primul rând, exact ce părere are despre el și, în al doilea rând, că are și ea ceva de spus referitor la cine face și cine nu face dragoste cu ea.

Poate că, nefiind pe un teren prea sigur în privința acestui celui de-al doilea punct, își mușcă buza, reformulând invectiva, dar făcând-o să sune la fel de sfidător.

– Sper că te vei căsători cu cineva care să te facă să dansezi înnebunit cum îți cântă ea, de câte ori vrea, fără să crâcnești!

Cuvintele ei șterseră de pe chipul lui orice expresie de amuzament cinic, făcând parcă să planeze o umbră.

– Parcă tu spuneai că mă descurc cu orice individă. Nu este valabil și pentru viitoarea mea soție?

– Trebuie să existe undeva, cineva care să se măsoare cu tine.

– Tocmai dansez cu ea.

Era o recunoaștere uluitoare și, ridicând privirea și izbindu-se de expresia lui impenetrabilă, Morag rămase fără replică.

Mai târziu, o invită la dans tânărul care fusese partenerul cel mai constant al Gabriellei – desigur, o înscenare, ca biata Gabriella să poată fi invitată de Thorpe.

Tânărul, Roger nu-mai-știu-cum, neconsolat de-a trebui să danseze cu Morag, o conduse într-o poziție strategică de unde o putea supraveghea tot timpul pe Gabrielle.

După câteva încercări nereușite de a închega o conversație formală, Morag trase concluzia că individul nu poate face două lucruri în același timp. De fapt, nici n-ar fi deranjat-o dacă acesta s-ar fi concentrat măcar puțin asupra dansului și n-ar fi călcat-o pe picioare în repetate rânduri.

– Uite ce este: doar nu-ți închipui că o violează aici, pe ringul de dans, spuse ea calm.

– Poftim?!

În sfârșit, îi atrăsese atenția cumva, chiar dacă privirea lui, dezlipită cu greu de Gabrielle, se îndreptă asupra ei cu mare nemulțumire.

– Nu mă deranjează că nu vorbești, ci faptul că mă calci. Te asigur că Thorpe n-are nici o intenție de-a o seduce aici și acum.

– Ah, scuză-mă. Cred că ți-am lăsat impresia că sunt un prost.

– Deloc, numai că mă-ndoiesc că va aprecia dacă mai continui să te porți ca un gardian cu ea, sunt foarte puține femei cărora le place gelozia.

– Ai dreptate, dar, întâmplător, știu că ... adică ...

– Știi că e îndrăgostită de Thorpe, veni ea în ajutorul bietului tânăr care ar fi inspirat milă oricui.

– Nu te îngrijorează?

– Deloc. E foarte tânără, mult prea tânără pentru Thorpe, adăugă ea pentru a face plauzibil calmul ei, altminteri greu de explicat în presupusa ei postură de îndrăgostită.

– Este și foarte frumoasă.

– Sigur că este, recunoscu ea râzând, în timp ce Roger, stacojiu, căuta o modalitate de a-și repara gafa. Dar, cu siguranță o admiri nu numai pentru frumusețea ei, nu-i așa? Așadar, de ce-ai crede acest lucru despre Thorpe? N-ai nimic altceva în comun și, indiferent de ceea ce-ai auzit, Thorpe nu e genul de bărbat care să alerge după fiecare femeie frumoasă pe care o vede.

– Totuși, trebuie să știi că are o anumită reputație în acest sens, iar Gabrielle e convinsă că e îndrăgostită de el.

– Îi va trece, comentă ea prozaic. Iubirile la această vârstă sunt pasionale, dar trec repede. Lasă-i timp.

Un sfat foarte înțelept, dar, din nefericire, tocmai atunci Morag ridică privirea și-i surprinse pe Thorpe și pe Gabrielle, el zâmbindu-i fermecător cum numai el știa s-o facă, iar ea, privindu-l în extaz. Aproape că pierdu ritmul, copleșită de o durere neașteptată, la fel ca dorința bruscă de-a fi și ea privită de Thorpe măcar o dată așa, ca și cum ar fi considerat-o cea mai fascinantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Muzica se opri și Morag se trezi în același grup în care se aflau Graham, Louise și Gabrielle! Deși se enervă când Thorpe îi cuprinse talia cu brațul și o trase spre el, căldura pe care o simți

în adâncul sufletului părea să aibă prea puțină legătură cu imediata lui apropiere fizică.

În partea a doua a serii, atmosfera deveni mult mai degajată și oaspeții păreau să se distreze de minune. Ținând cont de observațiile lui Thorpe, Morag se hotărî să participe cu mai mult interes și, relaxându-se, treptat, redeveni ea însăși – o prezență plăcută și interesantă, cu suficientă experiență în astfel de evenimente sociale pentru a se putea distra și simți în largul ei, nestingherită; atâta doar că nu putea ignora prezența permanentă a lui Thorpe alături de ea.

Chiar înainte de toastul care urma să însoțească paharul cu șampanie închinat în cinstea sărbătăritei, simți o atingere ușoară pe umăr.

– Morag? Morag Nelson?

– Greg! exclamă ea surprinsă, întorcându-se. Ce bine-mi pare că te văd!

Bărbatul zâmbi și o sărută pe frunte, ochii lui sclipind jucăuș observându-l pe Thorpe cum îl privește circumspect.

Morag resimți privirea lui fixă, aproape insolentă, ca un suflu de gheață și, nesigură pe sine, făcu prezentările, timorată de veșnica suspiciune a lui Thorpe în privința moralei sale.

– Greg Layton este un vechi prieten.

– O prezentare plină de tact, draga mea, spuse Greg pe un ton glumeț, abia abținându-se să râdă, hotărât parcă să fie cât se poate de enervant. Te-am iubit nebunește timp de trei luni, cât timp ai avut grijă de copilul surorii mele, iar tu m-ai tratat cu nepăsare!

– Exagerezi, ca de obicei. Refuzând să se lase intimidată de răceala lui Thorpe, Morag îl privi în ochi cu îndrăzneală, simțindu-se datoare să explice: Ne-am cunoscut în ținutul MacKenzie, la ferma cumnatului său.

– La mile depărtare de lumea civilizată, adăugă Greg pe același ton vesel și glumeț. Trebuia să stau un timp într-un loc cu climă uscată, în convalescență.

– Cum te simți acum?

– Foarte bine, mulțumesc. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut aici, adăugă el zâmbind cu un farmec ce-l egala pe cel al lui Thorpe.

Ce faci aici?

– Hotărăște dacă poate să suporte să-și petreacă restul vieții aici, interveni Thorpe, în mod surprinzător, luând-o pe Morag de mână cu un gest posesiv.

– Ce bine de ea! comentă Greg zâmbind, când privirea lui ageră surprinse mirarea de pe fața acesteia. Întotdeauna am fost de părere că e foarte frumos aici, dar nu știu dacă mi-ar plăcea să-mi petrec restul vieții într-un loc ca acesta, atât de departe de luminile metropolei.

– Prostii! spuse Morag, încercând să redea conversației aparența de normalitate. Îți plăcea mult în MacKenzie.

– Dar e altfel acolo ... parcă e o lume diferită. Există și acolo o familie Cunningham, la ferma Flathead.

– Vărul meu.

– Da, da ... mă gândeam că aveți aerul familiei.

Conversația căpătă un caracter general și, discutând despre o mulțime de oameni și locuri de pretutindeni din țară, Greg și Thorpe constatară că aveau un număr considerabil de prieteni și cunoștințe comune. Trecură de la un subiect la altul, astfel încât putu și Morag să participe de multe ori comenteriile ei, stârnind reacții dure din partea lui Thorpe.

Ce prostie, se gândi ea, să se teamă că s-ar putea îndrăgosti de el! Își închipuise că-l cunoaște și-l înțelege, dar, ascultându-l, își dădu seama că mai erau multe fațete ale personalității lui, ca de exemplu acel caracter incisiv al abordării, pe care nu le bănuise. Da, poate că era un amant nemaipomenit, dar ea avea nevoie de mult mai mult de la bărbatul iubit. Sau, poate că se comportase față de el atât de prostește, încât se simțea îndreptățit s-o ignore complet din punct de vedere intelectual. Înfiorător gând! Totuși îi mai domoli furia, deși nu șterse toate resentimentele. În orice caz, îi șterse orice urmă de veselie, și când el propuse să plece, acceptă cu mare ușurare.

Se făcuse târziu și brusc, Morag se simți cuprinsă de oboselă, așa că, imediat ce urcă în mașină și Thorpe puse în funcțiune radiatorul, adormi.

– Trezește-te! se auzi la un moment dat vocea lui.

– Hmm ... Am ajuns acasă?

– Acasă? Da, am ajuns, răspunse el zâmbind. Vrei să te duc eu înăuntru?

Propunerea lui o trezi rapid.

– Nu! Pot merge și singură.

– Bine. Atunci coboară!

Morag coborî, dar incapabilă să se orienteze în bezna din garaj, rămase nemișcată, așteptând ca Thorpe să coboare și să vină spre ea.

– Trebuie să ai ochi de pisică!

– Nu vezi? Dă-mi mâna.

Neavând de ales, Morag se lăsă condusă.

– Ți-e frig?

– Da; e frig aici.

– Acum e mai bine? întrebă el când ajunseră în casă.

– Da, mult mai bine.

De fapt, se gândea cum să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, dar Thorpe rezolvă problema trăgând-o la pieptul lui și sărutând-o brutal. Furioasă, Morag începu să se zbată, conștientă că, în momentul acela nu-l interesa nimic altceva decât să se elibereze de o dorință acumulată pe parcursul întregii seri.

– Nu asta e reacția ta obișnuită, remarcă el ironic, imobilizând-o fără nici o greutate.

– Nu faci decât să te folosești de mine.

Thorpe râse, dar râsul lui suna trist.

– Dac-aș fi vrut să mă folosesc de tine, ai fi fost în patul meu, nu în brațele mele. Și, în definitiv, de când atâta pudoare?

– Nu-mi place să fiu sărutată de parcă ... de parcă-aș fi un obiect! Dă-mi drumul, Thorpe. Nu mai ai nevoie de nimic de la mine. Nu mai e nimeni care să ne vadă, așa că nu mai avem de ce continua această farsă.

Privirea lui sclipi ca o lamă de oțel, făcându-l să pară crud și fioros ca un animal de pradă.

– Vreau să cred că apariția lui Greg Layton nu are nici o legătură cu neobișnuita ta timiditate.

– Nu! N-a fost niciodată nimic între mine și Greg. Thorpe ... e târziu, sunt obosită, și, deși îți închipui că mă poți maltrata oricând ai chef, să știi că nu e nici necesară, nici binevenită o astfel de purtare. Vreau să merg la culcare.

– Atunci, du-te.

– Cum, din moment ce mă ții ca pe un purcel slinos!

Spre mirarea ei, Thorpe izbucni într-un hohot de râs care păru să-i șteargă și furia și dorința. Când se liniști, se aplecă și o sărută ușor, tandru!

– Du-te să te culci, Morag, dar mâine-dimineață după micul dejun, te aștept în birou să discutăm.

Mirată, Morag urcă în camera ei și rămase mult timp trează, așteptând să-l audă și pe el mergând în camera lui. Zadarnic, însă.

Capitolul 7

Urmă o dimineață senină și caldă care anunța apropierea verii, cu zumzet de albine și fâlfâiri de aripi ale păsărilor în zbor.

De unde stătea, pe terasă, Morag privea florile albe ale arbuștilor de dincolo de grădină, cu sufletul plin de acea plăcere atât de apropiată de durere, încât erau aproape imposibil de separat. Se gândea, visătoare, la cât de frumoasă era Wharuaroa primăvara, apoi, ca și cum ar fi încercat să iasă din capcana în care simțea că intrase, se tot străduia să evoce în minte și alte locuri prin care trecuse, la fel, sau poate chiar mai frumoase când purtau podoaba primăverii.

Pesemne că soarele avea puteri magnetice din moment ce, deși era atât de devreme, auzi ușa deschizându-se și-l văzu pe Thorpe venind spre ea.

– Bună dimineața, zâmbi ea ușor nesigur.

– Bună dimineața!

Fără nici o reținere, Thorpe căscă și se-ntinse etalându-și superba alcătuire a mușchilor, apoi zâmbi surprinzând privirea admirativă a lui Morag, în ciuda ei însăși. Îmbujorată, aceasta vru să intre în casă, dar Thorpe o opri, prinzând-o de umăr.

– Nu pleca. Vreau să discut ceva cu tine.

– Aici?

– Am putea face o plimbare. Vino să vedeam orhideele.

Orhideele erau adăpostite de vânt și soare într-un chioșc mic – un spațiu mult prea restrâns pentru a se simți în largul ei alături de Thorpe, dar nevrând să strice acea dimineață frumoasă cu o contrazicere, Morag acceptă, ridicând ușor din umeri, lăsându-se condusă prin pajiștea plină de rouă.

Odată ajunși acolo. Thorpe părea să fi uitat scopul venirii lor, mulțumindu-se să admire, împreună cu ea frumusețea acelor flori pe care le atingea cu o delicatețe de care nu l-ar fi crezut în stare.

Conștientă că, împotriva voinței sale, ceva se petrecea în sufletul ei, Morag o luă puțin înainte, atât de absorbită de gânduri, încât tresări în mod absurd când Thorpe începu să vorbească.

– Liniștește-te, spuse el ușor amuzat, observându-i încordarea. Doar n-am de gând să te bat.

– Ai fi în stare.

Zâmbetul lui deveni de data asta trist.

– Prostii. Nu încerca să te prefaci că ți-ar fi teamă de mine, căci știu al naibii de bine că nu-ți e.

– Bine, dar nu vrei să-mi spui, totuși, ce e cu toată povestea asta? Pari misterios; ce pui la cale?

– Graham mi-a spus ceva ce m-a făcut să cred că Louise a fost nepoliticoasă cu tine.

"Asta-i bună!" se gândi Morag, privindu-l cu precauție, fără însă să spună nimic.

– E adevărat? insistă el.

– Și chiar dac-ar fi, ce importanță are pentru tine? Pot să am grijă și singură de mine.

– Știu. Uite, începu el ca și cum ar fi luat o hotărâre de moment. Având în vedere cât de vorbăreață e sora mea, presupun că te-a pus în temă în legătură cu moștenirea acestei ferme.

– Da; știu că ți-a fost lăsată ție.

Conștientă de cât de greu trebuie să-i fi fost să discute cu ea astfel de probleme personale, Morag nu putea să nu aprecieze încrederea pe care i-o arăta.

– Și că Graham, poate în mod firesc, consideră că a fost privat de dreptul său.

– Da.

– Și că vrea ca ferma să se împartă.

– Da. Ar fi atât de grav?

– Din păcate Graham nu s-a schimbat în decursul anilor. Ar face tot ce i-am interzis să facă. În primul rând, ar tăia arbuștii care acoperă dealurile și ar planta pini în locul lor.

– Nu! Nu e posibil așa ceva.

Oricât ar fi căutat, Thorpe n-ar fi putut găsi o modalitate mai sigură de a-și atrage simpatia ei. Este adevărat, pinii constituiau o parte importantă a economiei țării, dar tăierea acelor arbuști care acopereau zona de sute de ani ar fi fost un adevărat sacrilegiu. Și-l credea pe Graham în stare de așa ceva, acum, după ce aflase ce fusese în stare să spună despre relația lor.

– Ba da. Thorpe făcu o pauză, ca și cum n-ar fi știut sigur dacă să-i spună mai mult sau nu, apoi continuă. Am tot încercat să-l conving să se mute la ferma noastră din Waikato, dar probabil că are impresia că, dacă ar părăsi Wharuaroa, este ca și cum ar pierde o bătălie. Singura care l-ar putea convinge să plece este Louise. Numai că ei îi plac avantajele, sociale și financiare, de a fi un Cunningham de la Wharuaroa. Așadar, a fost nepoliticoasă cu tine?

– Da.

– După cum o cunosc, dacă ne logodim, va pleca. N-ar suporta ideea ca tu să ai o poziție superioară față de ea.

Morag simți că nu mai rezistă acelui chin. Se așeză pe o ladă, încercând să-și adune puterile.

– Ai un tupeu nemaipomenit ca să sugerezi așa ceva. În primul rând, n-am nici o dovadă că Louise va hotărî să plece. Poate că i se va părea mult mai amuzant să rămână și să-mi transforme viața într-un calvar.

– O cunosc bine. Dumnezeu știe că am avut timp destul ca s-o cunosc, continuă el pe un ton de agresivitate abia stăpânită.

– Da, cred că da ...

Morag își dădea seama că începuse iar s-o intimideze, exact ca prima dată, când îi propusese să joace rolul de îndrăgostiți. Apoi, îi veni în minte insinuarea lui Sally ... că Louise ar regreta că nu se căsătorise cu fratele cu care ar fi trebuit. O privire rapidă spre fața întunecată a lui Thorpe o făcu să se întrebe dacă nu cumva Louise încercase să remedieze cumva acest fapt, după care se îngrozi de propriile ei gânduri josnice.

Se ridică, indignată, hotărâtă să nu se lase târâtă într-o logodnă de circumstanță, dar, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Thorpe o prinse de braț, imobilizând-o, pentru a-i controla parcă mai bine revolta ce i se citea pe față. Ciudat, însă, nu începu cu amenințările.

– Îmi pare rău că ideea îți repugnă atât de mult, dar crede-mă, Morag este important.

– Da, Thorpe, dar ... Ah, urăsc să trăiesc în minciună, cu atât mai mult o astfel de minciună. Și apoi. Sally ...

– Sally? Dacă te simți mai bine, îi voi spune adevărul. Și pentru ea va fi mai ușor. Sunt sigur că ai observat că nici ea n-o place pe Louise. Și, te rog să mă crezi, am impresia că va fi spre binele Louisei și al lui Graham.

Odată plecat de aici, când nu va mai fi ros de invidie și frustrare, va fi mult mai fericit.

– Dar Louise?

– Îl iubește, chiar dacă nu-ți vine să crezi. Când își va da seama că el e fericit, va putea fi și ea fericită.

– Sper să ai dreptate.

– Am, veni răspunsul lui categoric, cu un aer de superioritate care o înfurie și mai mult.

– Asta nu-ți dă dreptul să te porți brutal cu mine.

– Nu?! Fii liniștită, continuă el sarcastic, dându-i drumul din strânsoare și cuprinzându-i cu un gest nepăsător umerii cu brațul.

Va fi un aranjament pur formal, exceptând unele momente în care poate apărea necesar să ... te brutalizez puțin ... așa, pentru ca totul să pară cât mai verosimil.

Morag se enervă și mai mult, dându-și seama că se simțea în siguranță doar la simpla lui atingere.

Se-ntoarseră acasă. Soarele strălucea mai puternic și totul în jur era mai viu colorat – sau poate așa i se părea lui Morag.

Îi întâmpină Sally, zâmbind, cu o lumină ciudată jucându-i în ochi.

– Acum v-ați întors? întrebă ea malițios, după care izbucni în râs.

– Sunt prea bătrân pentru petreceri care țin toată noaptea. Și... ai grijă cum te porți, Sally. Morag tocmai a acceptat să se mărite cu mine.

Morag îl privi uluită: Thorpe ar fi trebuit să-i spună adevărul, nu să facă brusc acest anunț. Întrebarea ei mută se izbi de expresia lui impenetrabilă, îngrozitor de enervantă. Numai că Sally întâmpină vestea cu un strigăt de bucurie care-i scoase rapid din casă pe toți: Hazzel Soldier, băieții. În iureșul felicitărilor, îmbrățișărilor și sărutărilor, Morag simți o cumplită deprimare:

ura să-i mintă pe toți acești oameni de care se atașase atât de mult.

– Ai spus că ai ceva de discutat cu Sally, se adresă ea lui Thorpe, nemaiputând rezista când o auzi pe aceasta învățându-și copiii s-o strige "Mătușa Morag".

Aparent, Thorpe nu era deloc deranjat de toată acea tevatură, ba mai mult, zâmbea de parcă era cea mai fericită zi din viața lui, cu toate că, nefiind un extrovertit, nu lăsa prea mult să se vadă. Iar ea, cu cât toată lumea îi ura fericire, cu atât îi venea să plângă mai amarnic.

Sally se retrase să discute cu Thorpe doar zece minute și, când se-ntoarse în bucătărie, nu părea deloc afectată de revelația acestuia.

– Thorpe te-așteaptă la el în birou, spuse ea, veselă. Sunteți foarte șireți ... Scumpa mea, te roagă Thorpe să mergi la el, se văzu ea nevoită să repete, deoarece Morag rămase locului, privind-o lung, uluită.

Era o încăpere în care atunci intra pentru prima dată – o încăpere destul de austeră și întunecoasă, cu rafturi cu cărți de jur-împrejur. O hartă a fermei era agățată la loc de cinste pe perete. În spatele biroului erau tablouri cu vite îngrozitor de grase. "Birou în stil englezesc", se gândi Morag, numai că, în locul scenelor de vânătoare erau două peisaje caracteristice pentru Noua Zeelandă.

Așezat la birou, Thorpe avea în față câteva cutii mici cu bijuterii.

Instinctiv, Morag își ascunse mâinile la spate, îmbujorând-se când îi întâlni privirea ironică.

– M-am gândi să porți unul din aceste inele. Nu obiecta – nimeni n-ar crede că nu ți-am dăruit un inel.

– Ca semn de servitute, presupun.

– Bineînțeles; însemn tot ce-mi aparține. Preferi unul nou?

– Ah, nu! Acestea sunt minunate, spuse ea după ce privi îndelung pietrele prețioase ce sclipeau ademenitor pe măsură ce fiecare cutiuță era deschisă. Au ceva magic.

– Da; farmecul frumuseții. Acesta a fost al bunicii, explică el punându-i pe deget un inel cu rubin. Te deranjează o montură în stil vechi?

– Deloc; voi avea cea mai mare grijă.

Gestul lui, de a risca o bijuterie de familie pentru ea, o înduioșă.

– Nu, nu acesta. Thorpe scoase inelul cu rubin și-i puse pe deget unul cu safir de un albastru ca al mărilor tropicale la apus. Este chiar culoarea ochilor tăi.

– Nu prea, protestă ea.

De fapt, și ei tot acesta îi plăcuse cel mai mult și dădea mâinii ei o eleganță aparte. Singura ei bijuterie era un lanț fin de aur moștenit de la mamă și cu atât mai mult o impresiona că acest bărbat, deși avea o părere atât de urâtă despre ea, îi încredințase un astfel de giuvaier.

Așadar, asta este, spuse ea sec, pentru a-și ascunde acel amalgam de emoții ce-o copleșeau când, cu fiecare atingere a

razelor de soare, piatra părea să prindă viață în mod misterios. Acesta al cui a fost?

– Al unei mătuși.

Imediat, Thorpe redeveni distant, ca și cum ar fi regretat momentele de sentimentalism.

– Am discutat cu Sally, anunță el ca și cum ar fi reluat o afacere.

– Am bănuit.

O privi ciudat, apoi, ridicându-se de la birou, veni lângă ea și-i luă mâinile într-ale lui.

– Nu mai fi așa de distrusă. Logodna cu mine nu înseamnă sfârșitul lumii. Consider-o un joc, sau o obligație de serviciu, dacă îți e mai ușor.

Ar fi fost imposibil să-i explice că tristețea ei avea și alt motiv în afara faptului că era silită să mintă. Când o trase la pieptul lui, Morag își dădu seama că vroia să fie logodnica lui; o durea că totul era o minciună. Era îndrăgostită de el de câteva săptămâni, dar abia atunci avusese revelația că, de fapt, cedase total acelei atracții malefice!

Rămase în brațele lui, simțindu-se protejată și în deplină siguranță, fericită să constate că în acea îmbrățișare era, mai mult decât orice altceva, o infinită tandrețe.

– Presupun, șopti el după câteva clipe, că femeile vor o logodnă romantică și, dacă nu se-ntâmplă așa, se simt înșelate. De-asta arăți de parcă ți s-a furat prăjitura?

– Nu știu. Thorpe ...

– Da?!

– N-are importanță.

Intenționase să-l întrebe dacă tot mai credea că ea și Graham făcuseră dragoste, dar se răzgândi, nevrând să distrugă liniștea fragilă a acelei clipe. De fapt, nici nu vroia să știe și prin purtarea ei, nici nu-i dăduse motiv să creadă altfel.

– Știi, Morag, te-aș tot ține așa în brațe, e foarte plăcut, dar am de lucru. Înainte de a pleca, aș vrea totuși să-mi spui unele date pentru anunțul de logodnă.

– Anunț?!

– Da, pentru a părea cât mai verosimil.

– Nu m-am gândit la asta ...

– Gândește-te acum. Vreau numele părinților tăi. Morag îi dădu informațiile cerute, destul de încordată, după care se pregăti să plece.

– Cred c-ar trebui să încheiem un armistițiu până se termină toată poveste asta.

Obosită, Morag încuviință din cap, deși gândindu-se ce-ar putea însemna acest lucru în cazul lor. Era însă hotărâtă să nu-i dea ocazia să vadă ce se petrece în inima ei; l-ar fi amuzat grozav să descopere că fata pe care o disprețuia atât se îndrăgostise de el!

– Cum, atât de supusă?!

M-așteptam la o reacție violentă!

– Nu te poți plânge de mine ...

– Nu, deloc. Așadar, ne-am înțeles.

N ai acum nimic altceva de făcut, decât să te porți cât mai convingător, astfel încât s-o convingem pe Louise.

– Nu ne revine amândurora această sarcină?

– Nu am nici un dubiu în privința mea. Pe când tu ești în stare să te-nfurii în orice clipă pe mine și să strici astfel totul.

– Nu o voi face, promise ea grăbindu-se să iasă, întrucât prezența lui mult prea puternică îi devenise insuportabilă.

Primul cu care se întâlni a fost Richie, care exersase noul ei apelativ în timp ce împingea o mașină de jur-împrejurul covorului.

– Eu nu uit să-ți spun "mătușă", anunță el cu un zâmbet larg, pe când Jason, da.

– Cu toate acestea, amândoi sunteți la fel de inteligenți. Unde e mama?

– Sus, cu Jason și cu Rachel.

Erau în camera copiilor și Jason își ajuta mama să facă patul.

– Sally, nu trebuie să faci nici un efort!

– Jason mă ajută și m-am plictisit să stau toată ziua fără să fac nimic. Sincer, Morag, mă simt mult mai bine – cred că datorită primăverii.

– Nu s-au terminat zilele friguroase și ploioase, dar ai dreptate, se simte în aer prospețimea primăverii. Oricum, ce-a fost greu a trecut!

– În orice caz, pentru tine. De acum încolo, draga mea, trebuie să te comporți ca un membru al familiei, nu ca bona copiilor mei.

– Pot fi și una și cealaltă.

– În ceea ce privește copiii, vom împărți în mod egal responsabilitatea. Nu, nu, nici nu vreau s-aud, insistă ea când Morag încercă să protesteze.

Thorpe va vrea să se laude cu tine și nu-i va plăcea deloc când, din cauza acestui simț al datoriei atât de exagerat la tine, vei vrea să-l refuzi să ieșiți împreună. De fapt, noi am hotărât să dăm o mică petrecere în câteva zile, ca să te prezinte prietenilor lui cei mai apropiați. Îți va plăcea!

În condiții normale, poate că da, s-ar fi bucurat; deocamdată, însă, se zbătea între rușinea de a-i înșela pe apropiați și durerea cu care își dădea seama cât de mult însemna Thorpe pentru ea. Simțea că nu mai e ea însăși, ci devine circumspectă și parcă mereu în defensivă.

Când, puțin mai târziu, Lauren o sună s-o invite la cină, Morag se scuză, pretextând că e ocupată.

– Oh, biata de tine! Lasă, altă dată. Sau, mai bine ia și băieții cu tine și vino acum.

Morag se pregătea să refuze din nou, când Thorpe îi luă din mână receptorul.

– Când ar vrea să vii? o întrebă el, astfel încât să nu se audă la celălalt capăt al firului.

– În acestă după-amiază.

– Alo, Lauren, sunt Thorpe. Bună! O aduc eu la tine pe la trei. E bine? Nu, nu putem diseară, avem programat altceva, dar venim acum.

Puse receptorul în furcă și, înainte ca Morag să poată protesta, indignată de aranjamentele pe care le făcea în numele ei, veni cu o justificare cât se poate de plauzibilă:

– Ea și Alan îmi sunt prieteni vechi, așa că trebuie să le spunem înainte ca anunțul să apară.

– Da ... bine ... Dar ce este în seara asta?

– I-am invitat pe Graham și pe Louise.

– Îngrozitor!

– Să sperăm că nu va fi chiar așa. În orice caz, e bine că au toată ziua la dispoziție să digere această veste.

– Da, într-adevăr, se arătă ea imediat de acord, amintindu-și maniera total lipsită de diplomație în care Louise își exprima părerea.

– Ești speriată?

– Nu. Nu mă simt în largul meu, dar nu sunt speriată.

– Foarte bine. Și-acum, să mergem la masă, până nu ne asurzește Hazel.

La Wharuaroa exista obiceiul original ca mesele să fie anunțate printr-o bătaie ca de gong într-un taler metalic.

– Mă tem că de data aceasta, e Richie. E înnebunit după acest instrument și, câteodată, Hazel îl lasă să se distreze.

Lauren și Alan locuiau într-o casă modernă, la mică distanță de șosea.

– Este o casă frumoasă, spuse Morag, privind în jur cu plăcere.

Dar, cât de nouă în comparație cu Wharuaroa.

– Ești și tu la fel ca Lauren, căreia nu-i place să locuiască într-o casă veche?

– Nu, în nici un caz. Casele vechi au personalitate. Va dura ani de zile până când această grădină să devină tot atât de minunată ca a voastră.

– M-ai convins; îmi retrag orice bănuială cum că ai prefera ceva modern, strălucitor, dar lipsit de valoare.

E cazul să ne grăbim, până când Lauren nu moare de curiozitate!

Într-adevăr, aceasta deschise larg ușa, nerăbdătoare încă înainte ca ei să fi ajuns.

– De când v-aștept! Intrați! Am făcut o prăjitură cu mult mai bună decât oricare alta făcută de Hazel!

– Nu pot să mă pronunț până nu o gust. Morag, tu știi să faci prăjituri?

– În general, nu, dar este una care-mi reușește grozav, răspunse ea roșind, simțind privirea lui Lauren îndreptată asupra safirului de pe degetul ei.

– Vă rog spuneți-mi ca să nu fac vreo gafă îngrozitoare, veni neîntârziat reacția acesteia.

– Ești prima care afli în afară de familie. Ne-am logodit oficial în această dimineață chiar înainte de micul dejun, anunță Thorpe.

Urmară, într-o sinceră efuziune, îmbrățișările și urările de rigoare din partea lui Lauren și a soțului ei, încântați de acea veste.

Morag trebuia să facă mari eforturi pentru a afișa buna dispoziție pe care Thorpe o mima cu aerul cel mai firesc cu putință, dând gazdelor o mostră convingătoare a imaginii sale de bărbat îndrăgostit.

***

Morag își alese hainele cu mare grijă, apoi, după ce se îmbrăcă, se privi îndelung în oglindă: mignonă, cu părul negru încadrând o față pe care ochii albaștri și conturul buzelor o făceau de neuitat era o apariție sofisticată.

Nu se simți cu nimic mai liniștită; ar fi trebuit să nu cedeze niciodată planului diabolic al lui Thorpe.

Era deja la jumătatea scărilor, când se gândi la reacția lui Graham și constată că-i era imposibil s-o anticipeze.

– Nu aici e locul și momentul să te răzgândești, o auzi ea pe Sally în spatele său. Ți-e foame? Lui Thorpe nu-i plac cei ce șovăie.

– Nu șovăi, doar mă gândeam.

– Vei avea destul timp după. Acum, concentrează-te asupra momentului prezent. Am impresia că nu va fi deloc o seară ușoară.

Capitolul 8

Și totuși, seara începu destul de plăcut, deși Morag era conștientă de-o anumită tensiune apăsătoare, aproape amenințătoare.

Primi felicitările cu zâmbetul pe buze, apoi dădu dovadă de-o desăvârșită stăpânire de sine când Louise și apoi Graham o sărutară.

Thorpe era o gazdă perfectă, secondat de Sally, și totul decurgea bine și în modul cel mai plăcut; numai dacă inima bietei Morag n-ar fi bătut nebunește de câte ori simțea ochii aceia verzi ca marea ațintiți asupra ei.

Louise nu era în nici un caz o fire expansivă, dar știa să fie foarte manierată când vroia și comportamentul ei din seara aceea nu mai avea nimic comun cu cel al femeii nevropate pe care o știa Morag. Graham părea total supus și închistat, nelăsând să transpară nimic din ceea ce-ar fi putut veni din interior.

De câteva ori, însă, Morag îl surprinse privind-o, ceea ce o neliniștea profund.

– Și când intenționați să vă căsătoriți, Thorpe? întrebă Louise.

– Cât mai repede.

Conștientă că Louise îi studia fiecare reacție, Morag își stăpâni mirarea.

– Nu-ți stă în fire să faci lucrurile în pripă. Există vreun motiv?

Thorpe ridică din umeri cu un aer indiferent dincolo de care abia dacă răzbătea sclipirea de furie din priviri

– Motivul obișnuit, Louise. Cred că-ți amintești cun erați și voi înainte de a vă căsători!

Și-apoi, nu avem de ce să mai așteptăm.

– Da, sigur că da. Își puse paharul pe masă, apoi se rezemă de spătarul scaunului, cu aerul unei prințese descinse direct dintr-un basm. Este foarte ciudat ca doi frați să iubească aceeași femeie, remarcă ea, dând acelor cuvinte pline de gravitate un ton glumeț.

Ignorând gestul de protest al lui Graham, Thorpe întinse mâna spre Morag, trăgând-o spre el.

– Nu cred că acea idilă adolescentină poate fi numită cu adevărat dragoste, comentă el ca și cum ar fi fost amuzat și ușor plictisit. În orice caz, în ceea ce-o privea pe Morag.

– Da, categoric, reuși aceasta să rostească, simțind că privirea lui Thorpe o obliga să confirme.

Știu bine că nici pentru tine nu a însemnat foarte mult, adăugă ea privindu-l pe Graham.

Ochii lui plini de furie și mirare, o fixară mai întâi pe ea, apoi pe Thorpe.

– De altfel, a fost de mult. Așa e ... o idilă la acea vârstă nu înseamnă mult. Totuși ... cred că prima dragoste nu se uită.

– Este de obicei înlocuită, îi răspunse Morag calm, deși își simțea inima plină de compasiune pentru el.

– Într-adevăr, capitulă Graham după câteva clipe de ezitare, întorcându-se către soția sa și luând-o de mână. Este înlocuită de adevărata dragoste, cea care durează. Cine a fost prima ta dragoste, Louise?

– Un băiat care vindea mere; erau cele mai delicioase mere și, cum eram un purceluș lacom, îl adoram. Îmi amintesc cum, o dată, am făcut o criză de furie pe stradă pentru că bona mea nu a vrut să-mi cumpere un măr.

Iată, nici acum nu l-am uitat ... I-ai spus lui Thorpe ce-am hotărât?

– Nu.

– Atunci, e momentul s-o faci, dragul meu. Și pentru noi a fost o zi a deciziilor importante, deși pot spune că ne hotărâsem de câteva săptămâni; mai așteptam doar confirmarea faptului că sunt gravidă.

Efectul veștii a fost cel scontat, având în vedere privirea triumfătoare cu care o învălui pe Morag.

Urmară felicitările într-un cadru de presupusă fericire generală, dar Morag continua să se gândească la rostul acelui ciudat preludiu, parcă regizat într-un anumit scop, încercând

să-i descifreze semnificația. Era ca și cum Thorpe l-ar fi forțat pe Graham să recunoască public minciunile pe care le spusese despre relația lor și astfel să se detașeze complet de trecut. Oricum, logodindu-se cu ea, Thorpe demonstra că nu-l crezuse.

Când Graham anunță scurt că au de gând să se mute la Waikato, nimeni nu păru surprins.

Urmă o cină delicioasă și, bineînțeles, șampania.

– Sally, în loc de cafea, mai bine ai bea cacao, spuse Thorpe observându-i ochii încercănați. Apoi, ar fi bine să mergi la culcare; arăți obosită.

– Asta îmi place cel mai mult la familie!

Câtă delicatețe, cât tact! Graham, spune tu, arăt chiar atât de îngrozitor?

– Da, răspunse el, izbucnind în râs.

Era prima oară de la venirea ei când Morag îl auzea râzând și rămase surprinsă de cât de tânăr arăta când nu mai avea acea expresie de încordare. Thorpe avusese răbdare: măcar atât se câștiga cu această mascaradă – chinul ei adusese puțină fericire pentru Louise și Graham. Cu siguranță că, după ce vor pleca de la Wharuaroa, va fi ca și când se vor fi eliberat de niște lanțuri și vor începe o viață nouă.

Din păcate, inima ei avea să rămână pentru totdeauna înlănțuită de dragostea pentru Thorpe.

În zilele care-au urmat a fost o adevărată nebunie. După apariția anunțului în ziar, au început să sosească felicitări și cadouri, iar telefonul suna aproape continuu. Bineînțeles că

Morag n-ar fi făcut față. Noroc că s-a ocupat Thorpe de toate, în timp ce ea se complăcea să se sprijine de umărul lui puternic, așa cum făcea și Sally.

Uneori, și el părea să se fi schimbat: era la fel de distant, dar mult mai puțin arogant decât înainte. Se-ndrăgostise de el când se purta ca un despot, se gândi Morag mâhnită, acum, asta mai trebuia: să-i arate cât de bun și de amabil putea fi.

În schimb, nu încerca deloc să profite de poziția lui de logodnic al ei și, spre groaza sa, Morag își dădu seama că spera de la el un semn cât de mic de dorință.

Simțea cum intra într-o stare ca de imponderabilitate când se-ntâmpla ca el să se afle în apropiere și-i trebuia toată puterea de autoconvingere pentru a-și spune că de fapt aparenta prietenie pe care i-o arăta era mult mai măgulitoare decât pasiunea de care fusese stăpânit înainte.

– Vrei să vezi pista folosită de avioanele care împrăștie îngrășăminte pe dealuri? o întrebă Thorpe într-una din acele zile de primăvară când, fiind amândoi în curte, Morag păru curioasă să afle mai mult despre acele avioane pe care le tot vedea pe cer.

– Cum să nu! Pot veni și băieții? adăugă ea imediat, sensibilă la rugămintea evidentă din privirea lui Richie.

– Sigur că da!

După care, obținând permisiunea solemnă din partea lor că vor fi cuminți, își trecu mâna prin părul lor, ciufulindu-i în joacă, arătându-i astfel lui Morag, dureros de clar, ce tată bun ar fi, știind să dozeze perfect spiritul de disciplină cu afecțiunea.

Morag încerca din răsputeri să-și alunge astfel de gânduri din minte, pentru că de aici până la a i se oferi, uitând de toate preceptele, nu mai era decât un pas. Și, chiar dacă nu era o femeie cu experiență, știa precis că, după câteva clipe de extaz alături de el, nu va mai exista vreun bărbat în viața ei.

Dar, cum urcă în mașină, refuză să se mai gândească la viitorul sumbru fără Thorpe, bucurându-se din toată inima de clipele pe care avea să le petreacă alături de el.

Astfel, când totul se va termina și inelul cu safir va fi din nou în caseta lui va avea cel puțin amintiri care să-i facă viața mai frumoasă. Iubirea, chiar și neîmpărtășită, face omul mai bun și-l îmbogățește spiritual.

– Pari neobișnuit de mulțumită, remarcă el, pornind motorul.

– E o zi frumoasă, Richie și Jason au promis să fie cumuni ... Cum aș putea să mă simt deprimată?

– Ei, dac-ai fi spus că măcar parte din această plăcere se datorează faptului că ești cu mine, te-aș fi dus la un restaurant diseară.

– Ce ziceți, băieți? Să-i spun unchiului Thorpe că sunt fericită pentru că este cu noi?

– Da, răspunse imediat Richie.

– Și eu mă bucur că este cu noi, întări Jason. Conduci mai bine decât unchiul Graham.

– Se pare că trebuie să recunosc și eu: mă bucur mult că ești aici.

– Bravo!

Deja am făcut o rezervare la restaurantul "Cuando" din KeriKeri. O să-ți placă.

Dacă spunea el, însemna că neapărat o să-i placă. Nu mai avea importanță că făcuse rezervarea fără s-o întrebe și pe ea înainte.

– Nici o remarcă usturătoare?! șopti el. Nici un comentariu ironic la adresa metodelor mele dictatoriale?

– De data asta, nu, râse ea, încercând să-și ascundă starea de neliniște care o cuprindea de fiecare dată când îi citea gândurile.

– Nu deveni prea docilă. Îmi placi mai mult când ochii îți scapără de furie și de sfidare.

– Asta pentru că îți plac confruntările.

– Să spunem, mai degrabă, că prefer să mă confrunt cu un adversar pe măsură.

Când, în sfârșit ajunseră, un avion tocmai se pregătea să decoleze, după ce fusese încărcat.

– Când privești, pare atât de simplu, spuse Morag, care, întâmplător, avea idee de rata mare a accidentelor de pilotaj.

– Pentru el chiar este ușor. Băieți, ce ziceți vreți să-l cunoașteți pe șoferul camionului care transportă îngrășămintele până la avion?

Cum propunerea a fost întâmpinată cu entuziasm, Thorpe îi luă pe rând în brațe, pentru a-i coborî din mașină, un Land Rover înalt, ca orice mașină de teren, apoi, înconjurându-i strâns talia cu mâinile, o ridică și pe Morag.

Șoferul, Bing Taylor, avea o figură tipică de neozeelandez – înalt, slab, cu pielea arsă de soare și bărbia bine conturată.

De aceea, când începu să vorbească, o surprinse pe Morag cu atât mai mult cu accentul lui tipic englezesc. Anticipând reacția ei, Thorpe o privea deja zâmbind.

După ce-i felicită și discută cu Thorpe despre fermă, Bing le propuse băieților o scurtă plimbare cu camionul și cum nu o acceptă și pe Morag cu ei, aceasta se văzu în situația de a rămâne singură cu Thorpe, în așteptarea lor.

O briză ușoară îi înfioră brațul – un tremur mai mult nervos, decât de frig.

– Nu ai o jachetă? întrebă Thorpe, căruia părea să nu-i scape neobservat nici un detaliu.

– Ba da, dar e în mașină și, de fapt, nu mi-e frig.

– Nu mai tremura, doar nu ți-e frică de mine!

– Nu tremur!

– Așa-i mai bine, râse el, întorcând-o cu fața spre est și ținând-o în fața lui, ca s-o protejeze împotriva vântului. Privește, spuse el cu blândețe, dar și cu nemăsurată mândrie. Aceasta e Wharuaroa.

Așa cum spunea un poet, "E tot ceea ce pământul poate arăta mai frumos".

– Numai că vorbea despre Londra.

– Cu atât mai mult. Acest ținut nu se compară cu nici un oraș. Ei, cum ți se pare nordul, acum, când ai revenit aici și-ai exorcizat fantomele trecutului?

– De unde știi că existau fantome pe care vroiam să le alung?

– Am ghicit. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Este frumos; diferit de locul unde m-am stabilit acum, dar are un farmec aparte. Cred că dacă oriunde în acest ținut, aș fi dusă legată la ochi, tot aș recunoaște unde sunt după sunete, miresmele din aer, adierea vântului.

Thorpe se aplecă și o sărută îndelung, făcând-o aproape să-și piardă suflul.

– Ești minunată, spuse el cu voce neobișnuit de caldă și de blândă; mignonă, capabilă, rea de gură, iubitoare, stârnind dorințe puternice ...

– Rea de gură?!

– Da, foarte.

De data aceasta, sărutul lui îi acoperi buzele cu o pasiune la limita brutalității, în timp ce o ținea imobilizată la piept, făcând-o să-i simtă căldura trupului cu fiecare fibră.

– Nu ți-e teamă că ne surprinde șoferul? întrebă ea șoptit, când buzele lui se desprinseră de ale ei.

– Bing?! Tonul lui era deopotrivă amuzat și arogant. Și ce dacă? Știe că suntem logodiți. Ar fi surprins mai degrabă de răceala ta, decât de pasiunea mea.

Îi dădu drumul. lăsând-o total nedumerită: Thorpe nu era omul care să facă paradă de sentimentele sale în fața unui public, ci o persoană discretă, mult prea sigur de valoarea sa pentru a face vreun efort ca să atragă atenția celorlalți. Cât despre ea ... îi fusese atât de greu să se stăpânească, să nu răspundă cu aceeași pasiune cu care fusese sărutată, încât nu garanta că mai putea și a doua oară.

Deveni foarte distantă pe drumul de întoarcere, iar pentru cina de la restaurant, nu făcu nici un efort să se aranjeze.

Sally apăru în prag, privind-o uimită, parcă nevenindu-i să creadă:

– Nu te supăra că-ți spun, dar te-am văzut de-atâtea ori arătând mult mai bine.

Și, cu mișcări îndemânatice, îi desprinse părul din clamele care-l țineau prea strâns, ascunzându-i frumusețea și bogăția, și-ncepu să-l aranjeze cât mai atrăgător.

Morag avea impresia că întreaga lume conspira împotriva ei. De fapt, era exact ceea ce dorea: să arate atrăgător pentru Thorpe. Mai precis, nu o interesa să-l atragă fizic. Ar fi vrut s-o iubească, nu doar s-o dorească și, din nefericire, știa că nu putea avea nici o speranță în acest sens.

Lucrurile nu merseseră deloc bine între ei încă de la bun început, iar atracția dintre ei se manifesta împotriva lor înșile. Păcat că tocmai singurul bărbat pe care-l iubea nu avea încredere în ea.

– Gata! Arăți minunat! murmură Sally, satisfăcută. Mai trebuie doar încă puțin ruj.

Morag se conformă, supusă și răsplata veni – dacă răsplată era cuvântul potrivit – sub forma unui licăr admirativ în privirea lui Thorpe.

Cu toate acestea, nu părea să intenționeze să se poarte ca un îndrăgostit, ci atitudinea lui era mai degrabă de camaraderie. Era poate pentru prima dată în relația lor atât de zbuciumată când

discutau complet relaxați, fiecare din ei ascultând cu interes ce spunea celălalt.

Seara începuse promițător, dar, din nefericire, primii oameni pe care-i întâlniră cum intrară în restaurant au fost Gabrielle și Greg.

– Thorpe! strigă Gabrielle, chipul părând să i se lumineze deodată. Și tu, Morag! Veniți lângă noi.

– Nu fi insensibilă, o certă în glumă Greg. Doar vor să fie singuri ...

– Vom face o excepție pentru voi, spuse Thorpe și fața Gabriellei radie din nou de fericire.

Se așezară toți patru la bar și Morag încercă să se comporte cât mai firesc posibil, cu toate că ... gelozia era o reacție cât se poate de omenească.

Gabrielle părea să nu mai vadă pe nimeni altcineva în afară de Thorpe, ca și când acesta îi umplea tot orizontul și universul. Comportamentul lui nu trăda nimic altceva decât o afecțiune pur prietenească, plăcerea de a se afla în compania unei copile frumoase.

Poate că atitudinea lui rezervată ar fi trebuit să-i dea mai mult de înțeles Gabriellei – cel puțin așa ar fi vrut ea, Morag.

– Hei, ai adormit? îi șopti Greg, timid.

– Te rog să mă scuzi, mă gândeam ...

– Nu te mai gândi. Din proprie experiență, îți spun că nu te-ajută cu nimic: de câte ori am gândit și am încercat să acționez logic, rezultatul a fost un dezastru, pe când, dacă procedez

impulsiv, victoria e garantată. Nu te mai gândi, Morag. Fă cum îți spune inima.

– Asta am și făcut.

– Ah, da, uitasem. Oare de ce pe fața ta nu se vede nici urmă de fericire?

Curioasă, Gabrielle îi întrerupse, vrând să știe despre ce discutau.

– Amintiri, draga mea. Știam că nu te interesează.

– Sigur că nu. Thorpe tocmai mi-a spus că Graham și Louise se vor muta la ferma din Waikato.

Această observație nu reclama nici un răspuns, fiind doar o tentativă din partea Gabriellei de-a fi amabilă cu Morag. Aceasta îi răspunse la fel de politicos, sub privirea amuzată a lui Thorpe și, în câteva minute, conversația redeveni generală, mult mai degajată.

– Gaby, scumpa mea, e timpul să megem să comandăm cina, spuse Greg, golindu-și paharul.

– Nu mai îmi spune așa, protestă Gabrielle, ridicându-se însă imediat să-l urmeze, deși privirea ei zăbovi mai mult decât trebuia asupra lui Thorpe.

La scurt timp, acesta și Morag îi urmară în separeul rezervat.

– Ești cu totul alta acum, când Greg Layton nu mai e pe-aproape ca să încerci să-l impresionezi, îi reproșă el, întrerupând tăcerea de câteva clipe care se instalase.

– Prostii!

Nu încercam să-l impresinez.

– Așa părea și nu aveam nici un motiv să întrerup un astfel de spectacol.

Începu să râdă când îi văzu figura intrigată. Știi, reacționezi atât de bine când te tachinez, încât nu rezist să n-o fac. Am impresia că logodna noastră funcționează destul de bine.

– Poate pentru tine!

– Atunci, să bem pentru asta. Fie ca ea să devină la fel de profitabilă pentru amândoi.

– Da ... Aproape să regret că au schimbat legea și nu mai pot să te dau în judecată pentru încălcarea promisiunii după ce vom anula logodna, spuse ea ironic.

– În acest caz, mai degrabă m-aș căsători cu tine. Și, te rog să mă crezi, te-aș face să regreți amarnic dac-ai încerca să mă încătușezi.

Cu aceste cuvinte, figura lui căpătă o expresie de cruzime de care, fără să vrea, Morag se simți speriată.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința aceasta. Din partea mea, poți rămâne liber ca un vultur până la sfârșitul vieții – nu mă interesează.

– Chiar așa?

– Da.

– Atunci, încetează cu provocările și mănâncă. De fapt, intenționam să spun că nu există nici un motiv să rupem logodna.

– Cum?! șopti ea, cu ochii măriți de mirare.

– Ai auzit foarte bine.

– De ce?

Nu, n-avea de gând să leșine, deși Thorpe tocmai îi deschisese porțile paradisului.

– Pentru că tot aveam nevoie de o soție și caut de mult timp pe cineva atât de potrivită ca tine.

– Vai, mulțumesc!

Răspunse ea sarcastic, gândindu-se totuși cum de acest bărbat reușise să-i sucească mințile în asemenea măsură încât chiar și o cerere în căsătorie atât de insultătoare să-i producă bucurie.

– Vrei să-ți spun că te consider atrăgătoare? Am fost destul de clar în această privință.

Și știu că și tu te simți atrasă de mine. Nu sunt chiar prost să sugerez o căsătorie de conveniență.

– Oricum e o prostie din partea ta să sugerezi orice fel de căsătorie. Și ... e o noutate pentru mine să aflu că sunt persoana potrivită pentru tine.

– Cu riscul de a te ofensa în continuare, voi enumera calitățile care mă fac să te consider astfel: te înțelegi bine cu Hazel, ești eficientă și capabilă, te descurci bine în societate și ești inteligentă.

Nu mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu o femeie doar frumoasă – oricât de frumoasă – fără creier.

Te îmbraci bine și, când nu-ți scoți ghearele, poți fi chiar fermecătoare.

Aparent, Morag își mai revenise din șoc, deși își simțea inima ca și cum i-ar fi fost smulsă din piept și oferită spre a îndeplini un ritual de sacrificiu față de o zeitate păgână însetată de sânge.

– Mă-ntreb ce-ar zice toți din local dacă aș arunca în tine cu această farfurie.

– În locul tău, n-aș face-o.

Tonul ușor amenințător din vocea lui părea destul de convingător.

Ei bine, nu vreau un răspuns imediat. Avem destul de mult timp la dispoziție, numai că vreau să mă asigur că nu mă vei refuza doar din vanitate.

– Vanitate?!

– Da, întări el, prinzându-i mâna cu un gest care, de la depărtare, ar fi putut părea de tandrețe, dacă Morag n-ar fi simțit acea strângere aproape brutală.

Ți-ar plăcea să mă vezi în genunchi în fața ta, îndrăgostit de tine.

Dacă cererea mea în căsătorie ar fi fost plină de rugăminți și jurăminte, ai fi simțit o plăcere nebună să mă refuzi.

După cum vezi, procedez altfel.

Dacă îmi accepți cererea, o vei face pentru că mă dorești și ești prea rațională ca să mă refuzi.

Îți pot oferi mult – nu mă refer la partea materială, știu că nu ești o oportunistă materialistă. Este evident că stilul meu de viață îți convine și știu bine că iubești Wharuaroa – și ținutul și ferma. De fapt, aici e locul tău.

Pentru o clipă, vocea lui sună ca o incantație magică și Morag chiar își închipui că ar putea fi fericită în calitate de soție a lui, deși între ei nu exista nimic altceva decât atracție fizică. Apoi, zâmbetul lui arogant o readuse la realitate, făcând-o să vadă clar că propunerea lui Thorpe nu-i deschidea porțile raiului, ci, dimpotrivă, ale iadului.

Capitolul 9

Morag nu-și amintea decât vag cum se terminase acea seară. Când Greg și Gabrielle veniseră să-și ia rămas-bun înainte de plecare, o priviseră cam curios, deși nu avea cum să nu se fi comportat normal. Poate că băuse puțin cam mult și era ușor amețită – o amețeală de suprafață, mai mult o toropeală, căci își păstrase mintea limpede.

Nu protestă când Thorpe opri mașina la marginea șoselei, într-un punct din care se vedea întreaga panoramă a golfului.

– Ce facem aici?

– Privește, șopti el.

Întunericul nopții se împodobise cu luminile tuturor fermelor din împrejurimi și ... surpriză, cu ale primului vas de linie ce deschidea sezonul estival.

– Știai că vasul e aici?

– Trebuia să sosească în această seară.

Asta a fost tot, dar suficient ca Morag să-și dea seama că bărbatul pe care-l iubea avusese sensibilitatea să aleagă special pentru ea acea priveliște, intuind bucuria cu care sufletul ei avea s-o primească.

Parcurseră restul drumului spre casă în tăcere.

Morag știa bine ce i-ar fi oferit căsătoria cu Thorpe: lux, bunăstare, dar și muncă, nopți pasionale și zile pline de mulțumire. Știa însă la fel de bine că n-ar fi putut fi niciodată nici măcar mulțumită, cu atât mai puțin fericită lângă un bărbat pe care îl iubea din toată inima, dar care nu simțea pentru ea decât dorință și, într-o oarecare măsură respect.

– Ești foarte tăcută, spuse el când ajunseră acasă. Să nu-mi spui că am reușit să te reduc la tăcere.

– Mă gândeam. Thorpe, nu pot ...

– Nu-mi da răspunsul acum.

Își luase iar acel aer superior, inflexibil și de nepătruns.

– N-are nici un rost. Nu pot ...

– Taci!

O cuprinse de umeri, privind-o dur, apoi, cu neașteptată blândețe, își apropie buzele de ale ei și o sărută.

Era un sărut dincolo de orice altceva ce Morag își închipuise și trăise vreodată – o afirmare pe cât de senzuală, pe atât de clară, a forței sale virile care, anihilând și rațiune și mândrie, o făcea să-i răspundă cu aceeași dezlănțuire de pasiune, transportând-o undeva unde nimic nu mai avea importanță în afara atingerii lui Thorpe. Se abandona în brațele lui cu o bucurie ce exulta din

fiecare fibră. Nu era posibilă căsătoria, dar, cel puțin, avea să rămână cu o amintire unică în viață.

În clipa aceea își dădu seama, ca și cum ar fi intrat sub un duș cu apă rece, de adevărul crud al situației: pentru el, n-ar fi însemnat decât încă una din șirul numeroaselor femei care i se oferiseră cu dragă inimă într-o astfel de sărbătoare a simțurilor.

– Nu!

Cuvântul căpătase parcă o viață și o voință proprie, târând-o până aproape de jumătatea încăperii, la o distanță sigură față de Thorpe.

– Ce naiba s-a mai întâmplat acum? întrebă el pe un ton ce arăta clar cât de mult fusese afectat.

– Îmi pare rău, dar nu pot.

– Bine, dar de ce?

Morag se gândi că-i datorează această minimă sinceritate.

– Nu-mi place să fiu doar o oarecare dintr-un șir lung.

– La naiba!

Se îndreptă spre ea amenințător, dar cu suplețea unui animal de pradă, accelerându-i pulsul într-un ritm nebunesc. Morag își dădea seama că depășise limita. Mersese mult prea departe, intrând într-o zonă în care, dacă ar fi abuzat de ea, nici măcar nu l-ar fi putut învinovăți. Thorpe îi atinse ușor gâtul în dreptul venei în care pulsa sângele.

– Ai toate motivele să te temi. Ce vrei, de fapt, cu flirtul ăsta ieftin?!

– Nu vreau să fiu pur și simplu un instrument de care te folosești! izbucni ea furioasă de insulta lui și de nesăbuința ei, care o adusese în acea situație.

– Tu te-ai folosit de mine.

Era o acuzație perfect aleasă: dacă Morag încerca să-l contrazică, însemna să-și recunoască dragostea pentru el, așa că preferă să tacă.

– Vrei dragoste?! Vrei să-ți spun că te iubesc?

Înconjurându-i gâtul cu mâinile, Thorpe îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească în ochi. Morag continua să tacă, umezindu-și buzele cu vârful limbii, cu un gest ce-i trăda nervozitatea.

– Nu mai face asta! protestă el exagerat. Ești cea mai tulburătoare și mai ademenitoare vrăjitoare pe care am avut ghinionul s-o doresc. Nu știu dacă gestul e deliberat, sau dacă ești chiar atât de naivă ca să nu-ți dai seama ce faci.

– Doar nu se poate să fi uitat că sunt femeia care ți-a sedus fratele! Numai că întâmplător, nu mă interesează să fac o altă victimă în aceeași familie.

Pentru o clipă, strânsoarea degetelor lui deveni chiar periculoasă. Apoi, Thorpe zâmbi și-i dădu drumul, mulțumindu-se s-o țină de brațe, iar când vorbi din nou, părea pe deplin stăpân pe situație.

– Ai o limbă prea ascuțită, dar, dincolo de ceea ce spui, îmi dau seama că ești rănită în amorul propriu. Vrei să-mi exprim dragostea în cuvinte pasionale?

– Arma de când lumea a seducătorului. Nu-i nevoie să te obosești, Thorpe; oricum n-aș crede. De altfel, n-am să mai admit să se ajungă la o astfel de situație.

– Nu te poți împotrivi, pentru că, în ciuda acelui bulgăre de gheață pe care-l numești inimă, mă dorești. Când vei recunoaște față de tine însăși acest adevăr, vei vedea că totul e foarte simplu.

– Da, știu cât de simplu este: te doresc, recunosc, dar refuz să mă comport ca o ... târfă, tocmai din acest motiv.

– Ah, Morag! Mă înfurii în așa hal, încât nu știu ce n-aș fi în stare să-ți fac, apoi mă dezarmezi la fel de ușor. Nu cred că relația dintre tine și Graham a fost altceva decât o simplă copilărie.

– De ce? Morag îl privi mirată, încercând să citească adevărul pe chipul lui.

– Să spunem că am suficientă experiență pentru a-mi da seama. De asemenea, când Graham a înțeles că logodna noastră însemna fie că nu l-am crezut, fie că nu-mi pasă, mi-a spus adevărul.

– Înțeleg ...

Ar fi trebuit să fie bucuroasă, dar, pentru moment, nu putea să se gândească decât la faptul că Thorpe nu avusese încredere în ceea ce-i spusese ea.

– A explicat cumva de ce te-a mințit și pe tine și pe Louise?

– Da. Ia loc. Uite, ai reușit să scapi de pedeapsa pe care ai fi meritat-o. Turnă coniac în două pahare și-i întinse unul, insistând când ea schiță un gest de refuz. Lasă prostiile, doar nu-ți închipui că sunt în stare să îmbăt o femeie pentru a o seduce. M-a mințit

închipuindu-și că sunt atât de închistat în convenții demodate, încât voi insista să se facă acea căsătorie. Din păcate pentru planul lui, mă cunoștea prea puțin. În ceea ce o privește pe Louise ... ai văzut și tu ce relație este între ei. Este suficient de perspicace să-și dea seama că ai însemnat ceva pentru el și, când i-a reproșat, a vrut s-o facă geloasă.

– Mi-ai spus că era deja geloasă, aproape patologic.

– Așa e Graham: nu înțelege pe nimeni altcineva.

– Crezi că mutarea îi va ajuta?

– Nu știu. Dar cel puțin situația lor nu se va înrăutăți. Am făcut tot ce-am putut pentru ei; de-acum totul depinde de ei. Louise este cea mai stabilă dintre ei, așa că, dacă ea își revine, există speranțe pentru amândoi.

Bietul Thorpe, se gândi Morag, plină de înțelegere. Avea grija celor câteva proprietăți, a oamenilor cu care orice fermier se confruntă, a familiei. Sigur, umerii lui erau destul de puternici pentru a duce aceste poveri, dar ... o soție i-ar fi fost într-adevăr necesară: o persoană inteligentă și având aceleași interese, cu care putea discuta. Ei, și dacă acea camaraderie era pigmentată cu puțină pasiune, cu atât mai bine.

Temându-se că duioșia cu care se gândea la Thorpe o făcea vulnerabilă în fața lui, Morag puse pe o măsuță paharul cu coniac aproape neatins, ridicându-se să plece.

– Presupun că nu ne rămâne altceva de făcut, decât să sperăm că vor supraviețui. Nu te superi, dar aș vrea să mă culc, acum. Sunt obosită.

– Desigur ... încuviință el ironic, dar păru mai degrabă bucuros decât iritat de plecarea ei.

Și ... culmea! În loc de ca Morag să fie mulțumită de purtarea lui distantă, aceasta o enervă.

***

Dimineață, cerul era plumburiu, plin de nori care amenințau cu ploaia.

Richie se trezise agitat și cu temperatură, iar petele de pe piele dădură verdictul imediat: trebuia chemată doctorița Griffith.

Când aceasta veni, spre seară, Jason era deja în aceeași situație ca și fratele lui.

– Varicelă! spuse doamna doctor Griffith, învăluind-o pe Sally într-o privire plină de înțelegere. Nu e așa o nenorocire – în câteva zile se vor face bine. Spune-mi, tu cum te simți.

– Fizic, bine, dar mă-nbolnăvește gândul la ei doi.

– Mă bucur că ești aici, Morag, ca să n-o lași pe prostuța asta să-și facă griji inutile. Din fericire, e și Thorpe aici să te oprească dacă ai de gând să te epizezi cu munca.

Următoarele zile – un adevărat coșmar – au avut și partea lor bună: nu i-au dat lui Morag timp de gândire. Imediat se-mbolnăvi și Sally, făcând o fază mult mai gravă și fiind astfel nevoită să rămână în pat cu mult după ce băieții se restabiliseră complet.

În una din zile, totuși, când soarele apăru din nou încrezător, răsfățând corolele florilor, Morag ieși la o scurtă plimbare în grădină și se opri lângă bazin, gândindu-se la cât de minunat avea să fie totul în scurt timp, odată cu venirea verii când ... ea nu va mai fi acolo.

Era hotărâtă să nu cedeze tentației inimii; mai bine o ruptură bruscă, decât o pierdere treptată a oricărei speranțe de fericire, din moment ce Thorpe n-o putea iubi; mai bine amintiri frumoase, decât regrete.

Se întoarse pentru a porni înapoi spre casă, când aproape se ciocni de Louise, care stătea chiar în spatele ei.

– Scuză-mă!

– E vina mea. Vroiam să-ți vorbesc. Vom discuta aici.

Mirată, Morag se lăsă condusă spre o bancă la umbra unui copac. Abia după ce amândouă se așezară. Louise începu să vorbească, de parcă și-ar fi pregătit dinainte discursul.

– Cred că a trebuit să suporți inutil o situație penibilă din cauza soțului meu. Desigur, e gelos pe Thorpe, continuă ea după o scurtă pauză în care Morag, neștiind ce să răspundă, se mulțumi să scoată un sunet ambiguu. Am impresia că povestea asta își are rădăcinile undeva în copilăria lor. De fapt, am vrut să-mi cer scuze. Graham nu o face pentru că e foarte jenat de minciuna cu care a fost prins. Dar consider că nu este corect din partea noastră să plecăm fără ca eu să încerc să îndrept lucrurile.

– Este un gest foarte frumos din partea ta ...

– Cred că este cel mai bun lucru.

N-are rost ca Graham să rămână aici și să se consume, considerându-se nedreptățit. Va fi mai fericit plecând de-aici.

– Dar tu? Vei fi mai fericită?

– Îmi iubesc soțul, așa cum este. Aș fi dorit să fie ca Thorpe, puternic, întotdeauna încrezător în forțele proprii, dar nu este. Tu m-ai făcut să-mi dau seama de asta.

– Eu?!

– Când l-am cunoscut în Anglia, Graham se comporta ca Thorpe, astfel încât am crezut că el era cel puternic. Abia când am venit aici mi-am dat seama cum era cu adevărat. Am fost crudă cu el și-l uram pe Thorpe pentru că dovedea atât de multă forță și tărie de caracter. Apoi, ai venit tu. Am știut imediat că a existat ceva între tine și Graham, după cum părea de vinovat și, în același timp, exuberant.

Atât am insistat, încât, până la urmă, mi-a spus – acea variantă. M-am dus la Thorpe, dar n-a vrut să te concedieze; mi-am închipuit de ce.

– Louise ... încercă Morag să oprească acele destăinuiri cu siguranță dureroase.

– Lasă-mă să continuu, te rog. Vom fi cumnate; nu vreau să distrug orice punte de comunicare între noi. În felul lui, Thorpe s-a purtat frumos cu mine, iar Graham, sunt convinsă, ține la fratele lui mai mult decât e dispus să recunoască.

– Ești o femeie curajoasă.

– M-am comportat prostește, poate chiar eu l-am determinat pe Graham să mintă, pentru a mă face geloasă. Eram atât de

închistată în nefericirea mea, încât vroiam să-l învinovățesc pe el în continuare.

– Ești prea dură cu tine însăți.

– Nu. Chiar v-am spinoat, pe tine și pe Thorpe. La un moment dat, am vrut să-l părăsesc pe Graham, dar n-am putut. Are nevoie de mine și îl iubesc prea mult ca să-l las singur cu acei demoni ce-i bântuie viața. Mi-am dat seama că soluția este să plecăm amândoi. M-am folosit de tine ca să-l conving să plecăm, spunând că nu suport să rămân în preajma ta și, cum el nu vroia să părăsească Wharuaroa, mi-a spus adevărul, că între voi n-a fost decât o idilă nevinovată, platonică. M-am prefăcut că nu-l cred, deși știam că acesta e adevărul, și atunci a cedat. Poate că metoda mea nu a fost dintre cele mai corecte dar, cel puțin, a fost pentru o cauză bună.

– Sper să vă găsiți fericirea.

– Se spune că n-o găsești dacă o cauți. Îmi voi spune că sunt fericită și sper ca mintea să-mi convingă și inima. Deja lucrurile sunt spre bine: nu-l mai învinovățesc pe Graham pentru slăbiciunea lui, și-apoi ... e copilul.

Gândul acesta părea s-o umple de o mulțumire adâncă. Se ridică în picioare cu grația caracteristică și, când își scoase ochelarii de soare, privirea ei nu mai trăda nimic din nesiguranța și zbuciumul dinainte.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit să discuți cu mine.

– Nu ar fi fost cinstit să n-o fac. Plecăm joi.

– Vă putem ajuta cumva?

– Nu, mulțumesc. Sally este încă mult prea slăbită și sunteți și-așa destul de ocupați. Thorpe ne-a invitat la cină miercuri seara, așa că ne vedem atunci. La revedere.

Pe drum spre casă, Morag se gândi mult la Graham și la Louise, dorind din toată inima ca mutarea lor la Waikato să însemne primul pas al unui început de drum la capătul căruia să-și găsească împlinirea.

– Încă dorm toți, o întâmpină Hazel în curte, așa că mai bine te-ai mai plimba încă puțin. Dacă vrei să vezi un spectacol interesant, du-te să-i vezi cum selecționează vitele.

– Praf, câini, înjurături ... Sunt convinsă că o prezență feminină care să-i stinghereasc ă e ultimul lucru pe care și-l doresc.

– Știu pe cineva care se va bucura să te vadă.

Morag se străduí să zâmbească, așa cum s-ar fi așteptat Hazel, ea să n-o dezamăgească. Dar chiar dacă nu prea reuși, pașii o duseră aproape automat la poalele dealului, la țarcurile cu animale.

Se apropie de o îngrăditură goală și, fără să fie observată de nimeni, începu să privească, relaxându-se total.

Thorpe era acolo, bineînțeles, în plină acțiune, dominându-i pe toți ceilalți cu personalitatea sa puternică.

Apoi, deodată, evenimentele se precipitară cu o repeziciune fantastică.

Thorpe, rămas singur în țarc, se-ntoarse să-i spună ceva lui Sam, unul din ajutoarele lui, care se afla în țarcul alăturat, când,

pe poarta din spatele său, un taur dădu buzna, furios și amenințător.

Era cât se poate de clar că ținta lui era Thorpe.

– Thorpe! În spatele tău! țipă ea disperată.

Poate că mai țipă încă o dată, îi era imposibil să-și amintească. Cert este că el se-ntoarse cu fața spre animal, rămânând însă nemișcat. Abia când taurul se apropie la mai puțin de-un metru de el, Thorpe făcu un salt lateral și-apoi încă unul, peste gardul din bârne al țarcului.

Timp de câteva secunde, Morag simți cum totul se învârte în jurul ei; încet-încet își reveni și se prăbuși în brațele lui Thorpe, de parcă acolo ar fi fost locul ei.

– Prostule! rosti ea printre lacrimi, imediat ce se simți în stare să vorbească. Ar fi putut să te ucidă. Am fost sigură că te omoară!

– Iubita mea, șopti el strângând-o la piept. Trebuie să știi că singurul mod de a scăpa de un taur pregătit să te atace este să aștepți până închide ochii înainte de atacul final, moment în care trebuie să te deplasezi într-o parte. Morag, mă asculți?!

Spre disperarea ei, lacrimile îi curgeau pe obraji, imposibil de controlat, iar degetele îl mângâiau ișor, ca și când numai așa s-ar fi convins că e acolo, viu, lângă ea.

– Am crezut că nu poți să te miști ... că te va omorî ...

– Îmi pare rău că te-am speriat, dar, cel puțin, acum știi că sunt în stare să mă descurc în fața unui taur furios.

– Nu-mi pasă! strigă ea, încă înecându-se de plâns și de furie. Nu-mi pasă ce faci.

Ești liber să te joci de-a toreadorul cu o sută de tauri. Nu-mi pasă!

– Tocmai ai dovedit că-ți pasă. Și cum datorită acestui taur s-au topit blocurile de gheață de care te-ai înconjurat cu atât de multă grijă, norocosul animal trebuie să se aștepte la o viață fericită până când va muri de bătrânețe la ferma noastră!

Abia atunci își dădu și ea seama de implicațiile reacției ei nesăbuite, dar în aceeași clipă buzele lui Thorpe se contopiră cu ale ei într-un lung sărut.

– Te duc acasă. Nu vreau să risc să ridici repede alte ziduri de apărare în spatele cărora să te ascunzi.

Deși casa era la mică distanță, Thorpe insistă s-o ducă în Land Roverul său, ceea ce se dovedi o bună idee, având în vedere că, spre surprinderea ei, genunchii încă îi mai tremurau.

– Fă te rog un ceai, se adresă Thorpe lui Hazel, cum ajunseră acasă și aceasta-i întâmpină cu o privire îngrijorată de paloarea lui Morag. Oricum, mai întâi am să-i dau ceva mai tare, mai adăugă el, conducând-o pe Morag în birou. Ei, acum e mai bine ... observă el după ce o obligă să guste din coniacul pe care i-l turnă imediat în pahar.

Părând totuși ușor nesigur pe el, Thorpe merse spre fereastră și, după ce privi câteva clipe în gol, se întoarse spre ea.

– Morag, de ce-ai ascuns ceea ce simți? Mă iubești, nu-i așa? continuă el, neprimind nici un răspuns.

– Ce importanță are?! spuse ea după un lung moment de încordare.

– Auzi! Ce importanță are! Ticăloasă încăpățânată și iute la mânie!

Furios, ajunse lângă ea dintr-un salt și, repezindu-se ca un tigru asupra prăzii, o ridică de pe scaun, încleștându-și degetele în jurul brațelor ei.

– Sigur că are importanță, din moment ce sunt îndrăgostit de tine de când aveai șaptesprezece ani. De ce te-aș fi oprit aici împotriva oricărei rațiuni, de ce-aș fi profitat de temerile Louisei și de ce-aș fi fost atât de gelos pe Greg încât aproape că am forțat această logodnă?! Ar fi trebuit să-ți dai seama când ți-am propus să ne căsătorim. Morag, pentru numele lui Dumnezeu, de ce plângi?

Era pentru a doua oară în decurs de o oră că Morag, care nu obișnuia să plângă, nu-și putea stăpâni lacrimile.

– De ce nu mi-ai spus? Am fost atât de nefericită.

– De ce nu ți-am spus? Bine, dar orice bărbat are nevoie de o cât de mică încurajare, pe când tu arătai foarte clar că nu însemn nimic pentru tine. Dacă nu te-aș fi simțind vibrând la fiecare sărut al meu, aș fi renunțat de mult la orice speranță.

– Ah, Thorpe, ce prostie din partea noastră! Pesemne că și eu te-am iubit încă de la început, pentru că ...

Restul cuvintelor se pierdură în sărutul lui lung, plin de pasiune, devenind de altfel inutile.

– Și-acum, încearcă să arăți cât de cât respectabil, altfel uit că trebuie să mă-ntorc la lucru și vei avea de-a face cu mine ...

– Credeam c-am și avut ...

– Nu, iubito, asta se va-ntâmpla în luna de miere, care însă nu trebuie să mai întârzie mult, altfel nu mai răspund de faptele mele.

– Nu-mi pasă.

– Cum nu ți-a păsat nici de taur?! Așteptăm. Dac-am putut aștepta șase ani, câteva luni nu mai înseamnă nimic.

– Adevărat?!

– Da. Ai fost singura puștoaică de-aici pe care-am remarcat-o. Ah, și-ncă foarte bine! Apoi, Graham a lansat acea bombă. Era ca și cum ceea ce iubeam fusese întinat. De aceea am fost atât de brutal când te-am gonit, dându-ți banii.

Incidentul reapăru cu aceeași claritate ca de fiecare dată în mintea lui Morag. Îl urâse, dar nu-l iertase niciodată, iar forța și autoritatea lui o impresionaseră în ciuda resentimentului față de el, dus până la ură.

– Apoi am încercat să te uit, dar cecurile continuau să vină sume mici, se vedea că sunt strânse cu greutate. Mă simțeam ca un ticălos; mi-am spus că lipsa de moralitate putea să se fi manifestat doar în acea ocazie, că erai prea tânără când s-a întâmplat totul ... începeam, adică, să-ți găsesc scuze, dar încă nu-mi dădeam seama ce mi se întâmplase.

– Și când ți-ai dat seama?

– Când te-am văzut la aeroport. Când te-am privit în ochi, am simțit o dorință cumplită și am știut că nu există decât o singură cale: Louise mi-a oferit pretextul.

Morag îi povesti pe scurt discuția ei cu Louise ...

– Sper ca situația lor să se rezolve. Vreau să fie toți la fel de fericiți ca mine în clipa asta. Am așteptat destul, iubito. Dar a fost numai vina ta.

– Ba a ta! Dacă n-ai fi arătat atât de clar că mă disprețuiești ...

– Era singura mea armă de apărare. În noaptea aceea, când ne-a surprins Louise, am știut sigur că e mai mult decât o simplă atracție fizică.

Apoi, a apărut Greg; am simțit că înnebunesc de furie văzându-te atât de relaxată și de prietenoasă cu el. Am făcut acest plan pentru logodnă, încercând să găsesc cât mai multe argumente cu care să te conving. Încă de-atunci intenționam să mă căsătoresc cu tine.

– M-ai șicanat fără nici o ezitare.

– Ce altceva puteam să fi făcut? recunoscu el zâmbind, deloc rușinat de purtarea lui. Nu puteam ajunge la tine decât înfuriindu-te, sau făcând dragoste cu tine. Ah, iubito, m-ai chinuit îngrozitor, dar a meritat, fie chiar și pentru această clipă. Te iubesc atât de mult!

***

Se căsătoriră în prima zi de vară în biserica din KeriKeri, în mireasma exotică și totuși atât de familiară a florilor de portocal.

Nimic nu impresionă mai mult întreaga asistență decât strălucirea din ochii mirilor, o strălucire în care fericirea reverbera în mii de sclipiri de diamant.

După petrecere, Morag și Thorpe se îmbarcară spre o mică insulă din Golf, pe care un prieten al acestuia, căruia îi aparținea, le-o pusese la dispoziție pentru luna de miere.

În noaptea aceea împodobită cu mii de stele, Morag află că există o clipă de extaz când pasiunea se transformă în ceva dincolo de dorință – o comuniune a inimii, minții și trupului.

Apoi, află că zilele de singurătate aparțineau de-acum trecutului.

– Crede-mă, iubito, nu se vor mai întoarce niciodată, confirmă el, ca un jurământ. De-acum, orice s-ar întâmpla, suntem împreună.

Chiar în timp ce gura ei răspundea buzelor lui fierbinți, Morag se gândi că nu poate cere mai mult de la viață decât această dragoste atât de greu câștigată, atât de greu recunoscută și cu atât mai prețioasă.

Sfârșit